SUZANNE McMINN

Anotimpul

singuratic

ALCRIS

Capitolul 1

– La naiba, Peter! Nu ştiu cum te-am lăsat să mă bagi în chestia asta.

Peter Knight privi pe fereastra înaltă a casei de oaspeţi grădina exotică, unde, adunaţi în jurul unei mese mari de marmură pline cu mâncare şi băutură, douăzeci de invitaţi râdeau, beau şi mâncau pe săturate, fără să observe lipsa gazdei.

– Dacă te gândeşti mai bine, îţi aminteşti că tu cu gura ta ai spus că aşa poţi împuşca doi iepuri dintr-o lovitură, argumentă Peter.

– Ei, am greşit, veni răspunsul mormăit din întunericul camerei. Paradisul pentru mine reprezintă ceva special. Speram să găsesc aici liniştea pe care o căutam, dar se pare că adunătura din grădina mea înţelege altceva prin Paradis.

– Adunătură de pe urma căreia tragi foloase… Şi, în afară de asta, mâine vor pleca toţi şi tu îţi vei regăsi liniştea pe care ţi-o doreşti.

– Dar, din păcate, nu ştiu dacă voi mai fi în stare să mă bucur de ea, răspunse morocănos Leonard Sterne, privindu-şi angajatul, prietenul şi confidentul. Nu-i nimic, Peter. Înţeleg necesitatea sacrificiului, dar nu-l apreciez. Data viitoare, când vom fi nevoiţi să ungem roţile afacerii, vom închiria un iaht de croazieră.

– Motivul pentru care ei se află aici eşti tu. Oamenii ăştia n-ar veni pe un iaht pe care nu te-ar găsi şi pe tine.

– N-aş avea încotro şi aş veni, Peter, îţi dai seama.

S-o ia naiba pe domnişoara Hamilton! Acum s-a găsit
să-şi rupă piciorul, spuse Leonard plimbându-se nervos
prin încăpere, conştient că secretara lui nu avea
nici o vină în toată povestea.
– Şi ce ai de gând să faci?
– Nimic. Cel puţin deocamdată. Domnişoara
Hamilton mi-a spus că o să se descurce, şi, după ce o
să se pună pe picioare, totul va reveni la normal.
– Şi tu?
– Ce-i cu mine? ţipă Leonard. Iartă-mă, Peter, sunt
obosit.
Scuzele erau inutile. Peter ştia cât de stresat era
Leo. De zece ani de când lucra pentru el, Peter nu-şi

amintea ca Leo să-şi fi luat vreo vacanţă adevărată.
Muncise din greu şi, până de curând, jucase dur. Dar
de şase luni se confrunta cu o serie de probleme care
trebuiau tratate altfel decât cu inteligenţă, hotărâre şi
pe baza unui plan stabilit. Răspunsul se găsea în abilitatea
de a se folosi de nişte calităţi pe care Leo nu le
cultivase de multă vreme şi anume: blândeţe, răbdare,
bunătate. Aşa că Leo se hotărâse să-şi schimbe radical
stilul de viaţă, petrecând două luni de vacanţă pe
Insula Paradisului. Şi Peter se întreba dacă Leo îşi
pusese problema că această abordare ar fi putut să dea
greş.
– Voiam să te întreb dacă asta înseamnă că-ţi vei
schimba planurile, încercă Peter să fie mai clar.
– Nu. Dominic trebuie să mă accepte. Şi eu trebuie
să-l accept pe el. Trebuie să ne învăţăm unul cu
celălalt. Şi asta nu se poate întâmpla, având în vedere
împrejurările. Dar vom vedea ce se va întâmpla în
câteva luni.
– Şi cum o să te descurci?
– Ce vrei să spui? întrebă jignit Leonard

Sterne.
– Ai atâta timp la dispoziţie şi tu, care nu… încercă Peter să fie mai explicit.
– Poate că voi descoperi că-mi place, îl întrerupse Leo nervos. S-ar putea ca peste două luni să tragi de mine ca să mă întorc, râse el.
7
– Sincer, mă îndoiesc. Nu-ţi poţi schimba obiceiurile de-o viaţă într-un timp atât de scurt. Nu ştiu cât de mult o să-ţi placă ţie, un om activ, viaţa asta liniştită din Paradis.
– O să văd eu. Datoria ta este să mă ţii la curent cu evenimentele de la firmă.
– Sigur că da. Să ştii că John Standish îţi va ţine locul şi nu te va dezamăgi.
– Asta rămâne de văzut. Am încredere în el, dar vom vedea. Vom vedea cum vor decurge evenimentele şi cu Dominic.
Peter nu mai insistă, deşi decizia nu mai suporta întârziere. Dar probabil că Leo avea motivele lui s-o amâne.
Leo îşi trecu degetele prin părul blond şi des, izbucnind în râs.
– Dumnezeule! Sunt obosit. Cred că mă duc să înot ca să-mi mai limpezesc gândurile.
– Vrei să vin şi eu cu tine?
– Nu sunt beat, Peter. Şi laguna nu este aşa de adâncă. Lipsesc doar o jumătate de oră.
Leo nu-şi luă nici măcar un prosop. Ieşi pe uşa din spate şi se îndreptă prin întuneric spre marea foşnitoare. Se părea că era ceva în neregulă cu el. Nu cu mult timp în urmă era în stare să lucreze douăsprezece ore pe zi, să petreacă o noapte întreagă, ca a doua zi s-o ia de la capăt. Acum nu mai avea

puterea asta. Şi spera ca după două luni de relaxare să-şi îndrepte toată atenţia spre fiul său, Dominic, oferindu-i o viaţă de familie adevărată.

Leo se încruntă amintindu-şi de întrebarea lui Peter în legătură cu John Standish. Ce se întâmpla cu el dacă nu se adapta la noul stil de viaţă? Puterea era ca un drog. Era el suficient de hotărât să renunţe la putere pentru Dominic? Bine, nu se punea problema să se retragă din afaceri. Avea doar treizeci şi cinci de ani. Dar reuşea să repare relaţia – stricată de el şi de Cynthia – cu Dominic? Ştia că Dominic era încăpăţânat. Şi avea cu cine să semene. Lui Leo nu avea să-i fie uşor. Trebuia să recupereze şase ani de absenţă din viaţa fiului său. Şi Dominic nu avea de gând să-l ajute. Nici măcar nu voia să-i spună “tată”.

Ajungând pe malul mării, Leo înjură printre dinţi. Cineva i-o luase înainte. Un cuplu înota în lagună, sub luna plină. Cei doi se hârjoneau şi râdeau. Nu-l observaseră pe Leo. Aşa că se hotărî să înoate într-un loc mai puţin accesibil invitaţilor, despre care nu ştia nimeni decât el. Îi plăcea solitudinea, deşi era o descoperire recentă, surprinzătoare chiar şi pentru el.

Merse de-a lungul plajei printre tufişuri vreo douăzeci de minute. Se opri într-un loc izolat, de unde nu se mai auzeau vocile invitaţilor şi începu să se

dezbrace. Abia aştepta să plonjeze gol în marea sălbatică.

În general, Leo era un bărbat integrat perfect în societatea modernă, dar acum simţea nevoia să fie mai aproape de natură, de primar.

Se pregăti să se arunce în valuri, dar în acel moment auzi un clipocit ciudat. La naiba! Cineva descoperise înaintea lui laguna sălbatică. Privi atent în

faţa lui şi văzu o siluetă de femeie. Îl urmărise?
Observase că vreo două femei îi aruncaseră priviri languroase în timpul petrecerii, dar el le evitase cu grijă atenţiile. Conflictul cu Dominic îi omorâse până şi libidoul.
Dar femeia aceea nu părea să fie o cunoscută.
În primul rând purta un pareu*. Părea foarte tânără, cu părul lung şi negru, şi semăna cu o Afrodită exotică născută din spuma mării. Probabil că era vreo localnică. Dar ce căuta la ora aceea târzie în zona izolată a insulei? Se întâlnea cu vreun iubit?
Leo se ascunse după tufişuri, privind-o curios.
Femeia stătea cu spatele la el şi îşi storcea părul lung de apa sărată a mării. Rochia i se lipse de trupul bine făcut. Leo îşi dorea să-i vadă faţa. Cum arăta? Oare era frumoasă? Parcă simţindu-l, femeia se întoarse puţin şi

---

* Rochie scurtă, în culori vii, specifică femeilor din insulele Mărilor Sudului

Leo reuşi să-i vadă profilul scăldat în lumina lunii.
Da! Era frumoasă! Leo răsuflă uşurat şi încântat. Deci libidoul nu-i dispăruse cu desăvârşire!
– Hei, ce cauţi aici? strigă Leo. Ştiai că asta este o plajă privată şi îmi aparţine?
Gina se întoarse temătoare în direcţia din care venise întrebarea.
– Nu te speria, încercă Leo s-o liniştească. Fii liniştită. Nu-ţi fac nimic.
Cuvintele lui nu avură efectul scontat. Frica Ginei se transformă în groază. Ştia că Leonard Sterne cumpărase acel domeniu dar, cu toate astea, continuase să vină să înoate în locul ei preferat, aşa cum obişnuia să facă de două săptămâni.

Picăturile de apă sărată îi îngheţară pe pielea fină şi un fior îi străbătu şira spinării. Dacă Leonard Sterne o recunoştea, avea să se simtă şi mai umilită.

Se întoarse pe călcâie şi o rupse la fugă printre tufişuri. Auzind râsul lui Leonard Sterne în spatele ei, realiză că el nici măcar nu-i auzise glasul, iar dat fiind că era noapte, nu putea să-i distingă trăsăturile. Alergă din ce în ce mai disperat, dându-şi seama că Leonard Sterne o urmărea.

Speriată, nici nu observă trunchiul cocotierului căzut pe plajă în calea ei. Se împiedică de el şi căzu. Leonard Sterne se împiedică şi el şi căzu peste ea.

Gina se zbătu, încercând să-l dea la o parte. Trupul

lui greu o strivea, sufocând-o. Şi, Doamne! Era dezbrăcat! Pielea lui caldă se lipise de pielea ei rece şi udă, înfiorând-o şi mai tare.

– Linişteşte-te, spuse Leo. Nu-ţi fac nimic.

Dar nu vocea lui calmă o linişti pe Gina, ci gesturile tandre. Apoi îl auzi murmurând ceva în limba din Fiji.

Credea că este o localnică! Dacă ea n-ar fi făcut greşeala să fugă, probabil că ar fi scăpat mai uşor cu câteva scuze. Cine a pus-o să-i urmeze sfaturile lui Daniel şi să vină pe această insulă, riscând să se întâlnească cu bărbatul care fusese martorul ruşinii şi deziluziilor ei?

– Cine eşti tu, frumoaso? De unde vii? Locuieşti în sat? întrebă Leo.

Gina îşi încleştă dinţii refuzând să vorbească, încercând să-şi stăpânească frustrarea.

Leo izbucni în râs.

– Nu ai limbă? Eşti timidă? Ştiu că înţelegi engleza. Toţi localnicii o înţeleg.

Gina deschise gura ca să vorbească, dar cuvintele i se opriră în gât. Se simţea sufocată de neputinţă.

– Ştii ce păţesc intrusele frumoase, ca tine?
Gina se zbătu îngrozită.
– Nu te mai mişca, spuse Leo. S-ar putea să-ţi fur mai mult decât un simplu sărut.
Gina simţea ameninţarea pe propria piele. Leo se lipise de ea şi bărbăţia lui era elocventă.

– Şşş, încercă el s-o liniştească, frecându-şi buzele de obrajii ei uzi. Un sărut şi te-am lăsat.
Gina se feri de răsuflarea lui cu iz de rom. Leo era beat şi încerca să sărute o femeie necunoscută. Şi atâta timp cât luna stătea ascunsă după nori, ea era în siguranţă.
Dacă Leonard Sterne şi-ar fi dat seama că încerca să-i fure un sărut Virginiei Bennet, despre care avea o impresie proastă şi total greşită! O credea uşuratică, dar se înşela amarnic.
Leo o săruta expert. Buzele lui erau aşa de dulci, tandre şi ferme! Sărutul lui îi provoca reacţii mai puternice decât reuşiseră vreodată să-i provoace sărutările lui Niven. Şi, culmea! Gina era sărutată de bărbatul care o ura şi o detesta. Dacă el ar fi ştiut asta, ar fi înnebunit de furie!
Dar acum, Leo o săruta pentru că aşa voia el. O săruta ca pe o necunoscută pe care o dorea. Nu o săruta ca pe Gina, ci ca pe o iubită!
– Îţi place, nu-i aşa? întrebă întărâtat Leo. Asta căutai când ai venit pe plaja mea?
Gina îl privi şi văzu în ochii lui o sclipire animalică.
Încercă să spună nu, dar gura ei era captivă. Leo interpretă greşit intenţia ei şi începu să-i exploreze şi mai adânc gura caldă. Începu să-i frământe sânii cu sălbăticie. Gina gemu şi Leo se înfierbântă. Îşi înfipse dinţii în umărul ei, gustându-o. Urcă spre gât lingându-i pielea sărată, până când dădu de duritatea unei cicatrice.

– Ce naiba...?

Leo se retrase o clipă surprins şi Gina profită de moment. Îl împinse cu forţă şi se strecură de sub el, se ridică în picioare împleticindu-se şi o rupse la fugă. Leo n-o mai urmări. Înjură amuzat şi se dădu bătut.

Gina nu se opri decât în momentul în care nu-i mai auzi vocea. Inima îi bătea cu putere. Nu voia să plângă, dar lacrimile n-o ascultau. Se lăsase sărutată de Leonard Sterne şi, mai mult, îi plăcuse. Doar când limba lui îi atinsese cicatricea de pe gât îşi revenise. Cicatricea îi amintea cât de egoişti şi lipsiţi de inimă puteau fi bărbaţii. Leonard Sterne ar fi fost în stare să posede acolo, pe nisip, în noapte, o necunoscută, fără să-i pese de inocenţa ei. Aşa erau toţi bărbaţii. Aşa fusese şi Niven.

Mai mult, Leonard Sterne era bărbatul din cauza căruia suferise în ultimele opt luni, motivul pentru care fusese nevoită să se retragă pe acea insulă.

Gina auzi un zgomot în noapte şi îngheţă. Leonard Sterne o urmărise? Scrută împrejurimile şi observă în lumina lunii un băieţel privind-o printre copaci, la câţiva metri de ea. Ce căuta acolo la ora aceea târzie? Se rătăcise? De unde apăruse? Fusese martorul întregii scene? Privindu-l mai atent, Gina îl recunoscu. Îl vedea adesea pe plajă culegând scoici. Probabil că era fiul proprietarilor uneia din vilele de pe malul mării.

Gina îşi şterse lacrimile, dându-şi seama că şi ea era un copil rătăcit. Îi zâmbi băieţelului, dar el nu-i răspunse. Copilul ţinea în mână ceva – sandalele ei, sandalele pe care şi le scosese din picioare înainte să înoate şi pe care, speriată de Leonard Sterne, le uitase pe plajă. Deci băiatul fusese martorul întregii scene. Copilul lăsă sandalele în nisip şi o rupse la fugă

printre copaci, înainte ca ea să-i poată mulţumi.

Ginei îi luă o jumătate de oră ca să găsească drumul spre bungaloul ei de pe malul mării. Rămase în camera ei de lucru cu lumina stinsă multă vreme, gândindu-se aiurea. Îi plăcea să stea în camera aceea. Se simţea în siguranţă. Şi Daniel credea că lucrează. Dacă ar fi ştiut el cât de puţin progresase de când venise! Dar se simţea lipsită de inspiraţie, golită şi speriată să încerce, ca să nu rateze.

Un motiv important pentru care venise pe insula aceea era blocajul. Daniel Austin era mai mult decât un editor pentru ea. Era prietenul care o încurjase să progreseze în munca ei de ilustrator de cărţi pentru copii.

– Ilustraţii de cărţi pentru copii! exclamase Margaret Bennet, mama ei. Ce-or să spună prietenii mei? Că nu-ţi pot asigura un trai decent? Draga mea, fii serioasă! Să pictezi pentru propria plăcere este una, dar să faci artă comercială ca să câştigi bani... Nu. Să nici nu aud!

Întotdeauna cea mai mică dintre cele trei surori Bennet fusese considerată o ciudăţenie în cercurile înalte în care se învârtea familia Bennet. Niciodată nu fusese luată în serios şi tratată ca o personalitate.

Dar, pentru Daniel, Gina era o individualitate. O ajutase să-şi dezvolte talentele, să-şi conştientizeze valoarea şi să aibă încredere în ea.

– Nu se poate să desenezi în halul ăsta! o certase Daniel cu o lună în urmă. Peste şase săptămâni trebuie să termini proiectul. Şi trebuie să iasă bine. Scriitorul ăsta are încredere în tine. Nu poţi risca să-l dezamăgeşti.

– Iartă-mă, Daniel, dar sunt obosită. Simt că nu pot să scot ceva bun. Nu mă simt inspirată.

– Dar, când ai citit “Jao şi magicianul” mi-ai spus că ţi-a plăcut, că ai tot felul de idei. Ce s-a întâmplat cu inspiraţia ta?

Gina ridicase din umeri privind tăcută pe fereastră. Era toamnă şi ploua mărunt. Picăturile de ploaie se scurgeau pe geamul prăfuit, lăsând dâre şerpuitoare.

– Bine, spusese Daniel. Nu vrei să-mi răspunzi. Dar să nu crezi că te las să scapi aşa uşor. Ştii cât de mult ne-am chinuit să-ţi construim o reputaţie. O să termini ilustraţiile la timp, chiar dacă voi fi nevoit să te bat.

Gina zâmbise trist. Daniel nu era un băiat rău. Ţinea mult la ea şi îi voia binele.

16

– Ştiu unde o să te trimit, spusese Daniel. Pe o insulă care seamănă perfect cu insula magicianului lui Jao. Ce spui?

Ochii Ginei sclipiseră. O tentase ideea. Vremea aceea mohorâtă n-o inspira deloc. Şi nici prezenţa mamei ei n-o ajuta.

– Pe ce insulă?

– Undeva, prin Fiji, în Pacific, într-un loc cu mult soare şi palmieri. Este o insulă izolată. N-o să te deranjeze nimeni.

– Mă exilezi în sălbăticie? Chiar aşa de rău am ajuns?

– În primul rând nu te exilez. Vreau să te ajut. Şi nu se pune problema că ai ajuns rău, dar ai nevoie de linişte, de izolare, de mult soare... Bungaloul în care vei sta aparţine unor oameni civilizaţi. O să ai curent electric, apă curentă şi provizii de mâncare. Şi toată plaja numai pentru tine. Ce ţi-ai putea dori mai mult?

– Sigur, se strâmbase ea nemulţumită. Şi ce-am făcut eu ca să merit o asemenea “favoare”?

– Nu ştiu. Ai terminat “Tăcerea veşnică”?

Gina îşi dăduse ochii peste cap.

– Mă gândeam eu, spusese Daniel. Ce-ai de gând, Gina?

– Nu ştiu. Nu-mi place ce-am făcut acolo.

– Pe naiba! Trebuie să-ţi placă. Pierzi atâtea nopţi scriind o carte care să nu-ţi placă?

– Am scris-o dintr-un impuls inexplicabil.

– Atunci de ce n-o arunci la gunoi? Îţi spun eu de ce. Pentru că ştii că e bună. De ce te subestimezi? Chiar vrei să renunţi la tot ce-ai obţinut până acum?

– Ştii bine că nu.

Daniel zâmbise. La cei patruzeci şi trei de ani ai lui, avea destulă experienţă de viaţă cât să ştie unde să se oprească.

– Bine, Gina. Aştept să termini ilustraţiile la cartea asta şi apoi nu mai accept scuze. Vei lucra la cartea ta.

– Cartea mea! pufnise Gina. Este pură ficţiune.

– Ştiu că ţi-e greu. De ce crezi că te-am pus să foloseşti pseudonimul Borelli? Pentru că ştiu că ţi se pare că această carte reprezintă pentru tine o ameninţare. Dacă tu numeşti o carte autobiografică ficţiune, bine. Dar termin-o!

Gina nu-i povestise lui Daniel despre Niven. Atunci de unde ghicise despre ce era vorba?

– Gina, draga mea. Acum opt luni erai ca un boboc gata să înflorească. Ce te-a făcut să te schimbi aşa de radical? Nu mai ai chef să lucrezi, ţi-ai pierdut încrederea în tine? Chiar aşa de mult te-a afectat operaţia? Unde este Gina mea cea plină de viaţă?

Gina oftase obosită.

– Draga mea, cartea ta are forţă, este convingătoare şi asta pentru că în ea te regăsesc pe tine.

Adevărul era că Daniel avea dreptate. “Tăcerea veşnică” reprezenta relatarea a patru ani de suferinţă, disperare, speranţe năruite, singurătate şi trădare.

– Ia taurul de coarne, Gina. Du-te pe insulă şi regăseşte-te. Nu te poţi ascunde pentru totdeauna. Ce dacă vocea ţi s-a schimbat? Află că multe actriţe se antrenează ani de zile ca să capete tonalitatea asta răguşită, joasă. Obişnuieşte-te cu noua voce. Va fi a ta pentru totdeauna şi părerea mea este că te reprezintă.

– Aşa mă încurajez şi eu, oftase Gina.

Problema era că Gina încetase să se mai încurajeze. Când auzea vocile subţiri şi melodioase ale surorilor ei simţea că înnebuneşte.

Abia mai târziu, când toate aranjamentele fuseseră făcute şi ea se pregătea de plecare, aflase că locuinţa în care avea să stea pe insulă o lună de zile îi aparţinea lui Leonard Sterne, şi tot el era acela care avea să-i publice cartea autobiografică.

– Fii liniştită, îi spusese Daniel, văzându-i îngrijorarea care i se aşternuse pe chip. Leonard Sterne este un domn. Nu te va deranja. Chiar dacă va veni pe insulă, este un om căruia îi place singurătatea şi nu va intra în legătură cu tine. Tot ce te rog este să lucrezi. Şi să mă suni.

Dar de două săptămâni de când era pe insulă, Gina nu-l sunase niciodată pe Daniel. De ce să-l sune? Ce să-i spună? Că nu progresase deloc? Se simţea prinsă într-o capcană.

Capitolul 2

În lumina caldă şi leneşă a dimineţii tropicale, Gina văzu altfel întâlnirea cu Leonard Sterne. Se purtase prosteşte, ca o adolescentă speriată, dar asta nu însemna sfârşitul lumii. Fusese obosită şi deprimată după o zi de muncă neproductivă. De aceea întâlnirea cu el o şocase. Şi Leonard Sterne nu fusese bărbatul

brutal pe care-l cunoscuse cu mult timp în urmă. Cu o seară înainte o sărutase împotriva voinţei ei, dar n-o brutalizase.

Gina se privi în oglindă pieptănându-şi părul lung şi negru. Nu era de mirare că o confundase cu o băştinaşă. Pielea măslinie şi părul ondulat, aspru o făceau să semene cu o femeie din Fiji. Iar pareu-l îi completase perfect înfăţişarea.

Se privi în ochi evitând să coboare mai jos de bărbie. Întotdeauna fusese diferită de mama şi surorile ei. Chiar şi fizic. Toate rudele ei erau blonde, cu ochi

verzi sau albaştri şi tenul deschis. Accidentul o izolase definitiv de familia ei. Iar acum, la douăzeci şi unu de ani, era mândră de asta.

Se aşeză pe verandă, acolo unde-i plăcea să-şi petreacă cea mai mare parte a zilei, loc de unde putea vedea marea, soarele şi palmierii, loc în care se simţea inspirată. Un avion trecu pe deasupra insulei. Gina îşi puse mâinile streaşină la ochi şi privi în zarea albastră. Îşi aminti de Leonard Sterne şi intră în bucătărie ca să-şi verifice programul.

Când venise pe insulă îşi scosese ceasul de la mână. Nu voia să se simtă presată de timp. Dar astăzi era deja sâmbătă şi ea nu reuşise să deseneze nimic.

Îşi făcu o cafea gândindu-se plină de speranţă că Leonard Sterne venise pe insulă doar pentru weekend.

Se întoarse pe verandă simţind nevoia să deseneze ceva. Luă creionul în mână şi trasă nişte linii la întâmplare. Apoi totul veni de la sine. Începea să se regăsească. Nu-şi pierduse chemarea!

După-amiază târziu, se opri simţindu-şi degetele îndurerate, dar încă plină de idei. Frumoasa poveste a magicianului lui Jao era frumos scrisă şi îi dădea idei nenumărate.

Privi magicianul creat de ea întrebându-se de unde apăruse. Ce o inspirase să-l deseneze atât de real? De obicei personajele se creau greu. Un personaj reuşit se reliefa după multe zile de încercări. Şi ea, în numai o dimineaţă, îl realizase!

21

Singurătatea îi ascuţise simţurile. Privea desenul, dar simţea o prezenţă. Îşi ridică ochii şi-l văzu la câţiva metri în faţa ei pe băieţelul de noaptea trecută. În lumina zilei părea mai firav. Coastele i se reliefau pe sub pielea arsă de soare. După trăsăturile feţei părea că avea sânge european.

– Bună, spuse ea răguşit, zâmbindu-i.

Parcă orăcăise o boroască. Uitase să-şi facă exerciţiile recomandate de specialist: “Niciodată nu vei mai avea o voce suavă. Dar poţi exersa. Este mai bine să vorbeşti în şoaptă în primele luni. Respiră adânc şi nu intra în panică. În momente de stres chiar şi o voce melodioasă poate părea sugrumată.”

– Ai venit să-mi faci o vizită? Sau vrei să strângi scoici de pe plaja mea? întrebă Gina în şoaptă, făcând semn spre coşuleţul pe care băieţelul îl strângea intimidat în mână.

Dar copilul se încruntă. Nu înţelegea engleza?

– Vrei să-ţi arăt ce am desenat? întrebă Gina întinzând mâna spre el.

Băiatul urcă temător treptele verandei, apropiindu-se de ea.

Gina desfăcu foaia de hârtie de pe planşeta de desen. Ştia că abilităţile ei o apropiau mult de copii. Făcând muncă de voluntariat la o grădiniţă de copii surdomuţi, îşi descoperise talentul şi observase cât de uşor se poate comunica în acest fel cu copiii.

– Vezi? întrebă ea, arătându-i băiatului trăsăturile puternice ale magicianului.

Copilul privi surprins desenul.

22

– Îţi place?
Ochii lui se măriră de groază şi, spre surprinderea
Ginei, băiatul scăpă coşuleţul din mână şi o luă la fugă
plângând. Gina se pregăti să alerge după el, dar toate
ustensilele din braţele ei se împrăştiară pe podea. Se
aplecă şi ridică desenul, privindu-l cu atenţie. Ce-l
înspăimântase pe copil aşa de tare? Desenele ei aveau
scopul de a încânta, nu de a îngrozi.
Doamne, nu! De asta reuşise ea să-l deseneze aşa
de uşor, aproape din instinct! Magicianul ei semăna cu
Leonard Sterne. Dar de ce fugise băiatul? Părinţii
copilului erau angajaţii lui Leo? Gina cunoştea temperamentul
lui Leonard Sterne şi bănuia cât de
nerăbdător putea fi el cu copiii.
Trânti foaia de hârtie pe planşetă şi începu să
schiţeze rapid, încercând să modifice trăsăturile magicianului.
Oricum, era prea frumos pentru un vrăjior. Îi
înăspri bărbia, dar parcă arăta şi mai bine. Încercă să-i
modifice ochii, dar parcă-i părea rău. Aveau atâta forţă!
Erau... magici.
Gina îşi duse mâna la gât amintindu-şi de cicatrice.
Mama ei o sfătuise să poarte o eşarfă în public, ca
lumea să n-o privească ciudat. Aici, pe insulă,
simţindu-se în siguranţă, departe de lume, uitase să
poarte eşarfa. Dar Leonard Sterne o descoperise chiar
şi pe întuneric. Poate că, dacă i-ar fi văzut de la început
cicatricele, nici n-ar mai fi încercat s-o sărute. Până şi
Niven...
23
Gina scutură din cap încercând să uite trecutul.
Ochii îi căzură pe coşuleţul scăpat de copil în nisip. Îl
ridică şi privi conţinutul. Coşul era plin cu scoici perfecte,
cu forme ciudate şi culori frumoase. Îl duse în
bucătărie sperând ca băieţelul să vină să-l ia. Îi părea
rău că-l făcuse pe copil să plângă îngrozit. Abia aştepta

ca el să se întoarcă şi să-l împace. Voia să-l vadă râzând.
Dar băieţelul mai veni abia după două zile. Gina stătea pe verandă şi desena. Deşi îl simţise, se prefăcu concentrată asupra desenului. Îl vedea cu coada ochiului apropiindu-se tiptil şi abia se abţinea să nu râdă.
Abia când copilu tuşi, Gina privi indiferent peste umăr şi spuse:
– A! Tu erai? Bună.
Şi se concentră iarăşi asupra desenului.
Copilul se apropie atât de tare de ea, încât Gina îi simţi mirosul sărat de apă de mare. Privi cu coada ochiului şi îi văzu pantalonii scurţi uzi şi genunchii osoşi plini de nisip.
Gina se aplecă cu mişcări domoale şi luă de pe jos o schiţă reprezentând un băieţel cu un coşuleţ plin cu scoici în mână. Îl privi pe copil cu coada ochiului şi-l văzu zâmbind, recunoscându-se.
– Îţi place? întrebă Gina, privindu-l direct.
Dar copilul se încruntă, prefăcându-se indiferent.
De ce se ascundea?

– Ţi-l dăruiesc, şopti Gina, încercând să nu-l mai sperie.
Dar reacţia băiatului o luă prin surprindere. Îi smulse schiţa din mână şi o rupse în bucăţi.
Sub tenul bronzat băiatul se înroşise de furie, indignare sau neputinţă. Ce-l supăra? Gina încercă să-l întrebe ce are, dar băiatul se pregăti s-o ia la fugă. Ea reacţionă rapid şi-l apucă de braţ. Mâna lui era aşa de firavă încât Ginei îi fu teamă să n-o rupă.
Copilul începu să se lupte cu înverşunare încercând să scape. Gina se împiedică şi căzu. Eşarfa din jurul gâtului se desfăcu dezvelindu-i cicatricele urâte, roşii, lucioase şi reliefate.

Băiatul se pregăti să fugă, dar aruncându-i o
privire, înlemni. Se uita fascinat şi îngrozit la semnele
de pe gâtul ei. Întinse mâna încercând să le atingă.
Gina nu se feri. Dar copilul se retrase ca ars.
– Doare? întrebă el cu un accent îngrozitor.
– Acum nu, şopti Gina.
O duruse cu cinci ani în urmă. Abia împlinise
şaisprezece ani. Abia începuse să guste bucuria de a fi
femeie. Avea un prieten de optsprezece ani, care o
plimba cu motocicleta. Mândră, Gina se dădea mare în
faţa prietenelor. Băiatul venise s-o ia din faţa casei.
Gina se îmbrăcase frumos dar, fiindcă era iarnă, mama
ei o obligase să-şi pună un fular la gât. Nu observase
că fularul ei lung se agăţase de roata din spate a motocicletei
şi, când prietenul ei accelerase, fularul gros şi
rezistent o trăsese în spate cu forţă, smucind-o de gât.

Fusese un miracol că nu murise strangulată sau sufocată
de propriul sânge. Mai târziu, la spital, aflând că
era posibil să nu mai vorbească niciodată, Gina îşi
dorise să moară. Dar doctorii n-o lăsaseră.
Recuperarea durase mult şi fusese dureroasă fizic şi
psihic. După o infecţie serioasă şi o serie de operaţii
nereuşite, Gina refuzase să mai lupte. Şase luni se izolase,
dorind să nu mai vadă pe nimeni. Nu putea evita
însă petrecerile nesfârşite ale mamei şi surorilor ei.
Vocile lor cristaline răzbăteau până în camera ei şi
Gina îşi punea perna în cap, dorind să nu mai audă.
Măcar dacă ar fi surzit. Vocile celor din jur îi aminteau
constant de handicapul ei.
Dar, într-o zi, asistenta care avea grijă de ea o obligă
să facă muncă de voluntariat la o grădiniţă de surdomuţ
i. Abia acolo, văzând tenacitatea şi dorinţa de a
comunica a copiilor, ruşinată de încăpăţânarea ei,
Gina se hotărî să accepte ajutor.

– Dar poţi să vorbeşti, nu-i aşa? o trezi din visare
vocea băieţelului necunoscut care o privea atent de un
timp.
– Puţin. Uite cum fac, şopti ea răguşit, luând o
oglindă cu mâner şi făcând exerciţiile obişnuite de
tonificare a muşchilor gâtului şi exerciţiile de respiraţ
ie pe care medicul o sfătuise să le practice zilnic.
Băieţelul zâmbi larg, dar când Gina îl privi, colţurile
buzelor lui se lăsară în jos, dezarmant. Ce durere apăsa
pe sufleţelul acelui copil? Hotărâtă să nu-l facă să plece,
26
Gina începu să exerseze conştiincios, privindu-l pe
băieţel cu coada ochiului. După douăzeci de minute,
vocea începuse să-i revină la normal şi copilul se plictisise
s-o privească. Dar parcă nici n-ar fi vrut să plece.
Privea desenele pe care Gina le schiţase zilele acelea.
După ce Gina lăsă oglinda deoparte, îl văzu pe
copil privind un desen reprezentând magicianul lui
Jao.
– Nu-ţi place? îl întrebă Gina
Băiatul scutură din cap.
– De ce?
– Rău! Rău!
– Ba nu este rău, încercă Gina să-l convingă, şi
luând un creion în mână începu să schiţeze repede
povestea lui Jao şi a magicianului.
Cum putea să comunice ea, care suferise o operaţie
pe corzile vocale, cu un copil de cinci-şase ani, care
abia putea să vorbească bine englezeşte? Îi schiţă rapid
o serie de imagini grăitoare prin care-i demonstra că
magicianul nu era rău, ci doar puţin egoist şi temperamental.
Apoi îi desenă felul în care crease magicianul
pentru Jao, băieţelul naufragiat, o lume magică
acolo, pe insulă, după care îi construise o barcă cu
care-l salvase.

– Vrei să fii tu băieţelul? îl întrebă Gina, arătându-i figura neterminată a lui Jao. Am nevoie de un model. Pot să te desenez pe tine?
Băieţelul o privi suspicios.
27
– O să te plătesc, desigur. O să-ţi dau bani. Vrei? Poţi? Sau trebuie să te duci la şcoală? Fii modelul meu, te rog.
– Bine, acceptă el.
– Hai să dăm mâna.
Copilul îi întinse fără ezitare o mânuţă firavă.
– Pe mine mă cheamă Gina. Pe tine cum te cheamă?
– Nic.
– Nick?
– N-I-C, repetă el, făcând semne în limbajul surdomut.
Gina încercă să nu pară şocată. Băieţelul ori era surd, ori suferea serios cu auzul. De aceea vorbea aşa de puţin şi părea că nu înţelege englezeşte. De aceea era aşa de timid şi imprevizibil.
Ironia sorţii era că Gina străbătuse un drum aşa de lung încercând să scape de problemele ei de sănătate, ca să găsească pe acea insulă uitată de lume o fiinţă care se confrunta cu aceleaşi probleme ca şi ea. O durea sufletul pentru acel copil. Dar ştia cum să se poarte cu el, graţie orelor pe care le petrecuse la grădiniţa de surdomuţi.
– O să înţelegi ce o să-ţi cer? întrebă Gina rar, ajutându-se de semnele învăţate la grădiniţă.
– Da.
– Câţi ani ai?
Nic ridică în aer şapte degete.
28
– Şapte ani?
Nic scutură din cap.

Gina îl privi de sus până jos cu atenţie încercând să nu pară uimită. Şapte ani? Părea de cinci. De ce era aşa de firav? Fusese bolnav?

– Mergi la şcoală?

Nic scutură din cap cu îndârjire şi se întoarse ca să plece.

Gina îl apucă cu blândeţe de mână şi-i întoarse faţa spre ea.

– Stai, spuse ea. Hai să-ţi arăt ce vreau de la tine.

Îl aşeză pe un scăunel şi-i arătă cum voia să stea.

Ştia din experienţă că surdomuţii îşi pierdeau repede răbdarea, aşa că îi puse în braţe nişte scoici cu care să se joace. Dar spre surprinderea ei, Nic îi pozǎ multă vreme, fără să pară că se plictiseşte.

Petrecură o zi întreagă cunoscându-se mai bine şi obişnuindu-se unul cu celălalt. Gina descoperi că în spatele timidităţii, Nic era un băiat inteligent, cu o personalitate puternică.

Îl desenă o zi întreagă, din diverse poziţii. La sfârşitul primei zile Gina strânsese suficient material şi nu mai avea nevoie ca băiatul să-i pozeze. Dar nu-i putea spune copilului aşa ceva. A doua zi, Nic apăru din nou şi-şi reluă poziţia pe scaun, pregătit de muncă. Dar Gina nu mai era aşa de atentă la el. Se concentra să deseneze alte scene. Şi lipsa ei de atenţie nu-i convenea lui Nic. Bătea din picior, o trăgea de mână, făcea

orice ca să-i atragă atenţia. La început, Gina lăsa desenul la care lucra şi îi punea tot felul de întrebări, mulţumindu-l cu atenţiile ei. Dar, după un timp, nu-l mai băgă în seamă. Şi, supărat, Nic voi să-i smulgă desenul la care lucra, şi să i-l rupă. Gina se supără, îşi luă toate schiţele, ustensilele şi intră în casă trântindu-i uşa în nas lui Nic. Îi părea rău pentru el, dar trebuia să pună piciorul în prag. Dacă între ei nu exista

respect reciproc, atunci prietenia lor nu putea rezista.

A doua zi Nic nu mai apăru. Dar veni a treia zi, spăşit, gata să înceapă lucrul. Gina nu păru surprinsă, dar nici nu-l băgă prea mult în seamă. Dar nici Nic nu mai încercă s-o deranjeze. Începuseră să se cunoasă mai bine şi să se accepte aşa cum erau.

Zilele treceau uşor, dar serile erau grele pentru Gina. Începuse să se obişnuiască cu prezenţa lui Nic. Aşa că, într-o seară, se hotărî să înceapă lucrul la “Tăcerea veşnică”. Nu-i plăcea cartea vieţii ei. Nu voia să mai retrăiască momentele de durere şi disperare. Era din ce în ce mai convinsă că acea carte nu trebuia să vadă lumina zilei.

Într-o dimineaţă, Nic o simţi pe Gina cu gândul în altă parte şi începu s-o privească urât, provocator, încercând să-i atragă atenţia. Ce voia de la ea? Încerca să-i testeze capacitatea de înţelegere sau voia s-o facă să-şi piardă cumpătul, ca să-şi demonstreze puterea asupra ei?

În dimineaţa aceea îi vărsă o sticluţă cu cerneală pe două desene pe care Gina tocmai le terminase. În loc să-l certe, Gina se întoarse cu spatele la el şi se îndreptă supărată spre plajă.

Era prea supărată ca să mai poată suporta comportamentul lui de copil rău. Uitase cât de imprevizibili erau surdomuţii. Crezuse că reuşise să stabilească un raport de respect reciproc şi înţelegere cu Nic. Se înşelase.

Se aşeză pe nisip şi începu să construiască, cu gândul aiurea, un castel. O umbră căzu pe forma neregulată şi privind în sus, îl văzu pe Nic. Gina crezuse că băieţelul plecase. În ochii lui citea părerea de rău. Dar Gina nu era pregătită să-l ierte. Privi supărată în altă

parte. Simţi o mişcare rapidă şi în clipa următoare îl văzu pe Nic distrugându-i castelul de nisip.

Gina se ridică în picioare şi construi puţin mai departe alt castel de nisip pe care Nic îl distruse din nou. Şi tot aşa, continuară până la capătul plajei.

Brusc începură să râdă amândoi şi să se rostogolească prin nisip.

– Vai, Nic, spuse Gina gâfâind obosită şi zâmbind.

– Vai, Gina, o imită Nic râzând.

– Suntem doi nebuni, ştiai? Iartă-mă că nu te-am băgat în seamă, dar sunt nevoită să termin desenele la timp.

– Iartă-mă, Gina. N-am vrut să-ţi stric desenele. Dar m-a durut aici, spuse el arătându-i pieptul.

31

– Ştiu, ştiu, spuse ea, ciufulindu-i părul şi luându-l în braţe. Şi mie mi se mai întâmplă asta.

Spre surprinderea ei, Nic o sărută pe obraz spontan, arătându-i pentru prima dată direct afecţiunea.

– Ce naiba faci acolo? Lasă-l în pace! strigă cineva stricându-le momentul.

Gina deschise ochii şi-l văzu pe Leonard Sterne aplecându-se deasupra lor şi smulgându-l pe Nic din braţele ei.

– Ce naiba? Tu! Nu ştiu ce ai de gând, domnişoară Bennet, dar să nu îndrăzneşti să te mai atingi de fiul meu!

Fiul lui? Dumnezeule! Gina sări în picioare privindu-i uimită pe cei doi, văzând pentru prima dată asemănările dintre ei. Nic era băiatul lui Leonard Sterne!

– Dominic! strigă Leonard Sterne. Du-te acasă imediat. Domnişoara Hamilton te aşteaptă să vă faceţi lecţiile. Şi data viitoare să-ţi pui aparatul auditiv.

Nic îl ascultă şi plecă fără să protesteze. Gina simţi

nevoia să se ducă după el.
– Nu! Tu rămâi!
Gina îşi ridică mândră bărbia. Degeaba, Leonard
Sterne avea o părere proastă despre ea. Era o idee preconcepută,
indusă de povestirile lui Niven. După opt
luni de la întâlnirea stânjenitoare, Gina voia să-i spună
adevărul. Dar oare Leonard Sterne era dispus s-o
asculte?
32
– Ei, domnişoară Bennet, poţi să-mi explici ce
naiba cauţi pe insula mea? Cine te-a adus aici?
– Locuiesc în bungalou, spuse ea cu voce
răguşită.
– Locuieşti împreună cu scriitorul Borelli, nu-i aşa?
El te-a adus aici. Cine naiba i-a permis? I-am pus la dispoziţ
ie bungaloul ca să creeze, nu ca să se hârjonească
cu femei de teapa ta.
– Eu sunt... ezită Gina.
Era bine să-i spună că ea era Borelli? Dacă-i cerea
dovezi? Dacă voia să vadă manuscrisul? Nu. Leonard
Sterne nu trebuia să-i citească autobiografia. Gina n-ar
fi îndurat o asemenea umilinţă.
– Ce? Borelli nu te satisface? De asta te plimbi pe
plajă singură? Cauţi carne proaspătă?
– Nu!
– Bine. Dar să nu te mai prind prin preajma lui
Dominic, că vă zbor de pe insulă şi pe tine şi pe iubitul
tău.
– Nic se simte singur...
– Nu-mi spune mie cum se simte fiul meu. Mi-o
spui de parcă ţi-ar păsa de sentimentele altora! Nu ţi-a
păsat de sora mea când te-ai culcat cu bărbatul ei!
– Cum îndrăzneşti? şopti Gina sufocându-se de
neputinţă.
– Taci! Şi să nu te mai apropii de Dominic.

– Dar el a venit la mine. De ce n-are prieteni? De ce-l laşi singur? Ce fel de tată eşti?

33

– E treaba mea cum îmi cresc copilul! Ştiu eu ce ai tu de gând. Să ajungi la mine prin Dominic! Iartă-mă, Virginia, dar nu voi repeta greşeala lui Niven. Eşti o târfă răsfăţată şi plină de bani căreia nu-i pasă de nimeni decât de ea însăşi.

– Nu mă cunoşti... Faci doar presupuneri.

– N-am făcut nici o presupunere când te-am găsit în patul cumnatului meu. Te-am văzut cu ochii mei! Şi n-ai părut jignită când Niven te-a tratat ca pe o târfă ieftină. Eşti obişnuită să fii tratată aşa. Îţi place chiar. Şi ţi-am cunoscut familia, surorile, mama. Nici ele nu mi-au lăsat o impresie mai bună.

Gina simţi că i se face rău. Leonard avea dreptate. Aşa erau surorile ei. Nişte târfe egoiste şi răsfăţate. Dar ea nu semăna cu ele. Şi dacă n-ar fi avut acel accident poate că şi ea ajungea ca ele. Dar nu era drept. Leonard Sterne trebuia să ştie adevărul. Ar fi vrut să-i spună totul. Dar nu putea. Supărarea o sufoca. Nu mai putea să vorbească şi abia mai respira.

– Personal, nu mă interesează ce vrei să faci cu viaţa ta, continuă Leonard Sterne. Poţi să te prostituezi cât şi cu cine vrei. Dar nu te atinge de copilul meu. Nu meriţi să-l ai în preajmă. Ai grijă, Virginia Bennet! Dacă te mai văd împreună cu el, îţi jur că o să-ţi dau o lecţie pe care n-o s-o uiţi toată viaţa ta josnică!

34

Capitolul 3

Leo alergă tot drumul înapoi spre vilă încercând să fugă de sentimentul amestecat de furie şi vinovăţie care-l urmărea. De ce naiba Virginia Bennet îl privise cu ochii aceia frumoşi şi îndureraţi care-i cereau înţelegere? Părea inocentă şi lipsită de apărare, dar

putea să jure că astea erau armele ei secrete de târfă. Aşa îl prostise şi pe Niven. Aşa voia să-l prostească şi pe fiul lui. Şi pe el. Atunci de ce se simţea ca şi cum ar fi dat într-un copil nevinovat? Virginia Bennet îl privise aşa cum o făcea Dominic în rarele lui momente în care îndrăznea să se uite la el.

Dominic. De când venise pe insulă abia apucase să-şi facă timp să-l vadă pe băiat de vreo două ori. Era clar că dădaca angajată temporar nu făcea treabă bună, dar era prea lacomă sau prea speriată ca să recunoască.

Leo se supărase când descoperise că Dominic fugea de acasă şi se împrietenea cu necunoscuţi, în ciuda măsurilor severe pe care le luase. Degeaba îl ţinuse încuiat în casă şi angajase o dădacă să-l supravegheze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Bine măcar că-şi făcea lecţiile. Domnişoara Hamilton îi spunea că Dominic era un copil inteligent dar refuza să progreseze. Iar de vorbit... abia articula minimul necesar de cuvinte pentru a se face înţeles. Aşa că Leo hotărî că sosise momentul să-şi impună autoritatea de tată.

Dar ceea ce se întâmplase în dimineaţa aceea îl derutase total. Nu se aşteptase să-l găsească pe Dominic râzând şi sărutând necunoscuţi. Îl credea mai sălbatic. Abia vorbea cu propriul tată. Văzându-i aşa de fericiţi pe cei doi, unul în braţele celuilalt, Leo se simţise trădat şi foarte gelos.

Se străduise să-şi stăpânească emoţiile. Dar când o văzuse pe târfa aceea ţinându-i în braţe copilul, nu mai rezistase şi izbucnise într-un fel care nu-i stătea în fire.

Ştia câte necazuri aducea Virginia Bennet. Dar cum naiba reuşise ea să pătrundă în carapacea lui Dom? O femeie ca ea! Cum avea tupeul să se bucure de atenţia

lui Dom? Nu era dreptul ei!
Leo îşi iubea băiatul şi voia să stabilească o legătură
solidă cu el. Să recupereze ce pierduse în ultimii ani.
36
Dar cum? Toate încercările lui erau sortite eşecului.
Nu putea să uite imaginea Virginiei Bennet atunci
când o prinsese goală în patul cumnatului lui.
Adevărul era că fusese impresionat de frumuseţea ei.
Demnă, se dăduse jos din pat şi ignorase acuzaţiile
care-i fuseseră aduse. Pe moment, Leo fusese gelos pe
cumnatul lui. Ar fi vrut şi el să aibă în pat o asemenea
femeie. Dar asta era o nebunie.
Abia după ce cunoscuse familia fetei îşi dăduse
seama că Virginia Bennet avea cu cine să semene.
Frumuseţea ei, deşi diferită de cea a surorilor sale, era
la fel de periculoasă. Şi ea era conştientă de asta şi
profita.
Şi Niven îşi dăduse seama de asta, pentru că şase
luni mai târziu, după ce divorţase de fosta nevastă,
sora lui Leo, pe nume Kathy, se recăsătorise cu o
femeie cu picioarele pe pământ, o văduvă
respectabilă.
*
* *
Gina nu-şi mai aminti drumul de întoarcere spre
bungalou. Picioarele o conduseseră automat spre
locuinţă. O dată ajunsă acasă îşi făcuse un ceai
fierbinte şi foarte dulce şi-l băuse îndelung până când
reuşise să se calmeze.
37
Dominic Sterne. Cum să facă ea legătura? Nici nu
ştiuse că Leonard Sterne fusese căsătorit vreodată.
Oricum, chiar dacă fusese, acum nu avea pe nimeni.
Cel puţin aşa îi spusese Daniel. Ştia că are o casă în
Auckland şi o proprietate în New York. De aceea

petrecea foarte puţin timp pe insulă. Şi din câte auzise, lui Leonard Sterne îi plăceau femeile independente, dedicate carierei, atâta timp cât nu ajungeau în patul lui.

Oricum, Gina nu se aşteptase să-l întâlnească pe insulă. Ce naiba căuta acolo? Şi de ce fiul lui era un introvertit? Ginei nu-i venea să creadă că Leonard Sterne era un tip chiar aşa de rău încât să-şi maltrateze propriul copil sau orice alt copil.

Gina luă o gură de ceai, gândindu-se la acuzaţiile pe care i le adusese Leonard Sterne. Fusese nedrept. Dar dacă stătea bine să se gândească, trebuia să admită că se simţea atrasă de el. Şi asta o speria. Fusese destul că se îndrăgostise de Niven. Acum nu voia să mai treacă printr-o experienţă asemănătoare cu un tiran mai mare decât fusese fostul ei iubit.

Îi părea rău că nu avea să-l mai vadă pe Nic. Se ataşase de copil. Chiar dacă nu-l mai vedea, îşi propuse să-i trimită un exemplar din “Jao şi magicianul”.

Următoarele zile se dedică muncii, aşteptându-se ca Leonard Sterne să-şi facă apariţia. Dar se părea că el

nu avea de gând să-şi ducă până la capăt ameninţările. De fapt, atâta timp cât ea nu reprezenta o ameninţare pentru fiul lui, nu avea ce să-i reproşeze.

După ce termină ilustraţiile la “Jao şi magicianul” îşi dădu seama că nu mai avea nici o scuză ca să evite să lucreze la “Tăcerea nesfârşită”.

Într-o seară, după ce făcu ultima baie în mare, privi apusul roşiatic, ascultând ţipetele pescăruşilor, şi se duse să se culce. Nu-i era foame. Se întinse în pat, adormi într-un târziu şi avu un somn agitat, plin de vise ciudate.

I se părea că cineva bate la uşă. Se duse să deschidă, dar nu era nimeni. Bătăile în uşă nu se mai opreau. În cele din urmă îşi dădu seama că nu visa.

Cineva încerca să intre în casă.

Ameţită de somn, se ridică în picioare încercând să-şi dea seama cine putea să fie, în afară de Leonard Sterne. Deschise uşa şi rămase cu gura căscată.

– G...Gina.

– Nic! Ce cauţi aici, la ora asta? Ce-ai păţit? S-a întâmplat ceva? întrebă ea luându-l în braţe pe copilul de care-i fusese atâta dor.

– M-am speriat!

– Hai, intră ca să stăm de vorbă.

Nic o urmă în bucătărie şi se aşeză pe un scaun prea înalt pentru el. Picioruşele nici nu-i atingeau podeaua. Gina îi luă mânuţele reci într-ale ei şi privindu-l cu ochi îngrijoraţi, îl întrebă:

– Ce s-a întâmplat, Nic?

– Furtuna!

– Furtuna? Ce furtună, Nic? Ai visat urât?

– Vine...

– Vine furtuna? Ţi-e frică de furtună, Nic?

– Da.

– De ce ai venit la mine? Tatăl tău nu ştie că ţi-e frică de furtună?

Copilul scutură din cap îndârjit.

Ce fel de tată era Leonard Sterne? Nic fugise de acasă înfruntând întunericul şi frigul ca să găsească adăpost la o necunoscută. Gina îl luă în braţe pe Nic simţindu-l cum se linişteşte.

– Tatăl tău ţi-a spus să nu mai vii aici, nu-i aşa? întrebă ea, dându-i bretonul lung şi negru peste cap.

Nic scutură din cap cu ochii strălucindu-i de lacrimi. Gina îl văzuse frustrat, înfuriat, trist şi fericit, dar niciodată nu-l văzuse plângând.

– Trebuie să te întorci acasă, Nic, spuse cu calm Gina, încercând să nu-l sperie. Nu te îngrijora. Vin cu

tine. Ştie cineva că ai plecat de acasă? Te caută?

– Nu acasă!

– De ce, Nic? De ce nu vrei acasă?

– Furtuna...

– Ştiu. Dar eşti în siguranţă acasă.

– Nu acasă! strigă Nic sărind de pe scaun. Frică! Frică! Mă închide! Furtuna!

Gina privi chipul schimonosit de spaimă al copilului. Ce voia să spună? Cum adică? Îl încuiau în cameră? Ce fel de tată ar fi făcut aşa ceva? De ce era aşa de speriat băiatul de casa lui?

– Nu-i nimic, Nic. Vin cu tine. N-o să te mai închidă nimeni. Îţi promit.

– Nu, Gina! Te rog!

Se părea că nimic din ce spunea ea nu-l mai calma pe băiat. Părea aşa de mic, de vulnerabil, de lipsit de dragoste. Gina se gândi ce să facă. Probabil că, dacă uşa camerei lui era încuiată, până dimineaţa nu avea să-i simtă nimeni lipsa. Şi, în afară de asta, începuse să plouă. Poate că era mai bine ca Nic să stea la ea până dimineaţa. Dar îşi dădea seama că, de fapt, căuta scuze. Voia ca Nic să rămână la ea peste noapte. Voia să-l mângâie şi să-i aline suferinţele. Ţinea la el. Îi era milă de suferinţa copilului.

– Bine, Nic. Stai la mine. Dar mâine dimineaţă, la prima oră, te duc acasă, da?

Un zâmbet slab răsări în colţul guriţei băiatului. Şi pentru Gina, zâmbetul lui era ca o rază de soare, ca o recompensă nepreţuită. Abia aştepta să-i arate ea lui Leonard Sterne ce părinte iresponsabil era. Asta nu se compara nici pe departe cu faptul că ea se încurcase cu un bărbat însurat.

Gina pregăti o cacao fierbinte şi încercă să-l convingă pe Nic să-i povestească cum fugise de acasă.

– Ai fost un băieţel curajos. Cum ai putut să fugi de acasă? Şi de unde ai ştiut că începe furtuna?

– Spunea că a auzit la radio.

– Cine?

– El...

Leonard Sterne, probabil. Gina începu să se îngrijoreze. Dacă Leonard Sterne auzise de la radio că începea furtuna, probabil că era vorba de ceva serios. Şi bungaloul ei era construit din lemn şi nu avea fundaţie. Dacă se inunda laguna?

Încercă să nu-şi mai facă probleme şi începu să se joace cu Nic. Mai băură o cacao cu puţin coniac şi se duseră la culcare. Îi dădu lui Nic un tricou proaspăt spălat şi-l înveli, după care se pregăti să se ducă să se culce în camera de zi.

– Gina, nu! Nu pleca! strigă el speriat.

– Vrei să dormim împreună?

Nic dădu din cap.

Şi, la urma-urmei, de ce nu? Intră sub cearşaf lângă Nic şi imediat copilul se ghemui lângă ea. Gina se simţi încălzită şi copleşită de afecţiunea vădită a lui Nic. Câteva minute mai târziu micuţul adormi. Stând aşa, liniştit şi relaxat, Nic îi dădea Ginei un sentiment de siguranţă.

Dar oare chiar erau în siguranţă? Furtuna devenise violentă. Nu voia ca frica să-i copleşească raţiunea, dar de fiecare dată când vântul izbea mai tare ferestrele,

Gina tresărea speriată. Uşa de la intrare începu să se zgâlţâie de parcă furtuna ar fi încercat să intre în casă. Gina îşi dădu seama că în noaptea aceea nu mai putea să doarmă. Se ridică din pat, încercând să nu-l trezească pe Nic şi se duse spre uşa de la intrare.

I se păru că aude un glas. Era oare vântul? Cu inima

cât un purice îşi lipi urechea de uşă şi ascultă atent.

Cineva chiar încerca să intre.

– Deschide naibii uşa asta sau o sparg!

Şocată, Gina se retrase doi paşi înapoi şi în clipa următoare un bărbat intră în casă. O pală puternică de vânt o izbi în faţă. Stropi mari de ploaie şi câteva frunze de cocotier intrară în hol murdărind rogojina de pe podea.

Leonard Sterne stătea în faţa ei ud, cu o pelerină neagră de fâş peste umerii largi şi o privire de animal sălbatic, dominând-o cu înălţimea lui.

– Unde e? urlă el.

Gina se feri de privirea feroce.

– Te-am întrebat unde e, spuse el apucând-o cu violenţă de braţ. Ştiu că a venit la tine.

– Doarme, şopti Gina încercând să se elibereze din strânsoare.

O clipă, avu senzaţia că din umerii lui Leonard Sterne ieşea fum. Dar nu era fum, ci abur. Mâna lui era foarte încinsă şi probabil că la fel îi erau şi umerii, iar în combinaţie cu ploaia rece, se născuse acel fenomen

ciudat, care-i dădea lui Leonard Sterne o înfăţişare şi mai înfricoşătoare. Da. Leonard Sterne fierbea fizic şi psihic!

– Unde? Aici? întrebă el repezindu-se spre camera ei.

– Da. Dar eu zic să nu-l trezeşti.

– Tu nu zici nimic, spuse el mai calm, uşurat că-şi găsise băiatul. Doamnă dragă, spuse el ironic, respirând adânc, te-am avertizat să nu te mai amesteci în viaţa mea şi a fiului meu. Ce fel de om îndeamnă un copil să iasă din casă pe o furtună ca asta, în mijlocul nopţii?

– Stai aşa! strigă Gina răguşit. N-am îndemnat pe

nimeni să iasă din casă, să fie clar! Nu l-am văzut pe Nic de câteva zile bune. Dacă băiatul a luat o hotărâre – şi te asigur că a luat-o de unul singur – a luat-o din cauza ta!

– Hei, n-am venit la psiholog! Am venit să-l iau pe Dominic acasă.

– Dacă te duci peste el şi-l trezeşti în starea în care eşti, o să-l sperii de moarte! Nu ştiai că-i e frică de furtună? A venit la mine în mijlocul nopţii, de-a dreptul înspăimântat. Mi-a luat o oră ca să-l liniştesc.

Trupul lui Leo se încordă şi Gina avu senzaţia că o va lovi.

– Ştiu că fiul meu se teme de furtună, mulţumesc, spuse el strângând din dinţi.

44

– Atunci de ce nu eşti lângă el, când are nevoie de tine? nu se dădu ea bătută. De ce ar fi venit la mine dacă ar fi ştiut că la taică-su e în siguranţă? De ce l-ai încuiat pe bietul băiat în camera lui, când ştiai că...

– Să-l încui? Ce naiba spui?

– Nic mi-a zis...

– Se vede că nu-mi cunoşti fiul, zâmbi ironic Leonard Sterne. Inventează tot felul de poveşti, ca să atragă simpatia necunoscuţilor.

Gina se înroşi, neştiind ce să mai creadă.

– Ca fapt divers, vreau să te informez că am stat cu fiul meu toată seara, până când am fost nevoit să-l părăsesc doar cinci minute ca să...

– Ai fost nevoit să-l părăseşti? Dar ce este mai important pentru tine? Fiul tău sau...

– Nu l-am lăsat singur. L-am lăsat cu dădaca. A fugit de ea. Dădaca are piciorul în ghips. Până a venit să-mi spună că a fugit, el deja era departe.

– Sunt de părere că nimic nu era mai important în acel moment decât fiul tău.

– Pe naiba! Trebuia să închid toate obloanele şi uşile. Dumnezeule, Virginia! Vine ciclonul!

– Ciclonul? şopti Gina cu ochii măriţi, simţind cum o cuprinde ameţeala. Ce ciclon?

– Dar ce naiba crezi că se petrece afară?

– Nic mi-a spus că... vine furtuna. Nu mi-a spus nimic despre nici un ciclon...

45

– Nu ştia că vine un ciclon. Îţi dai seama că nu puteam să-l sperii şi mai tare spunându-i adevărul. N-ai ascultat ştirile de la radio?

– N-am radio.

– Dacă te uitai, găseai unul în debara. Dar presupun că nici nu te-a interesat. Nu ştiai că radioul este o măsură elementară de precauţie pe o insulă izolată ca asta? Nu. Sigur că nu ştiai. Cât poate gândi o femeie cu cap de bibilică, aşa ca tine? Cred că-ţi stă mintea numai la sex! Sunt sigur că poţi să scoţi o enciclopedie întreagă pe tema asta.

Gina îşi duse mâna la gât. O eşarfă de noapte îi acoperea cicatricele. Mama ei o sfătuise să-şi ia această măsură de precauţie. Ea spunea că întotdeauna trebuia să fie pregătită pentru vizitatori. Bine, ea se gândea la altceva când îi spusese asta. Dar faptul că o ascultase o salvase de o situaţie jenantă.

– Mă duc să-mi iau copilul, spuse Leonard Sterne, privind-o scârbit.

Cu gândul la cicatrice, Gina uitase să se apere de acuzaţiile referitoare la cunoştinţele ei în materie de sex. Cât de nedrept era Leonard Sterne! Şi cât de pripit judeca el oamenii.

– Nu, spuse Gina oprindu-l cu blândeţe.

Spera că, luat cu frumosul, Leonard Sterne se va mai înmuia. Dar degeaba.

– Este fiul meu, şuieră el.

– Gândeşte-te. Nu se aşteaptă să te vadă în mijlocul nopţii tocmai aici. Lasă-mă să-l trezesc eu. O să se sperie de tine când o să te vadă.

– De ce ţii atât de mult să mă protejezi?

– Dar nu te protejez pe tine!

– Mai bine ai împacheta nişte lucruri şi l-ai trezi şi pe amărâtul ăla de Borelli!

– Poftim?

Gina îşi duse mâna la piept, simţind cum i se înmoaie genunchii.

– O să veniţi la mine acasă amândoi. Crezi că sunt atât de nebun încât să vă las să muriţi în cocioaba asta?

– Nu vin la tine. Nu mi-e frică, scutură Gina cu îndârjire din cap.

– Eşti o proastă. Ştii ce-i ăla un ciclon? Ştii ce ravagii face? Este ca un uragan. Poate să smulgă cocioaba asta din temelii. Este posibil să treacă pe lângă ea, dar tot va suferi stricăciuni serioase. Şi sigur se va inunda.

– Crezi?

– Orice este posibil în timpul unui ciclon. Veţi fi mai în siguranţă la mine acasă.

– Mda. Se pare că n-am altă şansă.

– Dacă vrei să trăieşti, asta e singura ta şansă, spuse el nerăbdător. Hai, că n-avem timp de explicaţii. Împachetează ceva şi trezeşte-l pe Borelli.

– Păi...

– Ce mai este?

– Borelli nu e aici... Adică Borelli nu există.

– Poftim? Ai băut? întrebă Leo apropiindu-se de gura ei şi mirosind-o.

Gina se înroşi. Băuse un pahar cu coniac puţin mai devreme, dar nu se îmbătase.

– Nu! Ascultă-mă. Vreau să-ţi spun că Borelli nu

există. Adică eu sunt Borelli. Este pseudonimul meu.

Leo râse scurt, nervos.

– Încearcă altceva, dragă. Spune-mi mai bine adevărul. S-a săturat de tine, sau şi-a dat seama ce fel de poamă eşti şi a plecat acasă.

– Uite ce e. Mă crezi, bine, nu, treaba ta. Eu sunt Borelli. Poţi să verifici dacă vrei. Vorbeşte cu Kane Fletcher, cel care mi-a aranjat venirea pe insulă.

– Glumeşti? L-ai făcut şi pe Kane? Cum ai reuşit, dragă? Ţin să te felicit. Cred că eşti foarte bună. Kane este un bărbat pretenţios şi nu se lasă aşa uşor...

– Taci naibii din gură şi crezi ce vrei!

Gina se întoarse pe călcâie şi se duse în camera în care dormea Nic. Îl dezveli uşor şi văzu că băieţelul dormea dus. Îi mângâie fruntea transpirată şi zâmbi. Nic semăna cu un îngeraş foarte bronzat.

Se întoarse spre Leonard Sterne şi văzu că o privea lung, ciudat.

– Spuneai că n-avem timp, zise ea.

– Ce i-ai făcut? Ştiu că fiul meu are un somn foarte uşor şi se trezeşte imediat. L-ai drogat?

48

– Nu. I-am pus într-o cacao cu lapte puţin coniac.

– Poftim? Ce i-ai dat? Coniac? Vrei să-mi înveţi băiatul cu alcoolul?

– Ţi-am spus că era speriat. O linguriţă de coniac bun nu-i strică. L-a mai relaxat.

Leo mormăi ceva în bărbie, după care îşi înveli băiatul cu o pătură şi-l luă în braţe cu grijă.

– Vii odată? şopti Leonard Sterne încercând să nu-l trezească pe Nic.

Gina îşi aruncă într-o geantă preţiosul portofoliu şi manuscrisul cărţii ei. Era tentată să lase cartea în casă, sperând că ciclonul îi va face pierdută urma. Dar după câte îl cunoştea pe Leonard Sterne, ar fi fost în stare s-o

dea în judecată pentru ruperea contractului, deşi încă
nu semnase nimic. Dar ar fi făcut-o să semneze şi apoi
ar fi dat-o în judecată!
Îmbrăcă o haină de fâş şi se grăbi să-l urmeze pe
bărbatul nervos care o aştepta.
– Am oprit eu generatorul, spuse Leo. Hai, că
ciclonul nu te aşteaptă pe tine. Şi să faci bine să-ţi
porţi singură de grijă. Vântul ăsta nu-i o jucărie.
Gina se aşteptase la un vânt serios, dar furtuna de
afară aproape că o luă pe sus. Dar Virginia Bennet nu
era o femeie care să se lase aşa de uşor luată de vânt.

Capitolul 4
În drum spre vila lui Leonard Sterne, Gina fu cât pe
ce să fie luată de vânt de două ori. Degeaba striga la
Leo, că vorbele ei erau înghiţite de zgomotele furtunii.
Dominic se trezise şi se zbătea neputincios în braţele
puternice ale tatălui său, îngreunându-le înaintarea.
Un drum pe care în mod obişnuit îl făceau în zece
minute le luă o jumătate de oră. Dar ajunseră cu bine,
teferi, nevătămaţi şi uzi leoarcă.
Un tânăr din Fiji le deschise uşa casei şi, intrând,
Gina răsuflă uşurată.
– Thomas, dacă ai închis toate obloanele, du-l pe
Dominic la domnişoara Hamilton şi spune-i să-l
îmbrace în haine uscate. După ce terminaţi, coborâţi
toţi în camera de zi. Este cel mai sigur loc din casă.
– Gina, Gina! strigă Dominic. Vreau la Gina!
– După ce te îmbraci, Dominic, spuse Leo intransigent.

– Acum, acum! strigă băiatul scăpând din braţele
lui Thomas şi agăţându-se disperat de Gina, ca de un
colac de salvare.
– Nu, Dom...
– Gina! Gina!

– Ce naiba i-ai făcut? strigă Leo la Gina. I-ai spălat creierul?
– Ai spus că vii cu mine, Gina! strigă Nic disperat.
– Am spus... coborî Gina neajutorat umerii.
– Spune-i să se ducă cu Thomas. Se pare că vorbele tale sunt lege pentru el, zise tăios Leo.
– Nic, te rog...
– La naiba, Virginia Bennet! izbucni Leo. Nu poţi renunţa la vocea asta răguşită? Mă zgârie pe nervi!
Nic se opri o clipă privindu-i pe cei doi adulţi care se certau. Tatăl lui avea o figură fioroasă, figură pe care o cunoştea şi o ura, iar Gina era palidă şi părea speriată. El o rănise. Din cauza lui era speriată. Şi din cauza lui Gina va pleca, aşa cum făcuse mama. Furia îl făcu pe Nic să-şi calce promisiunea, aceea de a nu vorbi niciodată cu tatăl lui.
– Las-o-n pace! Este prietena mea!
Cei doi adulţi se uitară cu uimire la copilul care tocmai le vorbise. Nic era mândru pentru că simţea că vorbele lui aveau putere.
– Nu vreau să stau cu tine! Vreau să stau cu Gina! O iubesc pe Gina! Pe tine nu te iubesc!

– Dumnezeule, ce i-ai făcut? şopti Leo surprins de îndârjirea lui Dom. Trebuia să te las naibii în bungaloul tău! Cu ce i-ai împuiat capul copilului? Ce minciuni i-ai spus? Spune ceva, târfă proastă! Răspunde-mi!
– Las-o! Nu poate să vorbească! Este ca mine!
Leo rămase nemişcat.
– Nenorocito! Ce minciuni i-ai spus? Aşa i-ai câştigat încrederea? Minţindu-l?
Orbit de furie, Leonard Sterne o apucă pe Gina de braţ şi începu s-o scuture cu violenţă.
– Nu, încercă ea să se apere.

Nic se băgă între ei şi Leo îi agăţă Ginei eşarfa de la gât, care, desfăcându-se, îi căzu la picioare, prea repede ca ea s-o mai poată prinde. Îşi acoperi gâtul cu mâinile, dar ştia că Leonard Stere îi văzuse cicatricele.

Leo se opri împietrit.

– Dumnezeule... şopti el.

Gina se întoarse spre Nic cu lacrimi în ochi, evitând privirea dezgustată, plină de milă amestecată cu scârbă, privire cu care făcuse cunoştinţă în nenumărate rânduri.

– Nic, spuse ea cu voce răguşită îngenunchind lângă copil, te rog să te duci să te schimbi. Şi eu trebuie să mă schimb. Suntem uzi leoarcă. Ne vedem aici, în camera de zi, puţin mai târziu. Nu durează mult. Îţi promit.

Băiatul plecă împreună cu Thomas, privind-o pe Gina de câteva ori peste umăr, asigurându-se că nu-l minţea.

Gina rămase nemişcată, cu spatele la Leo.

– Este adevărat? întrebă încet Leonard Sterne. Nu poţi să vorbeşti?

– Pot să vorbesc, dar mai greu.

– Vino, schimbă Leo subiectul. Hai să-ţi dau nişte haine uscate.

Gina îl privi o clipă, apoi îl urmă dând din cap. Nici măcar nu-şi ceruse iertare! Probabil că lui Leonard Sterne îi părea rău că descoperise acel handicap al ei. Asta o făcea în faţa lui mai puţin vinovată şi lui nu-i convenea. Porcul!

Holurile lungi şi întunecate erau luminate din loc în loc de lămpi cu gaz. Flăcările lor făceau umbre lungi şi mişcătoare pe pereţi, care semănau cu dansul unor draci.

Leonard Sterne deschise a treia uşă de pe hol şi

puse pe masă o lampă.

– Am oprit generatorul din motive de siguranţă, spuse Leo. O să găseşti în dulap prosoape şi haine curate. Să nu-ţi treacă prin cap să faci baie ca să te încălzeşti. Este periculos pe o vreme ca asta. O s-o trimit pe Liana să te ajute. Sincer să fiu, nu risc să-ţi las pe mână o lampă cu gaz. Mi-e teamă că eşti în stare să dai foc la casă.

53

Gina ar fi vrut să întrebe ale cui erau hainele acelea din dulap. Dar se abţinu. Nu avea de ales. Trebuia să accepte ce i se oferea. Dacă ar fi avut timp să-şi ia haine de acasă... Îşi aminti de geanta ei în care avea preţiosul portofoliu şi manuscrisul.

– Unde te duci? întrebă Leo văzând-o că vrea să iasă din cameră.

– Mi-am lăsat geanta în holul de la intrare, spuse ea cu nelinişte. Am nevoie de ea.

– Îţi trebuie neapărat în momentul ăsta? Ce ai aşa de valoros în ea?

– Nişte hârtii.

– Lasă-le naibii! Schimbă-te şi le iei după aceea. Nu ţi le fură nimeni.

– Dar... protestă Gina şi în clipa următoare strănută. Doamne! Răcise! Şi dacă infecţia îi afecta gâtul putea să-i pună în pericol corzile vocale. Gina strănută din nou şi simţi o durere ascuţită în dreptul cicatricelor. Respiră greu, luptându-se pentru o gură de aer, ca un astmatic.

– Domnişoară Bennet? Virginia? deveni îngrijorat Leonard Sterne privindu-i obrajii livizi. Te doare gâtul? Ce ai păţit? Răspunde-mi!

– Nu... n-am voie să răcesc. Aşa mi-a spus doctorul.

– Păi, schimbă-te odată! Ce mai stai?

Leo deschise uşa dulapului, scoase un prosop mare

şi i-l aruncă în braţe. Gina încercă să-l apuce cu mâini
54
tremurânde, dar îl scăpă pe jos. Leo înjură şi se aplecă
nervos să-l ridice.
– Te ştergi singură sau vrei să te ajut? Presupun că
nu te deranjează dacă te văd dezbrăcată.
Gina respiră adânc şi îi smulse prosopul din mână.
– Lasă-mă-n pace, porcule! strigă ea, strângând
prosopul la piept.
Leo zâmbi neruşinat şi scoase din dulap nişte haine
curate.
– Mi-e teamă că n-am să-ţi dau lenjerie. Dar, din
câte am auzit, femeile din familia Bennet preferă să nu
poarte asemenea articole de îmbrăcăminte, care le
încetinesc acţiunile, spuse el şi trânti uşa, lăsând-o pe
Gina să tremure de indignare.
După câteva secunde de ezitare, Gina începu să-şi
scoată cămaşa de noapte care era udă şi se lipise de ea.
Nu purta sutien. Şi era normal. Ce femeie doarme în
sutien? Probabil că Leonard Sterne remarcase că nu
purta nimic pe sub cămaşa de noapte şi-şi închipuise
cine ştie ce. Şi, insensibil cum era, nu avea timp s-o
compătimească, ci era gata s-o acuze.
Se îmbrăcă în perechea de pantaloni largi şi cămaşa
aruncată de Leo pe pat, apoi ieşi din cameră. Pe hol se
întâlni cu o femeie frumoasă, băştinaşă.
– Bună, eu sunt Liana, zâmbi aceasta. Sunt soţia lui
Thomas şi am grijă de casă. Hai să te conduc în camera
de zi.
55
Când trecură prin holul de la intrare, Gina căută
din priviri geanta cu care venise, dar n-o văzu. Spera
doar ca Leonard Sterne să fi avut bunul-simţ să nu-i
caute printre lucruri.
Ajungând în camera de zi, Gina remarcă lipsa

ferestrelor. I se părea un lucru ciudat, dar, probabil că arhitectul se gândise la eventualitatea apariţiei unui ciclon şi încercase să creeze o încăpere confortabilă şi sigură. Camera era decorată cu bun-gust şi simplitate. Pe canapelele din mijlocul încăperii stăteau cinci persoane. Una dintre ele era Nic, care cum o văzu, alergă spre ea.

“Ţi-am spus că voi veni”, îi vorbi ea din priviri. Nic nu auzea zgomotele furtunii, dar simţea vibraţiile negative şi părea tensionat.

– Domnişoară Bennet, spuse Leonard Sterne, care se schimbase într-o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă albă, arătând foarte elegant în mijlocul unei catastrofe, ea este Pamela Smythe, însoţitoarea lui Dom.

Roşcata frumoasă de vreo douăzeci şi cinci de ani nu zâmbi. Părea să aibă experienţă cu surdomuţii, dar, cu toate astea, deşi îl vedea speriat, nu încerca să comunice în nici un fel cu Nic. Era mai preocupată să câştige atenţia şefului.

– Ea este Aileen Hamilton, profesoara lui Dom

Femeia de vârstă mijlocie îi zâmbi uşor şi încercă să se ridice de pe canapea, chiar dacă avea un picior în ghips.

– Nu vă ridicaţi, spuse Gina.

– Iartă-mă că ţi-am făcut atâtea necazuri, spuse Aileen Hamilton. De obicei sunt agilă, dar cu piciorul ăsta rupt abia mă mai pot mişca.

– Eşti un băiat rău, Dominic, spuse Pamela Smythe. Ne-ai făcut o mulţime de necazuri.

Leo o privi nemulţumit pe însoţitoarea lui Nic. Se vedea clar că nici lui nu-i convenea comportamentul angajatei.

În clipa următoare se auzi o pocnitură puternică în ziduri şi Pamela Smythe ţipă şi se repezi în braţele lui Leonard Sterne.

– Ce-a fost asta? întrebă ea.

– Un copac, probabil, îi răspunse calm Leo, împingând-o uşor. Şi te rog să te linişteşti. Îmi sperii copilul. Spun asta pentru toată lumea – aici suntem în siguranţă.

Gina se aşeză pe o canapea liberă şi Nic se ghemui lângă ea, strângând-o de mână. Thomas şi Liana stăteau la masă şi jucau cărţi. Păreau îngrijoraţi din cauza furtunii, dar nu erau chiar aşa de speriaţi. Probabil că aveau încredere în rezistenţa casei. Domnişoara Hamilton era puţin speriată, dar nu se exterioriza aşa cum făcea Pamela Smythe. Aceasta părea îngrozită şi, deşi nu mai ţipa, se ghemuia lângă Leonard Sterne la fiecare zgomot. După felul în care era machiată şi îmbrăcată, Gina ghici că femeia aceea

nu era obişnuită cu viaţa de pe insula sălbatică. Se părea că Leonard Sterne o angajase pe baza altor criterii decât cele profesionale.

– Ce-ar fi să bei ceva, domnişoară Smythe? spuse Leonard Sterne. Cine vrea să mai bea? Domnişoară Hamilton?

– Nu, mulţumesc. Ştiţi că nu pot să beau alcool.

– Nici noi, mulţumim, spuse Thomas în numele lui şi al soţiei sale.

– Domnişoară Bennet, dumneata ţi-ai luat porţia pe seara asta, spuse Leonard Sterne privind-o acru cum mângâia fruntea fiului său.

Gina nu se mai deranjă să-l bage în seamă. Se gândea că va fi o noapte foarte lungă. În cameră plutea o atmosferă de plictiseală amestecată cu teamă. Deşi nu mai trecuse prin aşa ceva, Gina nu era înspăimântată. Se simţea în siguranţă. Îşi îndreptase toată atenţia spre Nic şi era îngrijorată doar de reacţiile lui. Din când în când se mai uita la Leo, care-i turna pahar după pahar domnişoarei Pamela Smythe.

După patru ore, care i se părură Ginei o veşnicie, Thomas constată că ciclonul trecuse şi se duse să verifice stricăciunile. Nici o cameră nu suferise de pe urma furtunii, aşa că, ajutat de Liana, făcu paturile pentru toată lumea. Toţi simţeau nevoia să se odihnească. Fusese o noapte grea.

Gina se culcă în dormitorul în care se schimbase. Nic dormea într-o cameră vizavi de a ei. După ce se

asigură că băiatul se liniştise, se duse să se culce. Spre dimineaţă, Liana intră în camera ei şi o trezi cu blândeţe.

– Iartă-mă, Virginia, dar voiam să-ţi servesc micul dejun înainte să mă apuc de treabă.

– Bine, spuse Gina răguşit.

– Ai păţit ceva?

Gina îşi duse mâna la gât şi simţi că şalul cu care îşi acoperise cicatricele căzuse în timpul nopţii.

– Iartă-mă, se scuză Liana, văzându-i semnele urâte. Domnul Sterne nu mi-a spus...

– Nu-i nimic, Liana.

– Nu mai vorbi. Uite. Ţi-am adus o tavă cu mâncare. După ce termini te rog să mi-o aduci la bucătărie, dacă nu te superi. Eu mă apuc de curăţenie. De obicei, când avem musafiri, domnul Sterne cheamă nişte fete din sat ca să ne ajute, dar acum ne-am cam dezorganizat. Nu ne aşteptam...

Gina îi zâmbi, făcându-i semn să fie liniştită. Luă o gură de avocado şi, simţindu-şi corzile vocale mai relaxate şi flexibile, spuse:

– Mmm, este delicios. Şi sucul ăsta din ce e făcut?

– Din fructul pasiunii. Ah! Mi-am amintit. Dacă nu te superi, după ce mănânci, te rog să te duci să stai cu Nic. S-a trezit şi tot întreabă de tine. Domnişoara Smythe a băut cam mult astă-noapte şi este cam

mahmură.
59
– Cum arată casa? A suferit pagube?
– Se putea să fie şi mai rău. O parte din acoperişul bucătăriei nu mai există, s-au spart câteva ferestre, dar structura nu este afectată. În schimb, domnul Sterne şi-a pierdut iahtul.
– Şi satul? întrebă Gina, gândindu-se că domnul Sterne îşi permitea zece iahturi, spre deosebire de săteni.
– O persoană a fost rănită, dar casele n-au suferit, pentru că sunt bine plasate. Am auzit la radio că în oraş au fost distruse câteva locuinţe şi au murit zece oameni. Dar noi ne-am obişnuit cu cicloanele. Acum trebuie să mă grăbesc. Ne vedem mai târziu.
După ce termină de mâncat, Gina se spălă pe faţă cu apă rece, pentru că generatorul nu fusese încă pus în funcţiune, şi constată că deşi dormise puţin, tenul ei arăta proaspăt şi nu avea cearcăne. În schimb, din cauza ploii, părul i se încreţise foarte tare şi semăna mult cu o băştinaşă. După ce îşi făcu exerciţiile de tonificare, se îmbrăcă într-o helancă, aceasta acoperindu-i cicatricele, şi-şi strânse coama de păr încreţit într-o coadă bogată de cal.
Când ieşi din cameră o întâmpină Nic. Îşi zâmbiră, se luară de mână şi se duseră la bucătărie ca s-o ajute pe Liana. Gina observă că Nic avea la ureche aparatul auditiv, dar nu făcu nici un comentariu.
60
Când ieşiră din casă văzură adevăratul dezastru.
Crengi groase de copac zăceau rupte prin curte.
Bolovani, ţiglă şi bucăţi de tencuială fuseseră aruncate care-ncotro ca nişte fulgi. Forţa ciclonului fusese devastatoare.

– Liana mi-a spus că iarba va creşte repede, îi explică Nic.

– Mă întreb cum arată bungaloul meu.

– Nu pleca. Hai să-ţi arăt camera mea.

Intrară în casa răcoroasă şi se jucară în camera lui Nic până la ora prânzului când se strânseră toţi în jurul mesei din sufragerie.

Gina nici nu observase că, jucându-se cu Nic, gulerul helancăi i se lăsase şi îi dezvelise cicatricele.

– Dumnezeule! exclamă isteric domnişoara Smythe făcându-i pe toţi să tresară neplăcut. Ce-ai păţit la gât?

Gina îşi ridică mândră bărbia, expunându-şi cicatricele, înfruntând privirile curioase, pline de milă şi oroare.

– Am suferit o operaţie, spuse ea pe obişnuitul ton răguşit.

– Şi eşti în convalescenţă? întrebă domnişoara Hamilton.

Gina zâmbi aşteptându-se ca Leonard Sterne să explodeze.

– Credeam că ai venit aici ca să lucrezi! izbucni el trântind şervetul pe masă.

61

– Ah, eşti scriitoare? întrebă domnişoara Hamilton. Trebuie să fie foarte interesant.

– Da, domnişoară Bennet, spuse Leo sarcastic, povesteşte-ne o zi din viaţa ta.

– Nimic interesant. Toată ziua desenez, răspunse Gina calm.

Leo râse scurt, neîncrezător.

– Ah, acum îmi explic interesul lui Nic pentru artă, spuse domnişoara Hamilton. L-ai învăţat să deseneze? Mi se pare că şi-a îmbunătăţit mult stilul. Îi place să deseneze personaje din poveştile pe care le citeşte.

– L-am lăsat să deseneze cu ustensilele mele. Nic este un băiat deştept şi talentat. Prinde repede. Nu-i aşa, Nic?

Gina se întoarse spre băieţel repetând întrebarea prin semne, deşi ştia că el auzise.

– Ah! Ştii şi limbajul surdomuţilor? întrebă domnişoara Hamilton. Vai, ce proastă sunt! Sigur că ştii. Din cauza gâtului, nu-i aşa?

– Da.

– De asta Nic s-a ataşat de tine, îşi explică acru, cu voce tare, domnişoara Smythe. Îi face bine să descopere că nu toată lumea este perfectă. Toţi suntem ciudaţi într-un fel sau altul. Am încercat să-i explic că nici eu nu văd bine şi că trebuie să port ochelari, dar el mi-a spus că nu-i acelaşi lucru.

Gina îi aruncă lui Nic o privire complice. Amândoi erau de acord că domnişoara Smythe era cam proastă. De fapt între ei doi se stabilise o legătură mai presus de vorbe. Gina îi povestise despre suferinţa prin care trecuse ea, şi Nic se simţise inclus în viaţa ei.

De fapt asta era problema copiilor surdomuţi. Se simţeau excluşi şi nu ştiau de ce. Abia mai târziu realizau că au un handicap, că sunt altfel decât ceilalţi, că cei din jur se simt obligaţi să-i menajeze. Iar pentru Nic, faptul că era nevoit să poarte aparat auditiv era ca o pedeapsă. În felul acela parcă spunea lumii: “Atenţie! Sunt surd. Sunt altfel decât voi.” La fel se simţise şi Gina purtând atâţia ani eşarfe la gât. Ei nu voiau să fie trataţi altfel. Voiau să fie incluşi, acceptaţi aşa cum erau.

– Deci, domnişoară Bennet, eşti o artistă. Şi ce faci cu desenele? Le vinzi sau le dăruieşti prietenilor? întrebă domnişoara Smythe.

– Nu sunt artistă. Sunt ilustratoare, replică ea calm.

– Dumnezeule! Nic îţi spune Gina. Eşti cumva Gina Bennet? Domnul Sterne te-a prezentat Virginia şi eu n-am făcut legătura. Vai, ador ilustraţiile făcute de tine. Ce surpriză plăcută! exclamă domnişoara Hamilton.

Capitolul 5

Domnişoara Hamilton părea singura persoană impresionată de această descoperire. Domnişoara Smythe se înverzea din ce în ce mai tare şi Leo privea entuziasmul profesoarei cu scepticism.

Gina se simţi jenată dar şi mândră. În sfârşit Leonard Sterne trebuia să admită că ea nu semăna nici pe departe cu surorile ei îngâmfate. Cel puţin îşi câştiga singură pâinea.

După ce terminară de mâncat, Gina se ridică de la masă şi îi spuse lui Leonard Sterne:

– Mulţumesc pentru găzduire, dar aşa vrea să plec acasă.

– Nu te deranja. Raymond ţi-a smuls acoperişul.

– Raymond?

– Ciclonul.

– Ciclonul? Vai! Dar toate lucrurile mele...

– Am fost cu Thomas acolo şi ţi-am salvat câteva lucruri. Dar casa este inundată. N-o să fie locuibilă

câteva săptămâni. Nic? Vrei să vii mai târziu cu mine şi cu Thomas pe plantaţie? Trebuie să adunăm crengile rupte. Mi-e teamă că anul ăsta nu vom avea o recoltă prea bună. Ciclonul a distrus toate fructele.

– O să fie distractiv, nu-i aşa, Nic? întrebă Aileen Hamilton, văzând că băiatul nu răspunde.

– Vreau să stau cu Gina, spuse prin semne Nic.

Leo se ridică în picioare şi ieşi din cameră spunând:

– Domnişoară Bennet, te aştept la mine în birou.

Trebuie să punem câteva lucruri la punct.

– Sigur, murmură printre dinţi Gina, ajutând-o pe Liana să strângă vasele.

– Credeam că artiştii sunt mai egoişti şi dezordonaţ i, spuse Liana cu prietenie. Am avut o dată un musafir care era scriitor. Vai de mine! Am crezut că înnebunesc.

– Am constatat că atunci când nu poţi să vorbeşti, nu-ţi permiţi să fii dezordonat sau dezorganizat. Totul trebuie gândit dinainte. Nu te poţi baza pe telefon sau pe ajutorul necunoscuţilor, mai ales dacă nu vrei să stârneşti întrebări şi curiozităţi.

Liana dădu din cap înţelegătoare.

– Nic, trebuie să vorbesc cu tatăl tău, spuse Gina, întorcându-se spre umbra ei tăcută.

– Vrea să te gonească?

– Bungaloul meu este distrus şi nu mă pot întoarce acolo. Dar nici aici nu pot să stau. Tatăl tău n-are nici o vină. Nu el a programat ciclonul.

– Dar de ce nu vrei să stai aici, cu mine?

– Nu se poate...

– Din cauza lui, nu? Nu mă mai placi din cauza lui!

– Cum să nu te mai plac, Nic? Suntem prieteni şi nimic nu poate schimba asta.

– Ba el poate! Nu vrea ca eu să am prieteni! O să te facă să pleci, ştiu eu! O să te alunge! Îl urăsc!

Nic o luă la fugă pe hol lăsând-o pe Gina să se simtă depăşită de situaţie. Poate că era mai bine să plece de pe insulă. Nic începuse să se ataşeze prea tare de ea.

Se îndreptă spre biroul lui Leonard Sterne, amintindu-şi o scenă din trecut. Cea mai umilitoare întâmplare din viaţa ei.

Pe vremea aceea nu putea să vorbească deloc. Se trezise într-un pat cu aşternuturi de mătase şi privise

spre uşă, de acolo de unde venise o voce tunătoare.
Un bărbat înalt, cu figură fioroasă, ocupa tot cadrul
uşii. Din spatele lui se iţea o figură blondă şi plânsă de
femeie.
Gina îşi trăsese cearşaful până sub bărbie, încercând
să-şi dea seama ce căuta ea goală în patul lui
Niven. Se împrietenise cu el de puţin timp. Părea un
bărbat bun, înţelegător, o ajutase să treacă peste
handicap şi nu o trata cu scârbă sau milă, aşa cum
făceau majoritatea oamenilor care o cunoşteau. Se
îndrăgostise de el. O ducea în restaurante romantice
la marginea oraşului, în parcuri, îi cumpăra
flori, nu se atinsese de ea. Doar se sărutaseră. Niven

ştia că ea era virgină. Cu o seară înainte băuseră
cam multă şampanie şi pentru prima dată în viaţa ei,
Gina se ameţise rău. Acum se întreba dacă Niven,
care stătea lângă ea îmbrăcat sumar, îi făcuse ceva.
Se îndoia. Şi-ar fi adus aminte. Şi, oricum, avea
încredere în el.
– Dacă ţii la faţa asta a ta de fante, urlase bărbatul
din uşă, dispari din faţa mea şi a soţiei tale şi ia-ţi şi târfuliţ
a asta ieftină cu tine!
Soţia! Blonda de lângă bărbatul acela era soţia lui
Niven! O minţise! O minţise în cel mai josnic fel. O
lăsase să creadă că între ei era ceva serios.
Gina îl privise pe Niven cu ochi rugători, implorându-
l să le explice în locul ei situaţia.
– Fără scandal, Leo. Ne-am îmbătat puţin şi ne-am
hârjonit şi noi, ce vrei? Sunt bărbat! Virginia se
pregătea să plece, nu-i aşa, dragă?
Niven îi spusese întotdeauna Gina. Virginia îi
spunea mama ei şi ea ura numele acela. Virginia era
cealaltă fată. Gina era ea.
– N-o să se mai întâmple, îţi jur, Leo! râsese nervos

Niven. Hai, Virginia, pleacă. Stabilim mai târziu cum facem cu... ştii tu...

– Nu te mai obosi, Niven, spusese bărbatul din uşă privindu-l pe Niven ca pe un vierme. Nu ţine.

– Cumnate, să nu ne lăsăm luaţi de val. Ştii că-mi iubesc soţia, spusese Niven privind spăşit în jos. Sora ta este totul pentru mine.

67

– Niven, din momentul ăsta tu nu mai eşti cumnatul meu, pentru că sora mea nu mai este soţia ta. V-aţi căsătorit în Mexic, aşa că divorţul vostru va fi floare la ureche.

– Dar, Leo...

– Nici un dar! Să nu te mai văd în ochi.

– Bine, voi divorţa, dar asta cum poate afecta prietenia dintre noi?

Pumnul lui Leonard Sterne izbucnise ca un arc, lovindu-l pe Niven drept în faţă, umplându-i gura şi nasul de sânge.

– Asta nu-i nimic, spusese Leo scuturându-şi mâna. Dacă te mai văd vreodată pe tine sau pe târfa ta, vă jur că vă omor pe amândoi.

– Bine, Leo. Virginia a înţeles ideea. Este fată deşteaptă.

– Văd că-i deşteaptă, pentru că tace. Aşa fac profesionistele. Dar mă întreb dacă tu înţelegi.

Gina se simţise umilită până-n măduva oaselor. Fusese folosită şi insultată pe nedrept şi nu avea cum să se apere. Se ridicase din pat cu mândrie şi intrase în baie. Abia acolo izbucnise în plâns. Niven o minţise. O folosise. Voia să divorţeze de soţia lui şi căutase un motiv. Abia acum îşi amintea că Niven nu o sărutase niciodată pe gât. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Dar, proasta de ea, simţise nevoia de afecţiune şi-l crezuse pe primul mincinos care-i acordase puţină

atenţie.
68
Mai târziu, Niven n-o mai căutase ca să-i explice
situaţia. De fapt ce-i putea spune? Tot o minciună? Mai
bine nu. Multă vreme Gina se izolase, măcinată de disperare.
Cinci săptămâni mai târziu, suferise o altă
intervenţie pe laringe, de data asta una reuşită. Nu
avusese voie să vorbească şase luni, timp în care se
născuse “Tăcerea veşnică”. Apoi îşi începuse exerciţiile
de tonificare. Şi nici acum nu se obişnuise cu vocea ei
răguşită.
Gina respiră adânc, îşi făcu curaj şi intră în biroul
lui Leonard Sterne.
– Ia loc, te rog, spuse el privind preocupat lucrările
din portofoliul ei.
Gina aruncă o privire pe birou, sperând ca Leonard
Sterne să nu fi apucat să-i citească manuscrisul. Se
aşeză pe fotoliul liber din faţa lui, simţindu-se ca într-o
audienţă la preşedinte.
– Mda. De cât timp faci chestia asta? întrebă el
aparent indiferent.
– De doi ani şi jumătate.
– De ce? continuă Leo Sterne interogatoriul
aruncându-i o privire intensă pe sub sprâncenele
blonde şi dese.
– Pentru că-mi place şi mă pricep.
“ Pentru că am nevoie de un scop în viaţă”, adăugă
ea în gând.
– Eşti bună, recunoscu el.
– Şi mă voi perfecţiona.
69
– Observ că ai încredere în tine, remarcă el uşor sarcastic.
Unde voia să ajungă?
– Vânzările mă încurajează.
– De ce nu mi-ai spus până acum că tu eşti Borelli?

– De ce nu m-ai întrebat? se apără Gina indignată. Am văzut că-ţi place să faci presupuneri. Oricum, dacă-ţi spuneam din proprie iniţiativă, nu ştiu dacă mă credeai.

– Astea sunt terminate? întrebă el, arătându-i nişte lucrări în peniţă.

– Da.

– L-ai prins bine pe Dom.

– Are nişte trăsături uşor de desenat. Dacă ai de gând să mă acuzi că am profitat de el, vreau să-ţi spun dinainte că l-am plătit pentru faptul că mi-a servit drept model.

– Şi pe mine cum mă vei plăti? întrebă el, arătându-i un desen care-l reprezenta pe magician.

Gina se înroşi. Se aşteptase ca Leonard Sterne să se recunoască în desenele ei.

– N-am făcut-o intenţionat. Aşa mi-a ieşit. Dar nu te îngrijora. Nu-l las aşa. O să mai fac nişte modificări. N-o să te recunoască nimeni.

– Explică-mi şi mie, cine este personajul? Un mic monstru mâncător de copii? Aşa înţeleg din desenele tale.

– Nu! Este un magician care creează pe o insulă o lume fantastică pentru un copil naufragiat. Este un

personaj care pare rău, dar în interior este inimos – sălbatic, dar minunat.

– Şi aşa ai făcut legătura cu mine? Aşa mă vezi tu?

– Nu. Ţi-am spus că aşa mi-a ieşit.

– Mă simt flatat să mă ştiu atât de viu în mintea ta. Aşa ţi se pare că sunt? Sălbatic şi minunat?

– Faptul că magicianul seamănă din punct de vedere fizic cu tine, nu înseamnă neapărat că seamănă şi din alte puncte de vedere. Ce? Nic este naufragiat?

– Bun. Să spunem că ai dreptate. Dar de ce Borelli?

Am înţeles că te semnezi Gina Bennet.

– Borelli… este pseudonimul pe care mi la sugerat editorul meu. Am de gând să încerc şi… altceva, ezită ea.

– Ce anume? insistă Leo Sterne. Ceva legat de corzile tale vocale?

Gina îl privi suspicios, întrebându-se cât de mult ştia Leonard Sterne şi cât de mult presupunea.

– Tu crezi că mi-am tăiat gâtul intenţionat, ca să intru pe sub pielea lui Nic, nu-i aşa? schimbă ea subiectul.

– Nu fi proastă! protestă el înroşindu-se uşor.

– Corzile mele vocale n-au nimic de-a face cu tine sau cu familia ta. Dacă ar fi după mine aş pleca astăzi de pe insulă, ca să nu-ţi mai aud insultele şi judecăţile nedrepte.

– Ei, cred că vei fi nevoită să mă suporţi ceva mai mult, zâmbi el acru.

71

– Ce vrei să spui? Credeam că bungaloul este distrus. Crezi că poate fi reparat astăzi?

– Nu. Dar vila mea este întreagă. Şi am dormitoare pentru zece oaspeţi.

– Nu, nu! Nu voi sta aici! explodă ea.

– Bine. Fie ca tine. Dar spune-mi, cum ai de gând să pleci de pe insulă?

– Cu avionul tău personal. Credeam că te vei bucura să mă ajuţi.

– Mi-am împrumutat avionul guvernului din Fiji pentru a ajuta sinistraţii. Te anunţ cu regret că timp de două săptămâni suntem practic izolaţi pe insulă. Îţi vine să crezi? Vrem-nuvrem, trebuie să ne suportăm.

– Voi pleca cu un vapor.

– Imposibil. Serviciile navale sunt blocate şi majoritatea

ambarcaţiunilor sunt distruse. Iahtul meu, care era destul de solid, s-a făcut praf. Îmi voi cumpăra altul, dar până atunci...

– Şi cum pot să plec? Înot? Nu pot crede că vrei să stau sub acelaşi acoperiş cu tine timp de două săptămâni!

– Eu nu, dar Nic aşa vrea.

– Şi-i faci pe plac?

– În cazul ăsta n-am de ales. Să-ţi spun ceva, domnişoară Bennet, zise el aplecându-se peste birou. Rareori Dom arată vreun interes faţă de o persoană. Mă întreb cum s-a ataşat de tine. Dar nu mă intere-

sează. Dom şi aşa mă urăşte. N-am de gând să-i mai dau un motiv în plus.

– Şi până când vrei să mă ţii aici?

– Până când copilul meu va descoperi că idolul lui are defecte.

– Ce te face să crezi că va descoperi asta?

– Una este să vizitezi pe cineva şi alta să stai cu acea persoană douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Aşa o să ajungă să-ţi vadă adevărata faţă.

– Te asigur că ce o să descopere n-o să-l surprindă. Deja mă cunoaşte bine.

– Te asigur că te vei plictisi repede de atenţiile lui copilăreşti şi-ţi vei da arama pe faţă.

– Într-o lună de zile nu m-am plictisit.

– Pentru că nu stăteai toată ziua cu el. Acum vei fi nevoită să-i acorzi atenţie unui băieţel egoist şi răsfăţat, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

– Cum poţi vorbi aşa despre copilul tău?

– Pentru că e al meu şi ştiu cum este. Îi place să te facă să joci după cum îţi cântă el. Este răsfăţat şi trebuie

educat cu severitate.

– Şi cum te gândeşti s-o faci?

– O să-l conving că trebuie să mă respecte. El crede că dacă mă obligă să te găzduiesc reuşeşte să mă manipuleze. Dar nu este adevărat. Va fi pe dos.

73

– Şi mă acuzai pe mine că încerc să-l folosesc pe Nic. Dar văd că tu ai de gând să mă foloseşti pe mine. Prin mine vrei să te apropii de fiul tău.

– O să reuşesc, nu-i aşa? O să vă însoţesc oriunde vă veţi duce. Vom fi un trio puternic, spuse el strângând pumnul. Nic va învăţa să mă accepte.

– De ce vrei să-l forţezi să te accepte? Ce el de tată ai fost? Cum a ajuns fiul tău să te urască?

– Ce fel de tată am fost? oftă Leo. Nici un fel. De şase ani de zile eu nu i-am fost tată. Mama lui Dom mi-a interzis să-l vizitez. Practic, sunt tatăl lui de şase luni.

Ce se întâmplase cu soţia lui? Murise? Se recăsătorise? Gina nu îndrăzni să întrebe.

– De ce nu încerci să te apropii de el deschis, cu sinceritate? Este mult mai simplu şi eficient.

– O s-o fac la timpul potrivit. Când Dom va fi pregătit să asculte şi să înţeleagă. Dar el se încăpăţânează să se ascundă în spatele surzeniei, dându-mă la o parte, făcându-mă să mă simt ca un intrus. Şi nu vreau să-l las să creadă că o poate face. Nu-l las să mă învingă.

– Dar nu sunteţi concurenţi!

– Ba da. Pentru Dom este vorba de un concurs sau un test, nu ştiu. Dar voi juca după regulile lui, un timp. Şi când vom pleca de pe insulă, vom fi tată şi fiu din toate punctele de vedere.

74
– Dar acum ai nevoie de ajutorul meu.
– N-am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de prezenţa ta.
– Şi Pamela Smythe? Şi domnişoara Hamilton?
– În faza asta ele nu sunt importante. Cel puţin domnişoara Smythe a fost o pierdere de timp şi bani. Ea este obişnuită să lucreze cu copii mult mai mici. Nu ştie cum să-l ia pe Dom. O să mă descotorosesc de ea cât de curând.
Gina îşi muşcă buzele, simţindu-se prinsă într-o capcană.
– Nu pot să te las să faci asta, şopti ea.
– Serios? zâmbi Leo amuzat, privind undeva în spatele ei.
Gina privi peste umăr şi-l văzu pe Nic stând în dreptul uşii, cu o privire pierdută.
– Pleci, nu-i aşa? întrebă copilul.
– Nu. Am rugat-o să rămână, spuse Leo zâmbind.
Ochii copilului se luminară.
– Poate să stea cât vrea, adăugă Leo triumfător.
– Gina? şopti băieţelul plin de speranţă întorcându-se spre femeia pe care o admira.
Gina îşi plecă privirile.
– Spune-i, Virginia, o îndemnă Leonard Sterne.
Spune-i că nu vrei să rămâi. Spune-i că ai lucruri mai bune de făcut. Educă-l.
– Aşa ar trebui să fac, spuse Gina.
– Ştiam eu că eşti o târfă lipsită de inimă.
75
– Oricum asta crezi că sunt.
– Schimbă-mi părerea.
– Gina? şopti Nic printre lacrimi.
Inima Ginei se frânse. Nic avea nevoie de ea. El era naufragiatul izolat de lume şi ea era barca lui de salvare.

– Rămân... cedă Gina. Pentru o vreme.
– Cu mine? ţipă fericit Nic. În camera mea? Am două paturi! O să-ţi dau o parte din dulapul meu.
– Nu! interveni Leonard Sterne băgându-se între ei. Virginia va avea camera ei. Aceeaşi în care a dormit astă-noapte. Are nevoie de spaţiu şi linişte ca să lucreze.
– Dar poate lucra în camera mea, protestă Nic.
– Nu, Dom. Virginia are nevoie de un spaţiu privat în care să stea singură, să gândească. Şi eu am nevoie uneori să stau singur. Şi tu. Oricine. Du-te şi spune-i Lianei că Virginia va rămâne la noi o perioadă.
Nic îi aruncă un zâmbet Ginei, după care o luă la fugă sperând ca cei doi adulţi să nu se răzgândească.
– Este pentru prima dată când mi-a vorbit direct, spuse Leonard Sterne. De fapt este pentru prima dată când m-a ascultat. Şi asta datorită ţie, Virginia Bennet. Asta-i o ironie a sorţii!

Capitolul 6

Leo Sterne se sprijini într-un cot pe nisipul cald, privind femeia şi copilul care se bălăceau în apa mării. Se simţea exclus şi era gelos pe apropierea lor. Dar trebuia să admită că Virginia Bennet îl surprinsese. Era ca o mamă, ca o soră şi ca o prietenă pentru Dominic. Iar fiul lui părea mai fericit ca niciodată.
Leo îl observă pe copil aruncându-i nisip în ochi Ginei, după care, văzând-o supărată, Dom îşi ceru iertare. Dar Gina nu-l iertă aşa de uşor. Îi făcu semn cu degetul arătător şi îi întoarse spatele. Dominic se ţinu după ea şi în cele din urmă reuşi s-o împace. Şi joac reîncepu.
Leo nu avea curajul să-şi certe fiul, de teamă ca acesta să nu se supere. Până şi domnişoara Hamilton, care avea autoritate asupra băiatului, recunoştea că Dominic o asculta pe Gina mai mult decât pe ea.

77
– De unde ai învăţat să te porţi cu copiii surzi? o
întrebase într-o seară Leo.
– Am lucrat ca voluntar la o grădiniţă de copii surdomuţ
i. Am făcut-o mai mult pentru mine decât pentru
ei.
– Ce anume ai avut de câştigat?
– Copiii aceia erau cei mai buni critici ai desenelor
mele şi...
– Şi?
– M-au învăţat limbajul semnelor...
Leo simţise că Gina ascundea ceva, dar nu mai
insistase.
Acum îi privea pe cei doi jucându-se în apă şi
râzând. În ciuda divergenţei dintre ei doi, Leo simţea
că Gina îl ajuta să câştige teren în faţa lui Dom. Era
adevărat că relaţia tată-fiu nu progresase, dar nici nu
regresase şi asta datorită Ginei, care era ca un tampon
între ei doi.
Leo o privea pe Gina cu admiraţie. Avea un corp
frumos. Dar nu ştia dacă din modestie, sau dimpotrivă,
conştientă că arăta de zece ori mai sexy, Gina
preferase în loc de bikini să poarte un pareu. Nu-i
venea să creadă că o femeie cu un trecut ca al ei putea
să aibă vreo jenă legată de trupul ei.
Se simţea atras sexual de ea. Acesta era un alt
aspect pe care nu-l putea trece cu vederea. Dar nu
78
concepea să se culce cu femeia care se culcase cu
Niven şi care fusese cauza nefericirii surorii lui.
Îi privi ieşind din apă şi îndreptându-se spre el. Nu
mai râdeau. Şi Leo se simţea exclus. Nu se mai simţise
aşa de singur de când divorţase de Cynthia.
O privi pe Gina ştergându-l pe Dom şi-şi aminti
scena din timpul ciclonului, când se oferise s-o

ştergă. Putea să jure că în acel moment Virginia se simţise jenată. Şi dacă era aşa, însemna că femeia nu era complet irecuperabilă.

– Este caldă apa? întrebă el leneş, aruncându-i o privire provocatoare.

Simţea nevoia s-o atace, ca să vadă cum reacţionează.

– Minunată, murmură ea, storcându-şi de apă pareu-l şi dezvelindu-şi picioarele frumoase.

Trupul lui Leo reacţionă instantaneu şi nu se feri să i-o arate şi Ginei. Gina se înroşi, întorcându-şi privirile în altă parte.

– De ce te jenezi? Este un lucru perfect natural, rânji el.

– Ce anume? reacţionă ea violent, aruncându-i o privire tăioasă.

– Mă refeream la reacţia trupului meu. Arăţi foarte bine în rochiţa asta udă. Îţi conturează corpul perfect. N-am ce face. Nu mă pot controla.

Gina nu-l mai băgă în seamă. Se aşeză pe prosopul de plajă şi desfăcu o cutie de cremă solară.

– Vrei să te ung pe spate? întrebă Leo.

– Mă dau doar pe faţă. M-am bronzat suficient. Pielea mea a căpătat o protecţie naturală. Mai suportă câteva ore de soare.

– Soarele ăsta este cam puternic. Ai nevoie de cremă.

– Mă descurc.

– Vrei ca Dom să creadă că nu-ţi place să te ating? Ce fel de exemplu îi dai?

Gina îl privi pe băiatul care-i studia cu atenţie. Lui Nic nu-i venea să creadă că Gina discuta atât de mult cu duşmanul lui. De trei zile, oriunde se duceau, el îi însoţea ca un câine de pază. Pentru că nimeni nu-l

băga în seamă. Nic se juca şi râdea doar cu Gina, iar el nu făcea decât să se uite la ei.

– Bine, acceptă Gina cu jumătate de gură. Nic, pune-ţi şapca pe cap. Tatăl tău mă va unge cu cremă pe spate. După aceea o să te ungem şi pe tine, bine?

Singurul lucru pe care nu reuşise Gina să-l convingă pe Nic să facă era să poarte aparatul auditiv.

– De ce nu-l porţi? întrebase ea într-o zi. Te ajută.

– Nu. Mă doare.

– Este prea zgomotos? întrebă ea ştiind că unii copii se confruntau cu această problemă.

Dar dacă nu-l folosea avea multe de pierdut. Aileen Hamilton îi spusese că auzul lui Nic fusese afectat serios în urma unei infecţii.

– La cinci ani a avut o complicaţie, îi explicase ea. Nimeni nu şi-a dat seama. El fiind un copil introvertit, n-a spus nimănui ce-l doare.

– Mă întrebam cum de reuşeşte să rostească aşa de clar unele cuvinte, spusese Gina.

– Da. Ştie mai multe decât spune. La el muţenia este o armă de apărare. Nu ştiu sigur, dar bănuiesc, că el crede că a surzit pentru că a făcut ceva ce nu trebuia. N-am reuşit să ne dăm seama ce anume.

Gina simţi degetele ferme mângâindu-i spatele. Îi era frică de Leo Sterne. O făcea să se simtă ciudat. Ar fi trebuit să-i refuze propunerea, dar nu voia să dezamăgească ochii aceia frumoşi care semănau cu ai lui Nic.

O speria felul în care se purtaseră toţi trei în ultimele zile. Păreau o familie normală şi Ginei îi plăcea din ce în ce mai mult rolul pe care-l juca. Dar nu era aşa. Nu erau o familie. Nic nu era fiul ei şi Leo Sterne nu era şi nu putea fi soţul ei.

Gina strânse pleoapele simţind cum mâinile lui Leo

îi eliberau tensiunea din muşchi. Acela era un masaj senzual şi nu unul inocent. Mâinile lui nu o frecau pe spate, ci o mângâiau.

81

Oftă adânc şi deschise ochii. Privirea îi căzu pe Nic, care se uita la ea ciudat. Brusc se trezi din plăcerea care o învăluise.

– Mulţumesc, spuse ea. Suficient.

– Păcat, murmură Leo.

– Hai să adunăm scoici, o trase Nic de mână.

Copilului nu-i plăcuse felul ciudat în care o privea el pe Gina. Ochii lui zâmbeau. Dar nu-i zâmbeau lui, ci Ginei. Şi lui Nic nu-i plăcea să-l vadă pe el zâmbindu-i Ginei în felul acela.

– Vreau să mai stau puţin întinsă la soare, protestă Gina.

Adevărul era că îi tremurau genunchii. Şi nu de oboseală. Ci din cauza slăbiciunii ei. Leo Sterne era un bărbat frumos. Avea pielea aurie pe sub care se conturau muşchii bine definiţi. Părul scurt şi ondulat îi acoperea picioarele, braţele, şi pieptul musculos. Nu părea deloc conştient de masculinitatea lui. De exemplu astăzi purta un slip galben care atunci când ieşea din apă îl făcea să pară gol.

– Dom, vin eu cu tine, dacă vrei, spuse Leo Sterne.

– Nu vreau, se încruntă Nic dezamăgit.

– Dă-i timp, şopti Gina.

– Eu îi dau timp. Dar el de ce nu-mi dă nimic?

– Parcă ai fi Nic.

– Nu-l cheamă Nic, ci Dominic sau Dom.

82

– Îi place să-i spun Nic.

– Interesantă relaţie avem, spuse Leo printre dinţi. Nu ne putem pune de acord nici măcar în privinţa numelui lui.

– Nu te aştepta la miracole. Abia au trecut câteva zile.

– Am obţinut totuşi ceva. Cel puţin acum nu mai fuge din cameră ţipând când intru eu.

– Aşa făcea? întrebă ea ridicându-se într-un cot. Ştia că Nic nu-i aude. Nu purta aparatul auditiv şi era preocupat să construiască un castel de nisip.

– Nu pot să-l învinuiesc. Nu mă cunoaşte. A fost bolnav. Cynthia mi-a spus că esteo fire închisă. De asta i-au descoperit prea târziu boala.

– Dar de ce n-a...?

– Întreabă-mă. Curiozitatea este omenească.

– Nu vreau să fiu indiscretă. Domnişoara Hamilton mi-a povestit cum a surzit Nic.

– Nu te criticam. Nu eşti curioasă?

– Puţin, se înroşi Gina.

– Dacă-ţi spun, îmi spui şi tu câteva amănunte?

– Ce amănunte?

– Nu despre Niven sau familia ta. Mai degrabă despre tine. Vreau să te cunosc mai bine. Şi eu sunt om. Şi eu sunt curios.

– Bine.

83

– Tatăl Cynthiei era editor – aşa mi-am început cariera. Apoi m-am căsătorit cu fiica şefului, care m-a propulsat spre succes. Eram îndrăgostiţi unul de celălalt. Sau cel puţin aşa credeam. Ne plăceau aceleaş i lucruri – banii, bunurile materiale şi înalta societate – Cynthiei, pentru că era obişnuită cu ele, mie, pentru că nu le aveam. Eram amândoi ambiţioşi. Cyn nu se supăra că lucram până noaptea târziu. Şi ea era soţia perfectă – înţelegătoare, iubitoare, harnică.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Era o perfecţionistă. Voia să fie o mamă şi o soţie perfectă. Dar n-a ţinut.

– Adică a cedat?

– Poate că ar fi fost mai bine aşa. Dar nu. Ea s-a încăpăţânat să-mi arate că poate fi o mamă şi o soţie perfectă. De fapt nu era o mamă bună. Însă ea şi l-a dorit pe Dom. Eu nu mă simţeam pregătit pentru un copil. Şi nici ea. Dar nu voia să recunoscă. Şi, simţind asta, a încercat să-şi transfere responsabilităţile unor dădace. Şi nici una nu-i convenea. Le schimba lunar şi tot nemulţumită era. Problema era că nu-mi vorbea despre asta. Se prefăcea că totul este perfect. Când Dom a împlinit patru ani ne-am dat seama că ne îndepărtaserămm aşa de mult încât nu mai exista cale de întoarcere. Începuse să mă plictisească îngrozitor şi pretenţiile ei crescute mă agasau. Aşa că ne-am sepa-

rat. Petreceam două săptămâni pe lună în deplasări şi când mă întorceam serile acasă era prea târziu. Dom deja dormea de mult. Mi-am susţinut tot timpul financiar fiul. Dar el nu avea neapărat nevoie de asta. Avea nevoie de un tată. Stabilisem să ne întâlnim o dată pe săptămână, dar Dom nu voia să mă vadă fără Cyn. Şi dacă mă întâlneam cu soţia mea, ieşeau scântei. Probabil că Cyn, având sentimentul, normal de altfel, că-şi creşte copilul singură, fără ajutorul meu, îl întorsese pe Dom împotriva mea.

– Nu pot să cred. Câtă cruzime!

– Sincer să fiu, nu-mi păsa. Mă bucuram de libertatea pe care o aveam după mulţi ani de plictiseală. Nu simţeam lipsa lui Dom. Mă bucuram că nu sunt responsabil cu creşterea lui.

– Ce te-a făcut să te schimbi? De ce Dom stă la tine? Cynthia a… murit?

– Dumnezeule, nu! Locuieşte pe undeva prin Statele Unite, căutându-şi idealul. Mi-am dat seama cât de egoist eram. Mi-am dat seama că nu suntem nemuritori.

Virginia, până anul trecut n-am ştiut că Dom
este surd.
– Adică Cynthia nu ţi-a spus?
– Îi era teamă să-şi mărturisească neputinţa. Îi era
teamă să n-o învinuiesc. Dar cum puteam să fac aşa
ceva? Că doar nu ea inventase boala lui Dom! Dar aşa
85
e Cyn. Ţi-am spus. Este o perfecţionistă şi se învinovăţ
eşte pentru orice nereuşită. Când l-a întors pe
Dom împotriva mea, ea era convinsă că sunt un monstru.
Când şi-a dat seama că nu poate fi niciodată o
mamă bună, a acceptat să mi-l dea pe Dom. De fapt
chiar şi despre propriul ei fiu spunea că este un retardat.
În prostia ei, nu-şi dădea seama că boala lui Dom,
faptul că era mai încet şi mai încăpăţânat, se datora
unor probleme fizice şi nu psihice.
– Vai, Nic, şopti Gina simţindu-şi sufletul îndurerat.
Povestea vieţii ei pălea în faţa poveştii acelui copil.
În universul lui mic, Nic nu găsea nici un punct de
sprijin şi nu înţelegea de ce cei din jur nu-l acceptă.
– Pe scurt, Cyn şi-a dat silinţa să-l recupereze în
felul ei, dar ştia că niciodată Dom nu se va ridica la
nivelul standardelor ei. În cele din urmă, mi-a trimis o
scrisoare prin care mă anunţa că vrea să-l dea unui
institut pentru copii handicapaţi.
– Dumnezeule!
Gina întâlnise asemenea cazuri. Unii părinţi nu făceau
faţă problemelor copiilor lor şi pur şi simplu îi abandonau.
– Dacă nu avea un tată, aceasta era cea mai bună
soluţie pentru el.
– Dar l-ai luat tu.
– Nu mă ridica în slăvi. La început m-am bucurat de
faptul că Cyn îşi recunoştea eşecul. Şi eu eram convins
86
că, ajutat de bani şi de bun-simţ, voi reuşi să-mi cresc

băiatul. Dar Dom s-a dovedit a fi un copil dificil. Nu reacţiona, nu răspundea. În cele din urmă am descoperit că singura fiinţă cu care vorbea era domnişoara Hamilton. Aşa că am angajat-o, temporar, până când băiatul va catadicsi să mă accepte ca tată şi să mă respecte. Aşa că iată cum am ajuns să sufăr de pe urma greşelilor Cynthiei.

– Nic avea nevoie de dragoste... murmură Gina.

– Aşa credeam şi eu. Îl iubesc pe Dom şi tot ce vreau de la el este să mă iubească şi el pe mine. Şi, mai mult decât atât, vreau să-l ajut. Este parte din mine, sânge din sângele meu. Nu-i pot da auzul înapoi, dar îl pot ajuta să audă anumite lucruri. Mă pot dărui. De asta am venit aici, pe Insula Paradisului, şi am de gând să stau câteva luni, până când voi reuşi să stabilesc o legătură cu el. Şi tu îmi poţi fi de mare ajutor. Mă poţi învăţa cum.

– De ce nu mi-ai spus aşa de la început?

– Pentru că nu mi se părea că asta ar putea schimba cu ceva situaţia, spuse el privind-o sincer. Spune-mi, Virginia, nu-i aşa că ţie îţi pasă de Nic? Dacă fiul meu ar fi avut şaptesprezece ani, situaţia s-ar fi schimbat, dar aşa... Nu cred că te atrag băieţeii.

Gina se simţi pălmuită.

87

– Nenorocitule! strigă ea tremurând sufocată.

– De ce sunt nenorocit? Că ţi-am spus adevărul?

– Ceea ce ţi se pare ţie a fi adevăr.

– Există un altul?

– N-am ştiut că Niven este căsătorit.

– Contează? întrebă el cinic.

– Sigur că da.

– Parcă sora ta, Diane, a fost implicată într-un proces de divorţ, anul trecut. Sau mă înşel?

– Întotdeauna judeci o carte după copertă?
– Dacă este scrisă de acelaşi autor...
– N-am ştiut că este căsătorit. Niciodată n-aş fi...
– Nu te-ai fi culcat cu el?
– Niciodată...
– Virginia... Nu-mi servi minciuni de-astea. Ştim amândoi că eşti o bucăţică bună. Niven avea preferinţele lui. Dar niciodată n-a făcut greşeala să uite cine are pâinea şi cuţitul. Probabil că i-ai sucit rău minţile.
– Nu ştii nimic.
– Crezi că-n noaptea aia nu mi-am dat seama că eşti tu? spuse Leo apropiindu-se de urechea ei. Mi-am dat seama în seara în care ţi-am văzut cicatricele. Dar tu ştiai de la început că sunt eu. Nu-mi vinde gogoşi. În trupul tău frumos pulsează nişte nevoi mult prea mari, ca să poată fi stăpânite. De fapt, cred că nici n-ai fost educată să te stăpâneşti. Dimpotrivă.

Gina sări în picioare palidă, tremurând, căutându-şi cuvintele. Furia era ca un ştreang care i se strângea în jurul gâtului. Îl ura pe Leonard Sterne mai mult decât îl urâse pe Niven.
– Da. Dimpotrivă. Am învăţat singură să mă stăpânesc. Crezi că tu te stăpâneşti mai bine decât mine? Nu cred. Nimeni nu poate s-o facă! M-am stăpânit de la şaisprezece ani, când pentru prima dată în viaţa unei tinere apar tentaţiile. Toată lumea venea la mine la spital ca să-mi spună cât de... norocoasă sunt! Patru ani am fost închisă în mine, incapabilă să vorbesc, să comunic, să explic. M-am prefăcut că nu înţeleg cât de jenată era familia mea de mine, m-am prefăcut că nu înţeleg că lumea mă trata ca pe un monstru dereglat mintal. Patru ani de zile n-am putut să plâng sau să râd, să cânt sau să ţip. Am afişat o mască. Toată lumea credea că mi-e bine şi eu mueam

în sinea mea. Şi când credeam că am găsit singura fiinţă din lume care să mă înţeleagă şi să mă iubească aşa cum sunt, aceasta m-a plesnit, demonstrându-mi că nu dă doi bani pe mine. Nu numai că nu mă iubea. Îi era scârbă de mine. Şi nu numai că avea o soţie, dar avea şi o amantă cu o voce minunată, cu care voia să se căsătorească. Dar nu putea s-o implice pe ea într-un scandal, pentru că risca să piardă moştenirea soţului ei mort. Aşa că au găsit o proastă demnă de plâns, care

era aşa de tâmpită încât credea că un bărbat normal se putea îndrăgosti de o mută. Şi nici nu aveau de ce să se teamă că voi vorbi vreodată într-un moment nepotrivit, nu? Acum înţelegi cât de norocoasă sunt?

Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji şi avea ochii împăienjeniţi. Nici nu-l observă pe Leo că se ridicase în picioare. De fapt nici nu-i păsa. Cu ce era el diferit de ceilalţi? Nimeni nu o putea ajuta.

– S-au folosit de mine, tu te foloseşti de mine, Nic se foloseşte de mine! Toată lumea vrea ceva de la mine şi nimeni nu-mi dă nimic!

După acel strigăt de disperare, venit din inima unui copil de şaisprezece ani, care nu cunoscuse dragostea adevărată, Gina leşină. Două braţe puternice şi bronzate o prinseră la timp în braţe.

– Nic, ce-am făcut?

Copilul privi buzele bărbatului şi văzu întrebarea.

O văzu pe Gina zăcând în braţele lui. Dar mai văzu ceva. Văzu în ochii bărbatului care-l înspăimânta o privire necunoscută, rătăcită, speriată, îndurerată. Ce însemna privirea aceea? Poate că acum era momentul să-l întrebe. Poate că acum avea să-l asculte şi pe el.

Capitolul 7

Gina se dezbrăcă de pareu şi se băgă sub duşul

fierbinte închizând ochii, lăsând apa să-i spele nisipul şi lacrimile. Mai devreme, când trecuse pe lângă Pamela Smythe, o auzise ca prin vis pe aceasta ţipând indignată când o văzuse. Cealaltă femeie nu păruse copleşită de resentimente când aflase că şeful ei îi desfăcuse contractul. De fapt se bucura că scăpase de “drăcuşor” şi avea timp să se relaxeze şi să facă plajă toată ziua.

Pamela Smythe venise la ea şi-i spusese:

– Draga mea, află că nu ţine cu şeful! Am încercat şi eu. Nu se dă la angajate.

După ce făcu duş, Gina nu se simţi mai bine. Era epuizată. Cu toate astea, mărturisirea îi făcuse bine. Ani de zile îşi reprimase sentimentele şi acum avusese ocazia să şi le exprime şi o făcuse. Din toată inima.

91

Trase draperiile şi se băgă în patul moale goală, învelindu-se cu cearşaful subţire. Adormi imediat.

Se trezi după câteva ore, dezorientată. În cameră era întuneric. Totuşi, într-un colţ, desluşi o formă.

– Cum te simţi? o întrebă Leo pe un ton blând.

– Cât e... ceasul?

Fu cât pe ce să sară din pat, dar îşi aminti că era goală. Îşi trase cearşaful până sub bărbie apărându-se instinctiv.

– Aproape opt.

– Ce cauţi aici?

– Voiam să văd dacă te trezeşti pentru cină.

– După cum vezi, m-am trezit. Dacă pleci, în cinci minute mă îmbrac şi cobor.

– Cred că ar trebui să vorbim mai întâi.

Stomacul Ginei se strânse. Se simţea vulnerabilă, captivă în pat, incapabilă să facă vreo mişcare.

– Mi-e foame. Nu putem vorbi după masă?

– Cina nu este încă gata, spuse el calm.

– Unde e Nic?
– Doarme.
– Dar de obicei...
– A venit şi te-a sărutat pe obraz. Cam tare, e drept. Voia să te trezeşti. Dar i-am explicat că plânsul te-a obosit foarte, foarte tare.
92
– I-ai explicat de ce am plâns?
– I-am explicat că înainte să cunoşti un om nu este bine să-l judeci. I-am zis că te-am judecat greşit şi ţi-am spus lucruri urâte şi tu te-ai supărat pe mine şi ai început să plângi. I-am explicat că aşa sunt eu, încăpăţânat, şi că din cauza asta pierd.
– Foarte inteligent.
– Şi sincer. Iartă-mă că te-am rănit.
Gina închise ochii simţindu-se mai înspăimântată de Leo cel blând, decât de Leonard Sterne cel fioros.
– Gina, n-am apucat să aflu răspunsurile pe care le căutam.
– Credeam că ţi-am spus tot.
– Nu voiam să te întreb despre Niven, îţi aminteşti? Voiam să te întreb despre asta, spuse el, atingându-i uşor cicatricele.
– Nu... şopti ea.
– Ba da. Te rog. Dă-mi o şansă. Vreau să înţeleg. Ce ai păţit la şaisprezece ani?
Gina îi povesti totul, de la început până la sfârşit, în amănunt, simţindu-se mai detaşată, explicându-i toate stările de spirit şi temerile care o copleşiseră.
– Şi operaţia asta... este ultima?
– La sfârşitul anului voi face o serie de operaţii plastice.
93
– Şi o să fii mai frumoasă? zâmbi el.

– Nu neapărat.

– Mereu ai fost complexată din cauza cicatricelor?

– Tu n-ai fi fost?

– Până la un anumit punct. Dar tu eşti de-a dreptul obsedată. Dar ştiai că, dacă încerci să le acoperi, mai mult atragi atenţia asupra lor?

– Poate că ai dreptate, şopti Gina.

– Din cauza lui Niven ţi-a fost teamă să fii tu însăţi?

Anii de suferinţă te-au făcut mai matură decât majoritatea fetelor de vârsta ta. De ce nu l-ai tratat pe Niven ca pe un vierme şi l-ai lăsat să-ţi mănânce sufletul?

– Ai spus că nu mă întrebi nimic despre Niven.

– Dar trebuie să-mi vorbeşti despre el. Nu ţi-ai scos toată otrava din suflet. Şi pe mine m-a rănit omul acela, îţi aminteşti?

Gina îşi întoarse capul, dar Leo o prinse uşor de bărbie.

– L-ai iubit?

*

* *

– Trebuia s-o fac, Gina, înţelege-mă. Te rog, lasă-mă să-ţi explic. Căsnicia noastră nu mai mergea de mult. Voiam să divorţez, dar Kathy nu mă lăsa, murmurase

Niven cu buzele lipite de uşa băii în care se încuiase Gina. Fratele ei m-ar fi omorât dacă i-aş fi spus că vreau să divorţez.

Când văzuse că nu merge, Niven încercase altceva.

– Nu ştiam că o să vină aşa devreme acasă, îţi jur. Voiam să scap de ea. Era ca o piatră de moară atârnată de gâtul meu.

Gina ieşise din baie şi trecuse pe lângă el fără să-l bage în seamă.

– Am cunoscut o femeie. Vrem să ne căsătorim. Nu ştiam ce să fac. Dacă o implicam într-un scandal nu

mai primea moştenirea soţului ei. Săraca, îţi dai seama? Şi mă iubeşte aşa de mult.
Gina îl privise cu scârbă. Nu fusese trădată din dragoste, ci pentru bani!
– Nu te uita la mine aşa, fuseseră ultimele cuvinte ale lui Niven. Nu ţi-am făcut nici o promisiune. Hei, nici măcar nu mă iubeşti. Îmi eşti doar recunoscătoare. O groază de bărbaţi muţi te aşteaptă. Oricum, arăţi bine. Doar că eşti mută. Ştiai că unii tipi normali se simt atraşi de femei ca tine?
Dumnezeule! Asta pusese capac!
*
* *

– Doamne, Gina! Aşa ţi-a spus? După câte ţi-a făcut! Porcul! Îmi pare rău că nu l-am bătut mai tare când am avut ocazia.
– De ce să-l baţi? Mi-a spus adevărul.
– Adevărul? Ce adevăr? Că nici un tip normal nu s-ar culca cu o femeie ca tine? Şi tu l-ai crezut?
– El n-a făcut-o.
– Nu l-aş numi pe Niven un tip normal. Părerea mea este că nu e sănătos la cap... Cum adică n-a făcut-o?
– N-am făcut niciodată dragoste cu el. Era pentru prima dată când mergeam la el acasă. M-a îmbătat, m-a dezbrăcat şi m-a culcat în patul lui. Asta a fost tot. Şi nu pentru că l-am refuzat vreodată. Dar nu părea grăbit. Şi eu, proasta de mine, mă gândeam: “Ce băiat serios, cu intenţii serioase. Cât de mult mă iubeşte. Cât de mult îmi preţuieşte inocenţa.”
– Inocenţa? Adică...
– Nu fi surprins. Aveam şaisprezece ani când am avut accidentul. Şi Niven a fost singurul bărbat care s-a arătat interesat de persoana mea.

– De asta eşti atât de deosebită. Eşti un amestec de maturitate precoce şi inocenţă. Şi Niven a fost singurul bărbat? Nu pot să cred.

– Au mai fost câţiva. Săracii... Mama mi-i aducea. Erau băieţii prietenelor mamei mele. N-o puteau

96

refuza. După câteva întâlniri jenante renunţam eu. Erau şi ei tineri. Voiau o fată cu care să se distreze, cu care să râdă. Ce să facă cu mine? Eram mută.

– Tăcută, aş spune eu, nu mută. Dar poate că-i mai bine aşa. Cine ştie ce băieţi proşti îţi aducea mama ta. Ce fel de copii puteau să aibă prietenele mamei tale?

– Ai dreptate.

– Mă gândesc că poate era mai bine dacă te culcai cu Niven.

– De ce? Ca să sufăr mai tare?

– Nu. Dar cred că nu eşti genul de femeie care să iubeşti altfel decât total. În tine zace multă pasiune. Simt asta. Acum te simţi ca o proastă amintindu-ţi că te-ai îndrăgostit de Niven, dar nu poţi să uiţi că-l doreai. Te atrăgea sexual. Asta te ruşinează şi te face să crezi că te respingea din cauza cicatricelor. Dar poate că el o făcea pentru că era îndrăgostit de altă femeie. Ce spui de asta?

– Mulţumesc pentru lecţia de psihologie.

– Aşa îmi spune mie instinctul. Nu te simţi ruşinată de nevoile tale psihice. Niven arată bine şi ştie să manipuleze femeile. Kathy ştia că Niven o înşală, dar spera că într-o zi se va trezi. Şi a greşit. Şi-a pierdut timpul agăţându-se de un bărbat care n-o iubea. Eu cred că Niven nu este capabil să iubească cu adevărat.

97

Adevărata pasiune implică dragoste sexuală şi nu sex. O să-ţi dai seama atunci când o să-ţi începi viaţa sexuală,

că ai nevoie de un partener pe măsură. Dacă te-ai fi culcat cu Niven ţi-ai fi dat seama că nu este pentru tine.

– Presupun că acum o să încerci să mă convingi că de fapt nici nu l-am iubit.

– Aşa este. Voiai să te culci cu el, nu să-l iubeşti.

– L-am iubit!

– Eşti convinsă că nu ai confundat dorinţa sexuală cu dragostea?

– Da. Dacă nu l-aş fi iubit, nu m-aş fi simţit aşa.

– Vrei să spui că Niven n-ar fi fost în stare să te facă să-l doreşti?

– Păi... Exact!

– Eşti sigură?

Gina zâmbi.

– Nu.

– Nu te temi de mine, nu-i aşa, Gina? Ţi-am spus că-mi pare rău că te-am rănit şi-ţi promit că n-o voi mai face niciodată. Şi, pe lângă asta, dacă-ţi văd cicatricele eşti în siguranţă, nu-i aşa? Nici un bărbat normal nu se atinge de o femeie ca tine.

Gina văzu mişcarea lui Leo şi încercă să se ferească, ascunzându-se sub cearşeaf.

98

– Nu, şopti ea.

Mâna fermă a lui Leo îi dezveli gâtul. Gina rămase nemişcată, ţinându-şi respiraţia. Leo examină cu atenţie cicatricele.

– Nu arată prea bine. Dar nici chiar aşa de rău. Te şochează la început când le vezi. Te face să te întrebi: “Ce-a păţit fata asta? A vrut să se spânzure? A suferit un atentat?”. Dar apoi te obişnuieşti cu ele. Sunt parte din tine, din personalitatea ta. Ştiai că nici o frumuseţe perfectă nu este atrăgătoare dacă n-are un strop de

urâţenie, o imperfecţiune, ceva care s-o individualizeze?
Am încercat să trăiesc lângă o femeie perfectă,
Gina, şi nu am putut. Perfecţiunea te copleşeşte. Nu
lăsa semnele astea să te facă să te ruşinezi de trupul
sau de instinctele tale.
Leo se aplecă peste ea şi o sărută zgomotos pe gât.
Gina îşi rotunji ochii, experimentând pentru prima
dată în viaţă, pe acea parte a corpului, o altă atingere
decât una medicală. Simţindu-l pe Leo cum îi săruta
cicatricele pe care le urâse atâta timp, i se păru scandalos,
aproape indecent.
– Ţi s-a părut că mi-e scârbă? întrebă Leo ridicându-şi
capul şi privind-o în ochi. Ţi s-a părut că nu pot să le
ating?
Leo se aplecă din nou şi Ginei i se păru că-i simte
limba moale şi umedă plimbându-se pe gâtul ei.
99
– Leo... protestă ea.
Mâinile lui coborâră spre cearşaf, atingându-i pieptul.
– Nu! ţipă ea încercând să scape de insistenţa
degetelor lui fierbinţi.
În ochii lui aurii strălucea o foame sălbatică,
periculoasă, dar vocea îi era blândă.
– Gina, şopti el, ţi-am promis că nu te voi mai răni
vreodată. Vreau doar să te mângâi puţin, să te ating,
să te fac să te simţi bine, să-ţi arăt câte plăceri de
aşteaptă.
Zâmbetul lui misterios, plin de promisiuni, o ţintui
pe Gina în pat, incapabilă să mai protesteze. Leo n-o
mai atingea, dar o ţinea în braţe, şi prin cearşeaful
subţire îi simţea muşchii încordaţi. Gina încerca să se
controleze respirând rar, dar se simţea sufocată de
virilitatea pe care o împrăştia apropierea lui Leo.
– Descheie-mi cămaşa, spuse el.
Gina îl ascultă dezvelindu-i pieptul, atingându-i-l

cu uimire, curiozitate şi plăcere.
– Aşa, Gina, atinge-mă. Te voi atinge şi eu.
Văzându-şi propriile mâini pe pieptul lui Leo, Gina căzu mai adânc sub vraja lui. Cârlionţii aurii de pe pietul lui erau moi şi îi înfiorau degetele. Pieptul lui Niven n-avea fir de păr şi Ginei nu-i plăcuse niciodată să-l atingă. Ochii lui Leo îi zâmbiră leneş.
100
– Acum este rândul meu, spuse el.
Mâinile lui coborâră până acolo unde pielea ei nu fusese văzută de soare.
– Îmi place. Îmi place că nu faci plajă goală, că-ţi păstrezi trupul pentru mine.
Simţind cum mâinile lui Leo se strâng în jurul sânilor ei, Gina gemu de plăcere. Uneori, când Niven o atingea aşa, simţea aproape aceeaşi plăcere. Dar acum... părea altfel. Atingerile lui Leo nu erau... egoiste. Voia să-i facă ei plăcere.
– Nu... şopti ea simţind cum se pierde în senzaţii.
– De ce nu? Sânii tăi sunt aşa de sensibili şi receptivi.
Gina nu mai protestă şi se lăsă purtată de val.
– Vrei să-mi simţi gura acolo?
Leo se aplecă fără să-i mai aştepte răspunsul şi Gina aproape ţipă simţind senzaţia incredibilă a buzelor lui umede şi fierbinţi pe sânii dornici. Îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui şi-l apucă de umeri, trăgându-l spre ea. Capul i se afundă în pernă şi spatele i se arcui involuntar.
– Doamne! murmură ea simţind bărbăţia lui Leo presată de coapsele ei.
Deschise gura să-i ceară ce voia, dar vorbele îi rămaseră în gât, nerostite. Respira sacadat, luptându-se să vorbească.
101
– Leo! strigă ea răguşit în cele din urmă, cu ochi

rotunjiţi de groază.

– Ce s-a întâmplat? Ţi-am făcut ceva? Te-am rănit?

Gina încerca să vorbească, dar în zadar.

– Nu poţi să vorbeşti? Te doare? Ţi s-a mai întâmplat?

Gina încercă să mimeze ceva, dar Leo n-o înţelese.

– Ce ai? De ce nu poţi să vorbeşti? Din cauza emoţiei? Eşti prea excitată?

Gina îngheţă dându-şi seama că asta era cauza. Se înroşi toată şi renunţă să mai comunice.

– Eşti supărată pe mine? De ce? Că am ajuns mai departe decât Niven? Pun pariu că lui nu i-ai arătat niciodată cicatricele. Nu cred că ai avut încredere în el. Ţi-e teamă că te-ai făcut de râs? Toţi ne facem de râs câteodată, când este vorba de dragoste sau sex.

Gina se ridică în capul oaselor strângând cearşaful în jurul ei, în semn de apărare. Se bucura că nu putea să vorbească, pentru că nici nu ştia ce să spună. Pretindea că-l iubise pe Niven, dar nu avusese suficientă încredere în el încât să-i arate cicatricele. Nu-l cunoscuse pe Niven deloc şi nici Niven nu făcuse cel mai mic efort ca s-o cunoască. Se acunsese de el. Îşi ascunsese temerile şi complexele. Dacă Niven ar fi ţinut la ea, ar fi încercat s-o cunoască mai bine.

Închise ochii şi respiră adânc de câteva ori, simţind cum durerea din gât începe s-o lase.

– Nu trebuie... se luptă ea să vorbească, încercând să-i explice că ceea ce tocmai se întâmplase între ei nu trebuia să se mai repete.

– Eu sunt bărbat şi tu eşti femeie. Şi suntem atraşi unul de celălalt, explică el ecuaţia simplă încheindu-şi cămaşa. Nu mi se pare nimic ruşinos în ceea ce am făcut. Este normal. Nu văd de ce te-aş trata altfel din moment ce mi-ai dovedit că-ţi place să te ating.

– Vrei să spui că dacă răspund altui bărbat sunt târfă, dar dacă-ţi răspund ţie, nu sunt.
– Gina, o femeie este târfă atunci când nu-şi respectă trupul. Atunci când se dăruieşte pentru a obţine anumite avantaje. Am avut femei care se culcau cu mine doar pentru sex, dar erau sincere. Nici ele nu erau târfe. Ele nu se temeau să-şi recunoască dorinţele.
– Înţeleg. Şi eu din ce categorie fac parte?
– Din ce categorie vrei tu, spuse el ridicându-se din pat. Avionul meu se întoarce mâine. Domnişoara Smythe pleacă cu el. Vrei să mai stai încă o săptămână? Sau... I-ar face bine lui Nic.
– I-ai spus Nic.
– Se pare că doar la numele ăsta vrea să răspundă. Ce spui? Mai stai? Dacă ai un termen limită cu ilustraţ iile, o rog pe domnişoara Smythe să ţi le ducă la
103
Auckland. Îmi este datoare. Şi aşa am plătit-o prea mult pentru serviciile ei, care nu m-au ajutat deloc.
– M-ai lăsa să plec mâine dacă aş vrea? Fără şantaj şi ameninţări?
– Jur! ridică el mâna dreaptă. Te las să pleci, dacă aşa vrei. Dar aş prefera să trămâi. Poţi să lucrezi şi aici. Dacă vrei, îţi pozez. Gratis.
Pulsul Ginei se acceleră. De ce îi venea în minte imaginea lui Leo gol? Naiba să-l ia! Ce-i făcuse? O clipă o făcea să se creadă cea mai dorită femeie din lume, ca în clipa următoare s-o facă să se simtă ca o şcolăriţă.
O idee îi încolţi în minte. De ce Leo încercase să facă dragoste cu ea? Era o metodă prin care încerca s-o convingă să rămână pe insulă? Doar ca să-l ajute să se apropie de Nic?
– Vreau să plec! minţi ea.
– Şi Nic?
– Nic va înţelege. Ştie că sunt ocupată.

– Gina, măcar fii sinceră. Nu alergi undeva, ci fugi de ceva. Nu mă acuza că aş avea aceleaşi intenţii ca şi Niven. Eu nu fac abuz de încredere. Şi o dată ce-mi asum o responsabilitate, o duc până la capăt. Vreau ca tu să rămâi, dar nu numai pentru Nic. Ci şi pentru mine. Şi pentru tine. Mă întreb cum ar fi ca eu să fiu primul tău iubit, spuse el aplecându-se şi sărutând-o pe frunte. Şi cred că şi tu te întrebi acelaşi lucru.

104

Capitolul 8

Gina privi avionul pierzându-se între nori. Ar fi fost bine să plece. Ar fi trebuit să fie în avion, lângă Pamela Smythe, privind înainte, întorcându-se la viaţa reală. Simţea privirea lui Leo aţintită asupra ei, dar încerca s-o ignore. Probabil făcusea cea mai mare greşeală din viaţa ei şi nu ştia cum lăsase să se întâmple aşa ceva. Dimineaţa fusese hotărâtă să plece. Nu trebuia să-şi mai asume riscuri. Cu toate astea, avionul plecase şi ea rămăsese pe insulă, sub vraja magicianului.

O mânuţă mică o apucă de rochie. Gina privi în jos, spre Nic, care-i zâmbea recunoscător. I se permisese să urce în carlingă şi el îi explicase ce înseamnă fiecare buton şi comandă. El ştia să zboare!

Se întoarseră la vilă în tăcere. Gina simţea aproape fizic triumful lui Leo. Seara trecută, în timpul cinei, fusese incredibil de amabil şi atent cu ea, iar Gina se

105

simţise mai ameninţată ca niciodată. Se întorsese direct în camera ei şi începue să-şi facă bagajele. Poate că Leo Sterne era capabil să se joace de-a dragostea, dar Gina, nu. Se îndrăgostise o dată de un bărbat nepotrivit şi chiar dacă Leo încercase să-i explice contrariul, Gina nu voia să mai repete greşeala.

Gândindu-se la seara în care se mângâiaseră, Gina nu se simţi ruşinată. Leo o făcuse să se simtă foarte...

natural. Şi asta era o capcană. Leo era frumos, experimentat, priceput şi seducător. Dar nu voia o relaţie serioasă cu ea. Recunoscuse singur că avusese o mulţime de femei cu care nu împărţise mai mult decât patul. De la ea ce voia? Simţea lipsa unei femei? I se părea convenabil să se culce cu femeia care putea să-l apropie de fiul lui?

Dar se abţinuse de dragul ei. Fusese sincer cu ea.

Ar fi putut să facă dragoste cu ea ignorând spaima care o sufocase. Dar nu. El îi dăduse o şansă. O lăsase să aleagă.

Nic venise în camera ei a doua zi de dimineaţă, privind cu reproş bagajele de la capul patului. Cum putea să-i spună că voia să plece? Cu blândeţe sau cu fermitate? Oricum, Nic s-ar fi simţit rănit. Nic ştia că ea trebuia să plece într-o zi, dar încă nu era pregătit.

Îl urmase în bucătărie, unde o întâmpinase domnişoara Hamilton. Când Nic aflase că avea voie să intre în carlingă, o forţase pe Gina să mănânce mai repede.

106

– Domnul Sterne mi-a zis că dacă vrei, poţi să pleci şi tu, îi spusese Aileen. Ce ai de gând să faci?

– Păi... încă nu m-am hotărât, spusese ea, evitând privirea lui Nic.

– Ar fi păcat să pleci acum, când Nic arată din ce în ce mai bine. Peste câtea zile s-ar putea să se schimbe definitiv, să fie mai comunicativ.

– Domnul Sterne ţi-a spus ceva?

– Nu. Doar că poţi să rămâi cât vrei.

– Presupun că îmi este recunoscător...

– Desigur. Fără tine nu ştiu dacă ar fi ajuns la vreun rezultat.

Gina se dusese în camera ei ca să se gândească în linişte. Dar intrase Leo, fără să bată la uşă.

– Sunt gata de plecare, spusese el. Văd că te-ai decis.

Privirea lui Leo fusese un amestec ciudat de tristeţe şi cinism. Gina se simţise ameţită. Nu mai ştia ce să creadă. Avea nevoie de un imbold.

– Poţi să pleci săptămâna viitoare, propusese el.

– De ce nu mi-ai spus asta de aseară?

– Credeam că te grăbeşti.

– Dar nu veau să...

– Gina, linişteşte-te. N-o să mă transform într-un maniac sexual, ca să sar pe tine cum pleacă avionul. Nu eşti obligată să-mi accepţi avansurile. Poţi să refuzi.

Privirea lui era suficient de liniştitoare şi îi spunea Ginei că putea să mai amâne plecarea. S-o mai amâne

până când reuşea să-l ajute pe Nic şi nu cât să-i dea lui Leo ocazia s-o seducă.

Zilele următoare Gina fu pregătită să refuze orice avans, dar nu avu ocazia. Toată ziua stăteau pe plajă, făceau scufundări şi învăţau să meargă cu windsurful. De mult Gina nu se mai simţise aşa de bine, nu mai râsese din toată inima, nu se mai bucurase cu atâta poftă de fiecare clipă a zilei.

– Gina, pălăvrăgeşti cam mult, nu ţi se pare? îi spuse într-o zi Leo, obosit după un joc cu mingea, trântindu-se în nisip. Mi-amintesc că doctorul ţi-a limitat numărul de cuvinte pe care ai voie să-l rosteşti într-o zi.

– E timpul să taci, Gina, spuse Nic râzând.

– Când te-am cunosut erai o fetiţă tăcută, zâmbi Leo.

– Şi eu credeam că eşti un monstru mare şi rău, se bosumflă Gina jucăuş, aruncându-i o privire de şcolăriţă.

– Să nu mai punem la socoteală că mă credeai minunat şi plin de mister. Mi-ai căzut sub vrajă,

ţigăncuşă mică?
Gina se înroşi, iar Leo izbucni în râs. Nic îi privea pe rând, fericit. Nu ştia de ce râdeau cei doi adulţi. Dar nu-i păsa. Important era că toată lumea părea fericită.
Lui Leo îi plăcea s-o atingă şi nu scăpa nici o ocazie s-o facă. De fiecare dată când explorau împrejurimile, Leo o lua de mână.

– Mă descurc şi singură, îi spusese ea o dată.
– Oricine are nevoie de puţin ajutor, nu-i aşa, Nic? întrebase el, luându-şi băiatul în braţe şi dându-i Ginei o palmă uşoară la fund.
– Hei! Ăsta nu-i ajutor.
– Ba tot un fel de ajutor este. Toţi avem nevoie de afecţiune. Dar ai dreptate. Până acum nu prea mi-a păsat de aspectul ăsta. În familia mea n-am fost obişnuit cu prea multă afecţiune. Iar când o luam în braţe pe Cyn, spunea că-i stric coafura sau că-i şifonez hainele.
– Sunt de acord cu ea, îi luă Gina apărarea Cynthiei, fără să creadă cu adevărat ce spunea.
– Ba nu. Dacă semănai cu Cyn, nu te-ai fi tăvălit prin nisip ca să te joci cu Nic. Nu l-ai fi lăsat să-ţi arunce apă sărată în ochi, sau să-ţi murdărească hainele. Tu şi Nic stârniţi în mine dorinţa de a vă arăta afecţiune. Îmi demonstraţi că exist şi că nu sunt singur.
Leo se aplecase şi o sărutase uşor pe buze.
– Singurătatea este cea mai grea pedeapsă. Şi noi, cu mâna noastră, ne condamnăm la ea.
– De ce m-ai sărutat?
– Pentru Nic.
– Pentru Nic? De ce?

– N-ar trebui să începem să-i demonstrăm cât de inofensiv este un sărut?

109

– Nici măcar nu se uită la noi.

– Pentru început trebuie să exersăm.

După această întâmplare, Leo exersă mai des, sărutând-o inofensiv de câte ori avea ocazia. Gina deja aştepta cu înfrigurare, în orice clipă, un sărut de la Leo.

Într-o zi, mustrată de conştiinţă, Gina îi trimise lui Daniel o telegramă. Nu voia să-i dea telefon, ca să nu-i ofere ocazia să-i pună întrebări şi să evite explicaţiile. Ca să nu-l îngrijoreze, îl lăsă să creadă că lucra la carte şi progresa.

Într-o după-amiază, la capătul unei plimbări lungi pe malul mării, Leo şi Gina ajunseră la bungaloul ei. Gina constată surprinsă că locuinţa, deşi nu mai era inundată, nu fusese reparată.

– De ce n-ai început s-o repari? întrebă Gina. N-ai găsit muncitori?

– Nu vreau să risc s-o termin. Asta ca să nu-ţi treacă prin cap să te muţi.

– Fii liniştit! dădu ea indiferent din mână. Dacă e să scapi de mine, scapi definitiv. Oricum, n-am de gând să mai stau mult pe insulă.

– Ai mai spus asta şi tot ai rămas, zise Leo simţind nevoia s-o ia în braţe şi s-o sărute altfel decât până atunci.

Nu mai suporta tensiunea sexuală acumulată. Se jucaseră prea mult. Dar nici nu putea să-i forţeze mâna Ginei. Era virgină. Avea nevoie de timp. Era important s-o facă mai întâi pe ea să-l dorească.

110

– Am rămas pentru că n-am chef să mă întorc acasă, spuse Gina încăpăţânată.

– Unde este casa ta? Locuieşti tot cu mama ta?

Gina strâmbă din nas.

– Nu te mai supăra când pomenesc de familia ta.

– Ştiu ce părere ai despre ea.

– Tu n-ai aceeaşi părere? întrebă el cu grijă.

– Este, totuşi, familia mea. Doar pe ei îi am.

– Atunci de ce nu vrei să te întorci acasă?

– Am stat prea mult acasă. M-am simţit în siguranţă acolo. Mama mi-a decorat o cameră izolată de restul locuinţei, cu intrare separată. Încă nu mă simt în stare să mă descurc singură.

– Aşa ţi-a spus ea, sau aşa consideri tu?

– Aşa mi-a spus ea.

– De ce părerile tale despre mama ta diferă atât de mult de la o zi la alta?

– Pentru că este mama mea şi nu pot s-o judec. Încă n-am reuşit să ies de sub aripa ei ocrotitoare.

– Nu înţeleg de ce. Mi se pare că eşti destul de puternică. De ce nu te desprinzi de familie ca să-ţi croieşti un drum propriu?

– Nu vreau să ajung ca surorile mele.

– Dar cine spune că o să ajungi ca ele?

– Nu înţelegi. Mama abia aşteaptă să fac ceva scandalos. Tata mi-a lăsat nişte bani. Eu câştig suficient de bine din ilustraţii. Dacă plec, mama va

spune că sunt nerecunoscătoare. Că o părăsesc pentru că nu mai am nevoie de ea. Dacă aş fugi cu un artist, pentru ea ar fi un adevărat deliciu să povestească prietenelor că oaia neagră şi-a dat în petic.

– Dar tu nu eşti tot o artistă? Ceea ce faci tu nu este artă?

– Viaţa este o artă. Nu mă simt în stare să lucrez la o scară mai mare.

– Credeam că în munca ta îţi trebuie o răbdare infinită. Ţi-ai cultivat talentul de-a lungul anilor, cu răbdare şi tenacitate.
– Am luat câteva lecţii de desen, dar... Nu ştiu. Desenez din instinct. Sunt leneşă. N-am răbdare să învăţ de la alţii. Sunt practică. Desenez pentru bani. Şi pentru a face plăcere copiilor. Vezi? Nu sunt o artistă frustrată.
– Mă gândeam că frustrările tale se învârtesc în alte sfere.
Asta fusese ultima zi liniştită, lipsită de complicaţii.
În dimineaţa următoare, întorcându-se împreună cu Nic de la plajă, Gina nu-l găsi pe Leo acasă. Îl trimise pe Nic să facă un duş şi ea se duse în camera ei ca să se schimbe pentru dejun.
Majoritatea hainelor ei fuseseră distruse în timpul ciclonului. Dar asta nu avea mare importanţă. Putea să poarte oricare din hainele Lianei. Oricum, Leo o privea cu aceeaşi intensitate.

Îşi scoase pareu-l, făcu duş şi îşi puse un tricou foarte larg şi o pereche de pantaloni scurţi. Când se întoarse în camera ei, primul gest fu acela de a se arunca în pat. După o dimineaţă întreagă de joacă cu Nic era epuizată.
Dar patul ei era ocupat de Leo. Şi în jurul lui stăteau împrăştiate foile manuscrisului ei.
– Ce faci aici? întrebă ea indignată.
– Ceea ce mă pricep să fac cel mai bine, domnişoară Borelli. Analizez un manuscris.
După tonul lui, Leo nu părea încântat de lectură.
– Cum îndrăzneşti să-mi umbli prin lucrurile intime?
– Intime? Ceva destinat publicării nu mi se pare a fi nici pe departe un lucru intim.

– Astea erau afacerile urgente pe care le aveai de rezolvat? Să-mi scotoceşti printre lucruri?

– Camera asta este a mea, casa asta este a mea... De fapt, insula este a mea, spuse el cu răceală. Şi am fost informat că acest manuscris îmi aparţine.

– Îţi va aparţine în momentul în care va fi terminat! replică Gina încercând să se ţină tare.

– Şi când ai de gând să-l termini? Când ai de gând să răsplăteşti ospitalitatea companiei mele cu fructele efortului tău creator? Din câte am citit, manuscrisul nu mi se pare a fi revizuit.

– Cum ţi-ai dat seama?

– L-am sunat pe Kane ca să aflu dacă au sosit ilustraţ
iile Ginei Bennet. Şi ghici ce am aflat? Că aceeaşi Gina Bennet, zisă şi Borelli, lucrează de zor la acest manuscris. Iar eu constat că Gina Bennet şomează. Mi se pare, sau greşesc?

– Nu am un termen limită.

– Dar se pare că nici nu ai de gând să termini cartea.

– Asta n-are nici o legătură cu tine.

– Greşit! Totul are legătură cu editura Sterne.

– Nu am semnat nici un contract, se apără Gina.

– Ai semnat totuşi un document prin care îmi cedezi drepturile de publicare a acestui manuscris.

– Dar nu va exista nici un manuscris!

– Înţeleg. Te credeam mai curajoasă. Dar văd că fugi din nou. Ai devenit expertă în asta.

– Ţie nu-ţi datorez nimic. Singurul om care are dreptul să mă ia la întrebări este Daniel.

– Cine este Daniel?

– Editorul meu, agentul meu... prietenul meu. El vrea să publice acest manuscris, nu eu!

– De ce?
– De ce crezi? Pentru că lui i se pare că este bun.
– Ăsta? ridică Leo în aer câteva foi.
– Da! Daniel crede că este bun. La fel crede şi Kane
al tău!
114
– Bun! pufni Leo. O poveste lacrimogenă a unei
adolescente frustrate se vinde bine, e drept. Dar că
este bună? Nu cred.
– N-am terminat-o.
– Ai spus că n-ai de gând s-o termini.
Gina îi smulse foile din mână şi le strânse la piept.
Leo îşi bătea joc de chinurile unui suflet rănit.
– Nu ţi-am cerut părerea, spuse ea furioasă. Ai scris
vreodată vreo carte? Nu! Tu nu ştii decât să-i critici pe
alţii. Asta este foarte uşor. Şi eu o pot face. Află că asta
e prima mea încercare. Şi nu-mi pasă ce crezi tu
despre ea!
– După tonul tău aş spune altceva.
– Ţip pentru că mă enervezi! Cum îndrăzneşti să vii
aici şi să critici...
– Să-ţi spun adevărul, adică? Te superi pe mine
pentru că sunt cinstit şi am dreptate? Voiai să-ţi spun
că ai scris o carte extraordinară?
– Nu!
– Atunci ce vrei, Gina? S-o arunci la gunoi?
– Nu!
– De ce? Şi aşa nimeni nu-ţi va publica manuscrisul
în forma actuală. Eu te sfătuiesc să te întorci la ilustraţ
iile tale, spuse el îndesându-i în braţe o foaie
căzută pe jos.
Gina îl privea tremurând.
– Gina, spuse el pe un ton mai blând, nu poţi să
distrugi manuscrisul. Ai creat ceva. Nu-ţi poţi lăsa

munca neterminată. Este copilul tău, chiar dacă tu îl consideri un bastard.
– Îmi spui să... continuui? întrebă Gina sceptic. Ai zis mai devreme că nu face doi bani.
– Am spus eu asta?
– Păi... se încruntă ea.
Gina nu-şi mai amintea vorbele lui, dar în înverşunarea ei de a-şi apăra munca, aşa i se păruse. Leo se apropie de ea şi o prinse ferm de umeri.
– Lasă-mă, se smuci ea.
– Nu pot. Vreau să termini manuscrisul, Gina. Pentru mine. Şi pentru tine. Şi pentru Nic. Şi pentru toţi aceia care simt că nu sunt iubiţi.
– Nu cred că pot, şopti ea.
– Ba poţi. Ştiu că din manuscrisul ăsta poate ieşi ceva bun. Văd o bază bună, copleşită de emoţiile scriitorului, de lipsa unei direcţii, personaje inconsistente, care nu se potrivesc cu contextul. Astea sunt lipsuri care pot fi remediate. În cât timp l-ai scris?
– În câteva luni.
– Cum ţi-a venit ideea?
– Nu aveam un termen limită, mărturisi Gina. M-am apucat să-l scriu din nevoia de a comunica. Este ca un fel de jurnal cu personaje fictive. Marina este personajul principal în jurul căreia se desfăşoară acţiunea. Nu ştiu cum a ieşit.

– L-ai scris din instinct?
– Cam aşa ceva.
– În prima parte, Marina îşi pierde într-un accident vocea. Iar în partea a doua îl întâlneşte pe Malcolm. Te-ai inspirat din realitate?
– Da.

Leo cunoştea adevărul vieţii ei. De ce o chinuia forţând-o să recunoscă?

– Partea a doua trebuie prelucrată, spuse Leo. Este prea vagă. Şi pot să bănuiesc de ce. Dar te voi ajuta. O să lucrăm împreună. Am fost de acord cu Kane că manuscrisul are potenţial. Ar fi păcat să-l iroseşti. Trebuie să ne apucăm de treabă.

– Dar când? Nic are nevoie de mine, de noi...

– Este timpul ca Nic să înceapă să se descurce singur. Am vorbit cu domnişoara Hamilton. Vor începe lecţiile de mâine. Seara vei scrie, iar după-amiaza vom analiza şi vom discuta lacunele.

– O să te dezamăgesc, murmură Gina.

– Îmi asum riscul.

Gina se linişti. Leo avea intenţii bune.

– De asta ai vrut să mă enervezi? îl întrebă ea. Ca să mă faci să nu abandonez munca?

– Eşti mai puternică decât crezi, Gina. Mi-ai dovedit-o.

De fapt Leo o făcuse să-şi dea seama cât de ataşată era de manuscris. Nic nu mai era o scuză pentru Gina. În fiecare după-amiază stătea cuminte în

camera lui şi-şi făcea lecţiile împreună cu domnişoara Hamilton. Se adaptase noului program mai bine decât Gina. Într-o zi, când Leo îi spusese că Gina lucra la o carte, Nic se decisese să scrie şi el. Editorul lui era domnişoara Hamilton. Acum Nic şi Gina erau ocupaţi cu treburile lor. Gina învăţa să scrie un roman şi Nic îşi perfecţiona gramatica.

În prima zi, Leo constatase că manuscrisul era mult prea lung.

– Este obositor, Gina, o criticase el.

Şi Gina încercase să-l scurteze, eliminând paragrafe întregi.

A doua zi, Leo remarcase că era prea lacrimogen.
– Dar este o tragedie, protestase Gina văzând cum forma iniţială a cărţii începea să se schimbe dramatic. Nu am de gând să fac un final fericit. În viaţă nu este aşa.
– Cine crezi că-ţi va citi romanul? În prima parte, personajul învaţă o lecţie dură de viaţă, trece prin momente critice pe care le descrii foarte bine. Dar după cum prezinţi profilul Marinei, laşi să se înţeleagă că în partea a doua se va sinucide. Dar în viaţă nu este aşa. Tocmai această luptă te întăreşte.
– Dar se îndrăgosteşte de Malcolm. Şi asta este ultima picătură.
– Aşa cum a fost Niven pentru tine? După câte constat, tu nu te-ai sinucis. Mi se pare că eşti o femeie puternică. Te-ai gândit la asta?

– Dar eu nu sunt Marina. Mi-am recăpătat vocea. Ea nu şi-o recapătă...
– Când Niven te-a lovit, nici tu nu ştiai că-ţi vei recăpăta vocea. Dar ai luptat. Viaţa este o luptă. Cu cât eşti mai lovit de soartă cu atât lupţi pentru viaţă mai înverşunat. Marina i-a dăruit inima lui Malcolm. Vrei să-i dăruiască şi viaţa? Cine câştigă? Malcolm. Sfârşitul ăsta face din carte un eşec.
– Aşa vreau eu, ca Marina să-i dăruiască lui Malcolm totul.
– De ce? Vrei să-l pedepseşti în felul ăsta pe Niven? Să-l faci să se simtă vinovat?
Sentimentele ei secrete erau scoase la lumină de către Leo cu o claritate desăvârşită.
– În cărţi, ca şi în viaţă, îi explică Leo în continuare, oamenii sunt condamnaţi de propriile acţiuni. Nu trebuie să-i pedepseşti tu. Îi pedepseşte morala. Acest Malcolm iubeşte, aşa cum poate el, o altă femeie. Şi

asta îi explică oarecum acţiunile. Tragedia adevărată
este şansa infimă pe care o are fiecare la fericire.
– Tu crezi că ar trebui să-l iert?
– Pe Niven? Credeam că discutăm despre Malcolm.
– De ce îmi faci asta? şopti Gina.
– Trebuie să-l ierţi pe Niven, ca să poţi trăi în continuare,
ca să poţi iubi. Nu te mai agăţa de trecut.
Priveşte-l cu detaşare. Iartă-l pe Niven. Este insignifiant.
Nu. Gina nu-l putea ierta pe Niven. Niciodată. Se
afunda în pasaje dificile cu înverşunare, încercând să-l

păcălească pe Leo, păstrând esenţa, dar schimbând
topica şi nuanţele.
Lucrarea scrisă la maşina electronică era o versiune
prescurtată şi complexă a originalului, infinit mai
bună decât aceasta. Leo avusese o contribuţie importantă,
dar asta nu-i dădea dreptul să-i schimbe părerea
despre original. Originalul era viaţa ei.
Într-o seară, sătulă de munca chinuitoare, Gina îşi
trânti mâinile pe tastele maşinii de scris şi se ridică în
picioare.
– Gata! Nu mai scriu nici un cuvânt în seara asta. Şi
nu mai modific nimic din ce am scris ieri.
Leo se ridică de lângă ea cu o foaie pe care o citea
în mână şi spuse:
– Bine. Cum vrei.
– Bine??? Nu pot să cred. Este prima dată când nu
ai ceva de comentat. Mă mir.
Leo zâmbi.
– Îmi place cânt te înfurii. Dacă nu te-aş pune în
alertă, n-ai scrie aşa de bine.
Gina se sufocă de indignare. Luă ceaşca cu cafea
de pe masă şi încercă să i-o arunce în cap. Leo se ghemui
şi ceaşca se lovi de peretele din spatele lui
spărgându-se.

Leo o privi pe Gina cu ochi mari şi izbucni în râs.
– Doamne! Eşti periculoasă.
– Vrei să mă vezi furioasă? făcu ea ridicând deasupra
capului lui un dicţionar imens.
120
– Hei, hei, se feri Leo râzând, încercând s-o prindă
de încheieturile mâinilor. Tu de fapt nu vrei să mă
loveşti. Vrei să-mi atragi atenţia.
Gina aruncă dicţionarul, care căzu pe podea cu o
bufnitură. Din el zburară câteva foi.
– Vezi ce faci? o luă Leo la întrebări. Nu este frumos
să strici munca altora. Loveşte-mă cu altceva, dacă vrei.
De ce nu sari tu pe mine?
Gina se repezi asupra lui cu pumnii, roşie de
supărare şi ruşine.
– Ţi-ai pierdut vocea, dragă? o tachină Leo,
prinzând-o în braţe şi imobilizând-o. Pisică sălbatică ce
eşti! Tu nu vrei să te lupţi. Vrei să faci dragoste cu
mine. De asta eşti aşa de violentă. Eşti gata pentru
mine, Gina? Eşti pregătită pentru un iubit?
Gina se zbătu încercând să se elibereze din strânsoare.
– Ha! jubilă Leo. Nu poţi să vobeşti. Asta îmi dă
dreptul să înţeleg ce vreau. Şi eu înţeleg din limbajul
trupului tău că mă doreşti.
Gina se lăsă purtată de braţele lui Leo spre pat,
simţind cum i se înmoaie genunchii.
– Lasă-mă să te învăţ limbajul dragostei, îi şopti Leo
în ureche. Lasă-mă să-ţi arăt cum poţi fi cu bărbatul
potrivit.
Leo o sărută şi Gina tremură excitată,
nerăbdătoare, strivită între trupul cald, masculin, al lui
Leo şi cearşaful răcoros şi moale, descoperind că furia
121
ei se transformase într-o altfel de pasiune. Se mişcă
împreună cu el, sărutându-l, lăsându-l s-o dezbrace şi

s-o mângâie.
Leo îngenunche lângă pat coborându-şi capul între
picioarele ei, făcând-o să ţipe de plăcere.
– Leo, te rog, şopti ea întretăiat, simţind cum se
pierde de atâta dorinţă.
– Nu vorbi, Gina, arată-mi ce vrei, deschide-te.
Mâinile ei coborâră pe spatele lui Leo, trăgându-l
spre ea, până când îl simţi cald, umed şi dur între
picioarele ei. Nu îi era ruşine. Foamea ei de dragoste
era prea mare. Nu mai erau decât ei doi într-un spaţiu
atemporal.
Leo gemea simţindu-se doborât de o sabie cu două
tăişuri. Căutând să-i facă ei plăcere, descoperea că
senzaţiile tumultuoase care-l cuprinseseră creşteau
incontrolabil, învingându-l.
Condusă de o senzaţie sălbatică şi violentă, Gina
intră în dansul erotic, condusă de o muzică minunată
pe care n-o mai auzise până atunci. Ochii ei larg
deschişi urmăreau cu uimire şi aviditate grimasa
sălbatică, pasională a bărbatului care o poseda. Flacăra
pasiunii lor arse cu vâlvătaie unindu-i şi mistuindu-i
până în momentul victoriei.
122

Capitolul 9

– Bună dimineaţa.
Trezită dintr-un somn dulce, fără vise, Gina se
încruntă înfundându-şi capul în pernă. În clipa
următoare îşi dădu seama că perna era tare şi plină de
viaţă. Deschise ochii şi îşi ridică brusc capul.
– Bună dimineaţa.
Gina îl privi pe masculul întins lângă ea, care-i zâmbea
leneş. După un moment de buimăceală, şopti
jenată:
– Bună... dimineaţa.
– M-am ţinut de promisiune, vezi? murmură el,

ridicându-se într-un cot. Te-am culcat în patul tău.
– Dar nu te-am invitat şi pe tine, vorbi ea răguşit, ca în fiecare dimineaţă, înainte să-şi facă exerciţiile. Trebuie să vină Nic, să mă trezească. Ce-o să spună când o să te găsească la mine în pat?

– Abia s-a luminat de ziuă. Nic doarme ca un prunc.
– Ah! făcu ea, privind pe fereastră lumina lăptoasă a dimineţii.
De ce o trezise aşa devreme? Voia să facă dragoste cu ea? Gina tremură în culcuşul cald, anticipând acţiunile lui Leo. După ce făcuseră dragoste prima dată, rămăseseră unul în braţele celuilalt multă vreme, sărutându-se şi bucurându-se unul de celălalt. După un timp făcuseră iarăşi dragoste. A doua oară fusese mai frumos şi mai plin de pasiune. Cum avea să fie a treia oară? Se putea şi mai bine? Sau era doar o părere a ei?
– Regreţi? întrebă el încet, mângâindu-i fruntea încruntată.
– Dacă regret? De ce?
– Că dezvirginarea ta a fost lipsită de ceremonie?
Gina se înroşi. Leo avea de gând s-o ceară de soţie?
– Mi s-a părut destul de ceremonios. Întotdeauna este aşa de...?
– Aşa de cum? întrebă el cu ochii strălucindu-i de satisfacţie, apropiindu-şi trupul gol de al ei.
– Aşa de... şopti ea tremurat, simţind atingerea trupului masculin.
– Aşa de cum? insistă el sărutând-o.
O dezveli dintr-o mişcare, privindu-i flămând sânii goi.
– Aşa de frumos, aşa de...

– Minunat? completă Leo sărutându-i sânii. Da. Cu partenerul potrivit aşa este. Dar după un timp, nevoia se mai estompează.
Ochii Ginei se îngrijorară.
– Dar nu scade, completă Leo zâmbind. Se transformă în altceva. Gina... De fiecare dată când te sărut, simt nevoia să te ating. De fiecare dată când te ating, simt nevoia să fac dragoste cu tine. De fiecare dată când fac dragoste cu tine, simt nevoia s-o fac iar şi iar. Nu mă mai satur de tine.
O mângâie urmărindu-i expresia feţei, care se trecea de la îngrijorare la plăcere şi dorinţă.
– Ai încredere în mine, Gina, şopti el intrând uşor. Lasă-te condusă de mine.
Gina se lăsă purtată de vrajă. Leo era aşa de tandru încât ei i se părea că este posedată de o briză fierbinte şi catifelată.
– Preferi să te trezesc eu în locul lui Nic?
– Nu ştiu, şopti Gina. Nic mă trezeşte. Tu mă faci să...
– Vrei să stai în pat toată ziua? completă Leo. Sentimentul e reciproc.
– Dar pentru tine este altceva.
– De ce? Pentru că eu am mai făcut-o înaintea ta? Mă flatează impresia ta. Nu am fost virgin până la tine, dar nu mă pot numi un armăsar.
– Serios? îl tachină Gina. Înseamnă că un bărbat cu o experienţă mai bogată m-ar înnebuni!

– Hei! Ţigăncuşă neruşinată! Îţi baţi joc de mine?
– Nu. Te înţep puţin.
– De ce?
– Pentru că şi tie îţi place să mă înţepi.
– O fac pentru că mi-e teamă să nu mă leg prea mult de tine. Reprezinţi un pericol pentru bărbaţi.

– Cu ce ai fi tu diferit de ceilalţi?
– Eu te-am avut primul. Şi consider acest lucru un privilegiu. Poate mă crezi nebun, dar mă bucur că Niven te-a dezamăgit. Dacă n-o făcea, nu mai erai a mea. Pierdeam un lucru minunat.
Gina se retrase, înspăimântată de vorbele lui.
– Şi tu ce-mi oferi în schimb? întrebă ea, punându-şi mâna la gât în semn de apărare.
– Orice-mi ceri. Orice ai curajul să-mi ceri.
În acel moment se auzi o bătaie în uşă.
– Nic! şopti agitat Gina.
Se priviră o clipă înspăimântaţi, ca doi copii vinovaţ
i.
– Pleacă, şopti Gina.
– Sunt de acord. Doar de data asta, o avertiză el îmbrăcându-se în halatul aruncat lângă pat. Dar mai devreme sau mai târziu vom fi nevoiţi să-i spunem.
– De ce?
– De ce! repetă el enervat. Cum de ce? Crezi că putem să ne ascundem la infinit?
La infinit? La ce se referea?
126
– Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta.
– Eu m-am gândit. Suntem oameni în toată firea.
De ce să ne ascundem sentimentele? Crede-mă, Gina, va fi greu să ne prefacem. Nic este perspicace. O să-şi dea seama şi dacă nu-i spunem, se va îndepărta de noi, va crede că-l trădăm. Abia am reuşit să mi-l apropii. Nu risc să-l pierd.
– Mi se pare că te acceptă.
– Nu în totalitate. Dar mai e ceva. Nu vreau să ai senzaţia că mi-e ruşine cu tine sau că regret ceva. Şi dacă ai de gând să te mai cerţi cu mine pe tema asta, mă bag în pat lângă tine şi Nic va afla chiar în momentul

ăsta că suntem împreună.
– Mă ameninţi?
– Este o ameninţare frumoasă, nu ţi se pare?
– Leo... îţi mulţumesc.
– Pentru ce?
– Mă faci să mă simt... deosebit.
– Eşti deosebită. Eşti pasională şi ai un trup superb.
Gina se înroşi.
– Şi tu... ai un trup... superb.
Leo îi mai aruncă o privire înainte să iasă pe uşa din spate.
– Ăsta este un pas înainte, Gina.
Imediat după ce Leo închise uşa, Nic năvăli în pat peste Gina, vesel şi plin de viaţă.
Gina îl privea acum pe Nic cu alţi ochi. Era copilul iubitului ei. Leo era blond şi avea ochii căprui deschis,

iar Nic era brunet şi avea ochii negri. Probabil semăna cu Cynthia. Dar nu conta. Gina îl iubea pe copil.
Cum ar fi fost ca ea şi Leo să aibă un copil? Era un gând absurd. Noaptea trecută, Leo o întrebase dacă se protejează de o sarcină nedorită şi ea îi răspunsese că da. De fapt, din cauza ciclului neregulat, medicul îi recomandase pilule hormonale, care aveau efect secundar contraceptiv.
Leo nu dorea complicaţii şi nici ea. Voia doar să se bucure de moment, fără să se gândească la viitor.
Zilele următoare, Gina îşi dădu seama cât de multă încredere în sine îi dădea sentimentul de a fi dorită. Niven n-o făcuse niciodată să se simtă aşa.
Toată lumea îşi dăduse seama că între ea şi Leo era ceva. Liana îi arunca zâmbete complice şi Gina nu se ruşina. Îi făcea plăcere. Era mândră.
Leo era tandru şi pasionat, dar când era vorba de

carte, devenea dur şi rece. Părea mai hotărât ca niciodată să scoată din ea ce era mai bun şi nu-i permitea nici o secundă de relaxare.

– Potoleşte-te, Gina! îi spuse el într-o după-amiază. Concentrează-te.

– Dar ce fac?

– Te uiţi la mine.

– Mă gândeam, protestă ea zâmbind.

– Ştiu eu la ce-ţi stă mintea, spuse el distant, refuzând provocarea.

– Îmi citeşti gândurile? întrebă ea lipindu-şi sânii de braţele lui.

– Îţi citesc privirile. Îmi comunici foarte clar ce ai de gând. Dar nu ţine. Nu facem nimic până nu termini capitolul.

– Ăsta-i şantaj, se îmbufnă Gina.

– Ţi-am mai spus. Dacă facem acum dragoste, n-o să ne mai oprim. Ştiu eu. O să pierdem toată după-amiaza. Şi chiar dacă este mai plăcut decât să lucrăm la carte, nu este la fel de profitabil.

– Dar dacă nu mă pot concentra?

– Îţi promit că dacă eşti o fată cuminte şi lucrezi bine, la noapte o să-ţi arăt ceva interesant. Sunt sigur c-o să-ţi placă.

– Imposibil.

– Crezi? zâmbi promiţător Leo. Treaba ta. O să pierzi...

– Vreau acum! Nu mai pot!

– Îndreaptă-ţi pasiunea asupra hârtiei, spuse el întorcându-şi atenţia spre foile pe care le ţinea în mână.

Leo avea de gând să se apuce serios de treabă. Probabil de aceea începuse să devină intransigent cu ea. Şi, într-un fel, Ginei îi plăcea acel fel de a fi al lui.

În schimb, Nic observase noua faţă a relaţiei lor şi

nu părea încântat. Ba, mai mult, începuse să se folosească de vechile trucuri pentru a atrage atenţia asupra lui. Gina îşi exprimase îngrijorarea în faţa lui Leo, dar el o liniştise:

129

– O să se obişnuiască. Este normal să se simtă ameninţat. Dar o să se liniştească atunci când o să-şi dea seama că relaţia noastră nu-l afectează pe el.

– Poate că ar fi bine să încetăm...

– În nici un caz, Gina, refuzase el categoric. Am creat o legătură specială între noi. Este păcat s-o distrugem. La fel ca şi cartea ta – trebuie să vadă lumina zilei, altfel vom fi frustraţi toată viaţa. Nic o să-şi dea seama că legătura dintre noi îl va apropia şi mai tare de tine, şi se va bucura.

Cu cât legătura lor fizică se aprofunda, cu atât intimitatea dintre ei devenea mai stimulatoare. Leo îi asculta şi încerca să-i înţeleagă cele mai intime gânduri, participând cu tot sufletul la confesiunile ei.

– Ţi se pare că din cauza accidentului ai dezamăgit-o pe mama ta? o întrebase el neîncrezător.

– Într-un fel. Mamei nu-i place să aibă în jur persoane bolnave. Mi se părea că o fac să se simtă prost. Adevărul e că în acele luni am fost imposibilă.

– Cred că te simţeai inutilă. Din cauza asta ai fost o pradă uşoară pentru Niven. Poate că, în adâncul sufletului, simţeai ce fel de om era, dar subconştientul îţi dicta că nu meriţi pe cineva mai bun decât el.

Gina tremurase înfiorată. Leo fusese foarte aproape de adevăr. Nu voia să recunoască, dar era un bun psiholog. Şi asta pentru că legătura dintre ei se aprofundase şi Leo o înţelegea din ce în ce mai bine.

130

– Nu este aşa de grav să dezamăgeşti oamenii care

aşteaptă prea mult de la tine, continuase el luând-o
în braţe protector. Viaţa alături de asemenea oameni
poate fi uneori dificilă. După moartea tatălui meu,
mama a început să lucreze până la epuizare pentru a
câştiga banii necesari educaţiei mele. Nu voia ca fiul
ei să muncească cu spatele pentru a-şi câştiga existenţ
a. Viaţa ei alături de tata nu a fost prea grozavă, aşa
că şi-a canalizat ambiţiile asupra mea. Mă făcea să mă
simt dator să devin cineva, ca să-i ofer ceea ce-şi
refuzase ani de zile pentru a mă ajuta pe mine. A
murit fără să apuce să mă vadă un om realizat. Munca
epuizantă de la fabrică a băgat-o literalmente în mormânt.
Dacă banii câştigaţi i-ar fi folosit pentru ea,
acest lucru nu s-ar fi întâmplat. Şi eu am lăsat-o să se
omoare cu zile.
– Mama ta a crezut în tine. S-a sacrificat pentrut
tine şi a fost fericită s-o facă.
– Să moară pentru mine?
– Te învinuieşti pentru moartea ei?
– Dacă gândesc logic, nu. Dar, uneori, ca şi tine,
am momente în care mă simt responsabil. Când îl
privesc pe Nic, mă întreb cum s-ar fi simţit mama să-şi
vadă nepotul refuzând să se apropie de fiul ei. Mi-am
jurat încă din copilărie să nu fac greşeala să trăiesc
prin copiii mei. Şi am intrat în cealaltă extremă, respingându-
mi fiul. Regret anii pe care i-am pierdut.
Practic eu n-am apucat să-mi văd copilul crescând.

– Dar eşti dispus să înveţi din greşeli. Şi Nic are
abia şase ani. Ai tot timpul să-l vezi crescând şi să participi
la viaţa lui.
După această discuţie făcuseră dragoste. Dar de
data asta o făcuseră cu o tandreţe infinită şi Gina
nu se simţise niciodată mai copleşită de atâta
iubire.

În ziua următoare inevitabilul se produse. După o dimineaţă agitată pe plajă, Gina se întoarse acasă şi îl rugă pe Nic să se ducă să-şi facă lecţiile.

– Nu vreau, îi comunică prin semne Nic, refuzând să vorbească. Nu eşti mama.

Gina păli în faţa adevărului dureros. Nu era mama lui Nic, dar aşa se simţea.

– Cere-i iertare Ginei, spuse Leo cu încordare în glas, simţind ostilitatea fiului său.

După un moment de ezitare, Nic îşi privi tatăl, dar nu plecă. Gina se foi neliniştită şi îşi căută de lucru, încercând să se prefacă indiferentă.

– Gina, stai puţin. Am nevoie de tine.

Gina se aşeză lângă Leo, privindu-l pe Nic. Copilul avea nişte ochi negri trişti, dar încăpăţânaţi.

– Nu e mama mea, vorbi Nic prin semne.

– Nu este mama ta biologică, îi explică Leo. Dar mama ta nu se află lângă tine, pe când Gina, da. Credeam că-ţi place de ea. Şi ea credea la fel. Credeam că vrei să-mi placă şi mie de ea. Dacă am greşit amândoi, iartă-ne.

Nic se încruntă, dezorientat de întorsătura lucrurilor. Asta însemna că tatăl lui avea să se poarte cu Gina ca la început? Nic nu voia aşa ceva. Voia să... voia...

– Te iubesc, Nic. Vreau să fii fericit alături de mine. Credeam că Gina face parte din fericirea noastră. Şi Gina te iubeşte. S-ar supăra dacă nu ai dori-o alături de noi. Şi eu aş fi trist, pentru că îmi place de ea – este drept, altfel decât îţi place ţie. Tu eşti fiul meu şi nimic de pe pământ nu va schimba asta. Vreau să locuieşti cu mine, să mergi acolo unde merg şi eu, să-ţi facă plăcere să fii cu mine.

Gina îşi ţinu răsuflarea privindu-l pe Nic cum îşi frământa mâinile, căutând în ochii lui Leo sinceritatea.

Şi o găsi.

– Mama mi-a spus că tu nu mă vrei. Mama mi-a spus că eşti ocupat şi nu-ţi doreşti un băiat prost. Mi-a spus... că dacă nu sunt cuminte... o să mă goneşti, vorbi el cu greutate. De ce... mi-a spus aşa? Mi-a spus... că nu vrei să fii tăticul nimănui şi că... nu-ţi iubeşti decât prietenii. De ce?

Leo îngenunche lângă Nic şi îl strânse în braţe cu lacrimi în ochi. Cât rău făcuse Cynthia şi cât de greu îi era lui acum să repare acel rău. Gina îi privi cu tristeţe, dorindu-şi să fie alături de ei. Dar momentul acela nu sosise.

Cina fu tăcută, dar lipsită de resentimente. Toţi aveau nevoie să fie singuri, să mediteze asupra adevărului scos pentru prima dată la iveală.

133

Mai târziu, Gina avu o discuţie cu Leo, în care căzură de acord că acel comportament al lui Nic era cauzat de povara pe care copilul fusese nevoit s-o poarte atâţia ani, simţindu-se lipsit de iubire din partea tatălui.

Toată viaţa Nic o ascultase pe mama lui, care-i spusese că tata era prea ocupat cu prietenii ca să aibă timp şi pentru el. Când intervenise ruptura, Cyn, plină de resentimente, îi spusese copilului că tatăl lui nu-l dorea. După ce Nic surzise şi problemele lui emoţionale se agravaseră, intervenise o altă variantă: mama voia să-l trimită la tatăl lui şi, dacă nu era cuminte şi deştept, acesta avea să-l gonească.

– Nu e de mirare că bietul copil a înnebunit pe lângă mine. Cyn şi-a schimbat părerea atât de des încât Nic nu mai ştia ce să creadă. După ce a surzit, mama lui n-a ştiut cum să se comporte cu el şi Nic a crezut că surzenia lui este o pedeapsă. Faptul că a fost nevoit să vină ca să locuiască împreună cu mine, l-a perceput tot

ca pe un fel de pedeapsă. Ştia de la Cyn că, dacă mă dezamăgeşte, eu îl voi goni. Aşa că a refuzat comunicarea. La naiba! Perfecţionismul ăsta nebunesc al Cynthiei a dezorientat copilul. Dacă ştiam mai devreme... Poate că aş fi putut să previn ruptura asta dintre mine şi Nic.

– Nu puteai să-l ajuţi să nu surzească.

– Poate că nu. Dar aş fi putut să-l fac fericit.

– Şi acum?

134

– Acum trebuie s-o luăm de la început. Nic o consideră pe Cynthia singura fiinţă demnă de încredere. Părerea mea este că dacă l-aş întreba, cred că ar prefera să se întoarcă la ea.

– Dar am înţeles că ai obţinut custodia lui. L-ai lăsa să se întoarcă la ea?

– Nu. Şi nu vreau să ştie că se poate întoarce la ea până când nu reuşesc să-l fac să aibă încredere în mine. Între mine şi Cynthia mai sunt nişte probleme nerezolvate.

Gina voia să-l întrebe mai multe despre acele probleme nerezolvate, dar Leo nu părea dornic să i le împărtăşească. Aşa că schimbă subiectul.

– Crezi că Cynthia l-ar mai dori înapoi?

– Nu ştiu. N-o mai cunosc – dacă am cunoscut-o vreodată. Dacă se simte vinovată, poate că mai încearcă o dată. Dar dacă reuşesc să-l fac pe Nic să aibă încredere în mine, cred că Cyn va realiza că ea nu poate fi o mamă bună. Nu are răbdare. Unii oameni nu sunt făcuţi să fie părinţi.

– Tu eşti. Ţi-a luat puţin timp ca să-ţi dai seama de asta, dar cred că vei fi un tată grozav pentru Nic.

– La fel de grozav cum îţi sunt şi ţie amant? întrebă el cu o sclipire diavolească în ochi.

– Nimeni nu poate fi mai grozav decât tine, îl tachină Gina râzând seducător, împingându-l spre pat, dorind să-i dovedească adevărul vorbelor.

135

Acum, Leo nu se mai ferea de fiul său, ca să-şi arate afecţiunea faţă de Gina. Făcea comentarii despre felul în care arăta, dacă slăbea sau se îngrăşa, cum se îmbrăca şi cum îi stăteau hainele pe trup. Şi dacă îl simţea sincer, Gina se înroşea de plăcere.

– Eu cred că tu vrei să mergem în fiecare dimineaţă pe plajă ca să mă vezi cum mă dezbrac, îi spuse într-o zi Gina dându-şi jos pareu-l şi expunând un bikini sexy. De când relaţia lor se aprofundase, Gina nu se mai ruşina. Ba chiar îi făcea plăcere să-l provoace pe Leo, purtând pe plajă costume de baie sumare.

– Cum ai ghicit? întrebă Leo asigurându-se că Nic era prea departe ca să-şi dea seama ce vorbeau. Află că vreau să fac dragoste cu tine acum, aici, pe nisip. Aşa cum am vrut s-o fac în prima noapte.

– Te-ai plictisit de dormitor? întrebă Gina atingându-l provocator.

– Alături de tine? Niciodată! Ţi s-au întărit sfârcurile? Eşti pregătită pentru mine?

Gina se înroşi toată şi izbucni în râs ca să-şi ascundă jena.

– Roşeşti? După câte eşti în stare să faci în pat? Încep să mă întreb ce fel de femeie am lângă mine – o ţigancă senzuală care mă scoate din minţi, sau o şcolăriţă pe care trebuie s-o învăţ ce este dragostea?

– Nici eu nu mă cunosc prea bine, recunoscu ea simţind fiorul familiar de excitare străbătându-i venele. Nu mi-am închipuit că poate fi aşa.

136

– Cum? întrebă el absent, privind felul în care lumina soarelui îi scălda Ginei trupul bronzat şi voluptuos.

– Cu un bărbat... Aşa de drăguţ... distractiv...

– Drăguţ? Distractiv? se încruntă el. Cu ce am greşit?

– Ştii ce vreau să spun.

– Ştiu, spuse Leo devenind serios, apropiindu-se de ea. Vrei să spui că ne simţim bine împreună din toate punctele de vedere.

– Crezi că... mereu va fi aşa de bine?

– Ce vrei să spui? întrebă el privind-o cu atenţie.

– Mă refer la sex, se apără Gina încercând să-l facă să creadă că nu dorea o implicare mai serioasă. Nu dispare? Emoţia... excitarea... Leo?

Gina îi privi cu îngrijorare ochii plictisiţi, indiferenţi. Spusese ceva greşit? Se simţea prost. Nu ştia ce voia să întrebe şi de ce.

– Te temi că ne vom plictisi în pat? întrebă el fără s-o privească.

– N... nu. Mă întrebam.

– Nu te întreba, spuse el închizând ochii. Probabil că o să vină şi timpul ăla. Dar deocamdată mai este.

Mai târziu, după o după-amiază obositoare în faţa maşinii de scris, Leo o chemă pe Gina în dormitor. Privirea lui era ciudată, rece şi o speria pe Gina.

– O să lucrăm mai mult mâine, promit, îi spuse Gina privindu-l îngrijorată.

Leo tăcu.

137

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea neliniştită.

– Stinge lumina, spuse Leo sec.

Gina se supuse.

– Scoate-ţi hainele.

Gina îşi simţi pulsul accelerându-i-se.

– Leo...

– Toate. Dezbracă-te de tot.

Ginei i se uscă gura şi palmele i se umeziră. Leo

stătea întins în pat, privind-o aşa cum un sultan îşi priveşte sclavele. După ce îşi scoase toate hainele şi rămase goală în faţa lui, Leo întinse mâna spre ea.

– Vino.

Gina se apropie de el cu graţie senzuală, aşa cum ştia ea că-l excită pe Leo cel mai tare. Luna îi lumina ochii întunecaţi de curiozitate sexuală. Leo n-o luă în braţe. O lăsă să aştepte tensionat.

În momentul în care Gina crezu că moare dacă n-o atinge, Leo ridică uşor mâna şi o mângâie indiferent. Gina se aplecă să-l sărute, dar Leo n-o lăsă. O făcea să se simtă slabă, neajutorată.

După câteva minute chinuitoare, în care Gina tremură de dorinţă şi frustrare, fără să reuşească să-l atingă, Leo îngenunche în faţa ei şi îşi lipi gura de feminitatea ei, făcând-o să ţipe de plăcere. Gina se lăsă pradă senzaţiilor, prinsă în vârtejul plăcerii.

Dar, la fel de brusc, Gina nu mai simţi dulceaţa gurii lui.

– Leo? deschise ea ochii ameţită.

– Da, Gina?

– Ce faci?

Ochii lui Leo se aprinseră şi îi cuprinse violent sânii făcând-o să geamă de durere amestecată cu plăcere şi uimire.

– Mă asigur că nu te vei plictisi cu mine, spuse el şi o împinse spre pat pe neaşteptate.

Gina îşi pierdu echilibrul şi căzu în moliciunea aşternuturilor. Până să apuce să-şi tragă răsuflarea, Leo se deschieie la pantaloni şi se aruncă asupra ei, intrând cu forţă.

– Te plictisesc, Gina? întrebă el răguşit devorându-i sânii cu gura lui fierbinte.

– Nu... spuse ea respirând întretăiat, cuprinsă de o plăcere violentă.

Leo crescu ritmul făcând-o pe Gina să înnebunească. Înainte ca ea să-şi dorească ceva, Leo îi oferea.

– Leo... te rog... nu te opri... nu te mai opri...

Şi el o conduse într-un dans şi mai sălbatic, până când Gina se pierdu şi explodă în braţele lui în milioane de bucăţi.

– Leo, suspină ea pe jumătate plângând, pe jumătate râzând.

– Gina, nu... Nu plânge. Şşş. Nu-i nimic. Gata. Ai revenit pe pământ, spuse el legănând-o în braţele lui tandre.

– Eşti sigur? Dumnezeule! Nici măcar nu ţi-ai scos pantofii.

– Aşa e, râse Leo dezbrăcându-se. Dar sper că te-am făcut să înţelegi că nu te vei plictisi niciodată de mine.

– Da. Cu siguranţă, râse ea.

– A fost de ajuns ca să te conving să rămâi?

– Cred că da... murmură Gina, încă uimită de noua faţă a lui Leo.

– Eu şi Nic vom mai sta pe insulă încă o lună de zile. Vrei să rămâi cu noi?

– Şi... după? întrebă Gina temându-se să nu întindă prea mult coarda.

– Şi după, dacă vrei.

– Adică... ne vom căsători? îl privi ea temându-se ca Leo să n-o respingă.

– Eventual. Asta când vei fi sigură de mine, spuse el sărutând-o. Dar hai să nu mai vorbim despre asta acum. Eşti tânără şi puţin confuză. Hai s-o lăsăm aşa un timp. Să vedem ce se întâmplă. O să mai vorbim despre asta şi despre altele, curând.

Mai târziu, după ce Gina se culcă în patul ei, ştiu că avea să se căsătorească cu Leo. Deşi nu-şi mărturisiseră dragostea, simţea că se iubeau. Nu aveau nevoie de vorbe.

În dimineaţa următoare se trezi mai devreme şi se duse la baie unde îşi făcu conştiincioasă exerciţiile. Nu mai voia să piardă nici o clipă din viaţa alături de Leo şi Nic.

140

Când se duse la bucătărie, Liana îi oferi o cafea şi îi spuse că Leo şi Nic plecaseră la pescuit. În dimineaţa aceea nimic n-o putea supăra. Era prea fericită. Până şi cafeaua avea o aromă mai delicioasă.

După ce termină micul dejun, auzi un zgomot de motor. Liana se încruntă şi privi pe fereastră.

– Domnul Sterne mi-a spus că mâine trebuie să sosească barca cu provizii. Văd că a amerizat un hidroavoin. Să mă duc să-l anunţ pe domnul Sterne?

– Nu cred că are rost să-i deranjăm pe pescari, zâmbi Gina liniştită.

Nu avea nici cea mai mică idee despre dezastrul care avea să se producă. Ieşi în aerul răcoros şi sărat al dimineţii cu inima uşoară, întâmpinând oaspeţii nepoftiţi. Îşi puse mâna la ochi ferindu-se de sclipirea soarelui în valurile oceanului şi se încruntă. O femeie brunetă şi foarte elegantă se apropie, într-o barcă cu motor, de ţărm.

– Bună, spuse femeia cu dezinvoltură coborând din barcă ajutată de doi bărbaţi. Nu cred că eşti domnişoara Hamilton. Eşti femeia care crede că-mi poate lua locul. Eu sunt Cynthia Sterne, soţia lui Leo.

– Fosta soţie, o corectă Gina confuz.

Leo ştia că Cyn urma să vină pe insulă? De ce nu-i spusese şi ei? De ce n-o avertizase?

– Fosta soţie? râse răutăcios Cyn. Sărăcuţa de tine.

Suntem încă foarte legaţi unul de celălalt, draga mea. Şi, după câte îl cunosc pe Leo al meu, situaţia nu se va schimba.

141

Capitolul 10

Chiar şi după trei luni, Gina îşi amintea cu claritate lumina ireală a momentului. Se cristalizase pentru totdeauna şi părea cel mai zguduitor eveniment al vieţii sale, mai dureros chiar decât acela în care doctorul îi spusese că nu avea să mai vorbească niciodată.

Vorbele Cynthiei sunaseră tăios, rece şi dureros de clar în aerul dimineţii care părea atât de promiţătoare.

Din toată acea dimineaţă Gina nu-şi mai aminti decât imaginea Cynthiei Sterne, frumoasă aşa cum Gina nici nu şi-o imaginase vreodată, stăpână pe sine, maiestuoasă, privind-o din spatele unor ochelari de soare negri.

Gina tremură în ciuda căldurii degajate de focul aprins în camera spaţioasă. Privi pe fereastră spre orizont. Norii acopereau cerul şi ploua foarte tare. În seara aceea nu avea să-şi bucure sufletul privind apusul.

142

Plecase de pe insulă fără să-şi ia manuscrisul. Îl uitase. Sau îl lăsase dinadins. După două săptămâni, acesta sosise prin poştă, fără nici o scrisoare explicativă. Dar Gina nici nu se aştepta la aşa ceva. Ce mai rămăsese de spus?

Privi încremenită pe fereastră la furtuna care semăna cu cea din sufletul ei. Daniel o avertizase să nu-şi cumpere locuinţa aceea de pe coasta pustie şi bântuită de furtuni din Auckland.

– Este o casă de vacanţă, îi explicase el. Nu se poate folosi decât în timpul verii. Primăvara, toamna şi iarna înfrunţi iadul aici. Plus că se află la kilometri întregi de oraş. Dacă am nevoie de tine ce mă fac?

– O să-mi instalez un telefon. Dar până atunci, îmi poţi trimite mesajele prin poştă. Voi veni în oraş de câte ori va fi nevoie. Daniel, înţelege-mă. Am nevoie de singurătate.

– Eşti sigură că ai trecut peste durerea pe care ţi-a provocat-o porcul ăla?

– Sunt sigură, zâmbi Gina.

Daniel se referea la Niven. El nu ştia nimic despre aventura şi mai dezastruoasă, şi mai devastatoare, pe care o avusese cu Leo Sterne.

Ăsta era destinul ei. Nu avea parte de o relaţie fericită, normală. După ce o ascultase pe mama ei şi se mutase în casa de pe coastă, Gina începuse să înţeleagă că pe Niven nu-l iubise. Se agăţase de el sperând să găsească iubirea. Şi se înşelase.

143

Doar pe Leo îl iubise cu adevărat. Ştiuse de la început că ei doi nu puteau ajunge departe. Şi Leo ştiuse, dar încercase s-o protejeze. De fapt, chiar îi spusese să mai aştepte, ca să vadă cum merg lucrurile. Adică s-o întărească pe ea înainte de a-i spune că, de fapt, este căsătorit.

Dar Gina fusese suficient de matură şi tare, cât să-l înţeleagă. Nu se punea problema să-l ierte. Leo nu-i greşise cu nimic. Şi el era tot o victimă. Nu avea de ce să-l învinovăţească. Şi Gina nu avea inima să-l urască. O lăsase să plece aşa cum îi promisese încă de la început, fără să încerce s-o oprească. Şi de ce ar fi oprit-o? Cu Cynthia sub acelaşi acoperiş, nu se mai putea pune problema ca ei doi să aibă o relaţie.

Gina o urmase pe Cynthia în casă, sub privirile uimite ale Lianei.

– Niciodată nu mi-a plăcut aici, spusese Cynthia aşezându-se pe un fotoliu şi punându-şi picior peste picior. Insectele astea mă omoară, se strâmbase ea

dezgustată. Totuşi, trebuie să mă sacrific pentru Nic… şi pentru Leo, bineînţeles.

– Rămâi pe insulă? întrebase Gina prosteşte.

– Sigur, pufnise Cyn. Casa este pe jumătate a mea. Doar sunt soţia lui Leo, nu? zâmbise ea relaxându-şi gura frumoasă.

– Dar... trăiţi separat.

– Da. Suntem separaţi, dar n-am divorţat. Leo nu se poate căsători niciodată. De fapt asta-i place la micul

nostru aranjament. Îi oferă siguranţă. Îl fereşte de complicaţiile care ar putea apărea în cazul unei amante insistente.

– Pe mine m-a cerut de soţie, spusese Gina curajoasă, încercând să nu-şi arate durerea.

– Ţi-a spus că te iubeşte? întrebase Cynthia sigură pe ea, privind-o în treacăt.

– Da, minţise Gina.

Dar minciuna o făcuse pe Cynthia şi mai sigură pe ea.

– Atunci n-ai de ce să te temi.

– Să mă tem?

– Va fi nevoit să aleagă.

– Să aleagă?

– Între tine şi fiul lui! exclamase Cynthia triumfătoare, înroşindu-se de satisfacţie.

– Nic...?

Ginei i se făcu rău. Ochii negri ai Cynthiei exprimară scârbă la vederea cicatricelor Ginei.

– Dominic! o corectase Cynthia. Fiul meu. L-am crescut singură şase ani. Amantul tău nu mi-a oferit nici cel mai mic ajutor. Ştiu că te culci cu el. Îl cunosc bine. Îi ştiu poftele şi nevoile nestăpânite. Dar faptul că-l distrezi în pat nu te face indispensabilă în viaţa lui, pe care a decis să şi-o dedice lui Dominic. N-am de

gând să-mi las fiul crescut de alta. El are nevoie de mama lui adevărată şi nu de o oarecare, gata să pună mâna pe averea soţului meu.

145

– Şi ce ai de gând să faci? îşi înghiţise Gina cu greu furia şi frustrarea.

– Eu? zâmbise Cynthia teribil de amuzată. Nimic. Nici nu este nevoie. Nici un tribunal de pe faţa pământului nu-i va acorda lui Leo custodia. Ţi-a spus că timp de şase ani de zile îi cumpăra lui Nic cadourile de Crăciun cu ajutorul secretarei? Ce fel de tată face asta? Dacă Leo crede că poate obţine ceva, treaba lui. Se înşală. Te poate avea pe tine sau pe Dominic. Pe amândoi? Niciodată. Şi dacă ţie o să-ţi convină să-i fii amată, n-o să-ţi meargă. N-am de gând să-l expun pe Dominic unei asemenea morale.

În spatele vocii dulci şi calme, Gina simţea tăişul rece al vorbelor Cynthiei. Ştia că femeia aceea nu străbătuse atâta drum degeaba. Avea de gând să se ţină tare. Şi Gina bănuia că motivul real nu era Nic. Îi convenea să scape de responsabilităţi. Dar se temea de gura lumii. Nu putea să accepte ca oamenii să spună că a eşuat şi în căsnicie.

– Niciodată nu i-aş face rău lui Nic, spusese Gina răguşit.

– Dar l-ai îndepărta de tatăl lui, dacă Leo te-ar lua de soţie. Totuşi ştii bine că Leo nu va renunţa la fiul lui, nu-i aşa? Dacă l-ai iubi aşa cum pretinzi, nu l-ai forţa să ia o decizie. Ai face totul spre binele său. Pentru că oriunde s-ar duce, şi orice ar face, în final ar ajunge să te urască pentru asta. Pe mine m-ar învinui. Dar pe tine te-ar urî. Hidroavionul pleacă într-o

146

jumătate de oră. De ce nu pleci şi tu cu el? Lasă-l pe Leo în pace cu fiul său. Asta este tot ce-şi doreşte cu

adevărat – să-l aibă pe Dominic lângă el.
În acel moment Gina îşi dăduse seama că-l iubea pe
Leo mai mult decât orice pe pământ. În ciuda minciunilor
pe care el i le spusese, nu-l putea forţa să renunţe
la fiul lui, Nic, pe care-l regăsise cu atâtea eforturi.
În câteva minute împachetase bagajele. Străbătuse
holul ca o furtună, trecând pe lângă Liana care o privea
cu ochi înspăimântaţi şi figură palidă, fără s-o vadă.
Pilotul fusese gata de decolare. Discuţia cu Cynthia
durase aproape o jumătate de oră, dar Gina nu-şi
dăduse seama. Timpul trecuse dureros de repede.
Stewardul îi luase bagajul şi Gina mai aruncase o
ultimă privire spre Insula Paradisului.
Îl văzuse alergând spre ea pe Leo şi tot ce remarcase
fusese felul în care soarele îi lumina părul auriu.
Îl făcea să semene cu un înger răzbunător. Gina fusese
incapabilă să schiţeze vreun gest sau să spună ceva.
Parcă paralizase.
Leo se apropiase de ea gâfâind. Probabil că alergase
câţiva kilometri de la locul în care pescuia împreună cu Nic.
– Gina! reuşise el să spună oprindu-se transpirat
lângă ea, ca un alergător de cursă lungă.
– Plec, spusese ea simplu.
– Dumnezeule! exclamase el respirând întretăiat,
căutându-şi cuvintele. Liana mi-a spus... nu ştiam... ce
ţi-a spus târfa aia?

– Ceva ce tu trebuia să-mi fi spus de mult.
– Aveam de gând să-ţi spun...
– Când? Înainte sau după ce comiteai bigamia?
– Gina, te rog, reuşi el să mai spună, încercând s-o
atingă.
Dar Gina îi respinse mângâierea cu brutalitate.
– Taci! Nu mă mai minţi. Mi-ajung minciunile pe
care le-am auzit până acum.

– La început nu aveam de gând să... Nu credeam că mă voi îndrăgosti de tine. Apoi a fost prea târziu ca să-ţi mai pot spune aşa de uşor. Sau prea devreme. Eram împreună, dar tu nu aveai încredere în mine. Dacă ai fi aflat atunci, ai fi fugit de lângă mine şi n-aş fi suportat.

– N-ar fi fost mai bine aşa? ţipă ea.

– Am fost egoist, recunosc, dar te iubesc.

– Sigur, spuse ea tăios, acum poţi spune fără teamă că mă iubeşti, pentru că ştiu că eşti căsătorit şi nu-mi poţi oferi nimic. Ce te-aştepţi să fac? Să-ţi cad în braţe şi să continuăm să comitem adulterul?

– Este adulter doar în termeni legali, încercase el neconvingător, conştient de propria vină. Eu şi Cynthia suntem complet separaţi de ani de zile.

– Atunci de ce mai sunteţi căsătoriţi?

– Pentru că până acum nu aveam motive să ne despărţim. Nici unul dintre noi nu avea de gând să se căsătorească şi existau tot felul de complicaţii practice. În timpul căsătoriei mi-am triplat averea şi, din motive

de taxe, Cynthia, care are acţiuni în companiile mele, avea tot interesul să rămână căsătorită cu mine.

Explicaţiile lui Leo aveau sens, dar Gina nu putea să le înţeleagă în acel moment.

– Dacă lucrurile stau chiar aşa de bine între voi doi, ce caută ea aici? Se pare că are de gând să-şi apere teritoriul cu înverşunare.

– Probabil că a primit actele de divorţ şi nu vrea să cedeze uşor, să se recunoască înfrântă.

Gina se încruntase. Abia aflase de căsătorie. Acum era vorba de divorţ? Se lipise ameţită de carcasa metalică a avionului.

– Voiam să termin toate formalităţile înainte să-ţi spun. Crede-mă, Gina, o să scap de ea indiferent cât

de mari îi sunt pretenţiile. Dar dă-mi timp.
– Nic... îl vrea pe Nic, şoptise Gina izbucnind în plâns. Vrea să te facă să alegi.
– Nu! strigase Leo albindu-se la faţă.
– Are de gând să ţi-l ia, dacă eu nu vreau să plec.
– N-o va face. E nebună? Şi-a pierdut minţile? Joacă la cacealma, spusese el cu sălbăticie, în timp ce sufletul Ginei agoniza.
– O poate face, Leo, nu-i aşa? zâmbise ea trist, printre lacrimi. Eşti dispus să rişti viitorul lui Nic? Sau să-l pierzi definitiv?
– Te iubesc! ţipase el lovind carcasa avionului cu palma. N-o s-o las! Spune-mi că mă iubeşti, Gina.
149
Măcar spune-mi asta. Dacă un nemernic ca mine poate admite că s-a îndrăgostit, tu de ce n-o poţi face?
– Te iubesc, şoptise Gina sleită de puteri. Dar la ce bun? Nu-ţi pot oferi altceva decât vorbe. Te rog, lasă-mă să plec. Nu mai are rost să ne amăgim.
Leo se întorsese spre ea şi o sărutase cu sălbăticie, devorându-i lacrimile prelinse pe buze, dorind parcă s-o înghită cu totul şi s-o păstreze cu el. Gina îl îmbrăţişase răspunzându-i cu aceeaşi disperare.
– Nu plânge, iubito, îţi promit că...
– Nu-mi promite nimic. Nu mai vreau speranţe deşarte. Nu mai pot accepta minciuni. Nu mă forţa să rămân. Lasă-mă să plec. Nu mă face să mă urăsc. Te rog... dacă mă iubeşti...
Ultima imagine pe care şi-o mai amintea de atunci era figura răvăşită de disperare a lui Leo, din ce în ce mai mică şi mai neclară, privind hidroavionul cu care zbura ea.
Ironia era că Gina îl pierduse nu pentru că Leo n-o iubea, ci pentru că ea îl iubea prea mult. Cum putea

ea să-l urască pentru faptul că-şi iubea fiul? Şi Gina îl iubea pe Nic, şi asta nu pentru că el era fiul lui Leo. O durea că nu-şi luase la revedere de la el. Dar era mai bine aşa. Nic era copil şi avea s-o uite repede.

Gina încercă să se smulgă din amintirile dureroase, frecându-şi braţele reci, înfrigurate. Nu avea rost să se tortureze singură. Amintirea trecutului o făcea să fie mai conştientă de goliciunea prezentului şi fragilitatea

vieţii pe care încerca să şi-o construiască. Dacă ar fi reuşit să nu se mai simtă aşa de înfrigurată...

Îşi făcu o omletă. Ştia că mânca mult prea multe ouă, dar nu ştia să gătească, şi ouăle se preparau cel mai simplu şi rapid. Singurătatea avea şi dezavantaje. Când locuia cu mama ei, avea servitori care-i găteau. Acum trebuia să se descurce singură din toate punctele de vedere. Era singurul mijloc de a se desprinde de trecut.

Totuşi, singurătatea avea şi avantajele ei. Putea să lucreze când şi cât voia. Nici Daniel şi nici Leo nu mai erau lângă ea ca s-o împingă de la spate.

Toată lumea se declarase mulţumită de revizuirile făcute la “Tăcerea veşnică”. Oare Leo ce părere avea? Era mândru de ea, sau dezamăgit? Simţea nevoia să-i afle părerea, la fel cum simţea nevoia să-l vadă, să-i vorbească, să-l atingă.

Aruncând încă un lemn pe foc, Gina se pregăti să citească o carte, ascultând vântul puternic de afară care şuiera printre casele de pe coastă. Toate casele erau cuplate. Casa lipită de a ei aparţinea unui om de afaceri, care nu locuia acolo decât în timpul verii, la fel ca majoritatea rezidenţilor din zonă. Gina era singură din toate punctele de vedere.

Vremea mohorâtă şi marea agitată se potriveau perfect

cu starea ei sufletească. Se întreba dacă Leo se
simţea la fel de singur ca şi ea. Dar Leo îl avea pe Nic.
151
Probabil că deja acceptase faptul că despărţirea lor
fusese cel mai înţelept lucru pe care-l puteau face.
Era posibil ca, după ce Nic avea să mai crească, Leo
să-şi găsească alte femei pe care să le vrăjească şi pe
care să le iubească aşa cum o iubise pe ea. Poate şi ea
avea să se îndrăgostească. Dar niciodată nu va mai
putea fi la fel. Când se sacrificase şi plecase de pe
insulă, ceva murise în ea. Nici un bărbat nu avea s-o
mai facă să se simtă aşa cum o făcuse Leo. Probabil că
avea să-şi găsească un bărbat liniştit cu care să trăiască
în pace. Inima ei nu mai suporta emoţiile violente pe
care le trăise lângă Leo. Mai bine rămânea singură
decât să încerce să imite momentele unice ale primei
ei iubiri.
Era scufundată în lecturarea cărţii, când auzi o
bătaie în uşă. Sări de pe canapea şi îngheţă cu mâna pe
clanţă. Cine putea s-o caute la acea oră, în acel capăt
de lume? Un vecin?
– Cine e? întrebă ea cu voce groasă, sperând ca persoana
din spatele uşii să creadă că în casă se află un
bărbat.
– Leo. Deschide-mi, Gina.
Gina luă mâna de pe clanţă ca arsă.
– Gina, deschide-mi odată!
Înnebunise de singurătate? Ce să caute Leo acolo?
De unde aflase adresa ei? Şi de ce s-o viziteze? Abia
începuse să creadă că poate trăi singură. Abia se consolase
cu ideea că Leo putea fi fericit şi fără ea.
152
Ce voia Leo de la ea? S-o convingă să-i fie amantă?
Dar de ce nu-i sugerase asta de la început?
– Pleacă, spuse ea. Nu te vreau.

– Nu pot să plec. Mi s-a împotmolit maşina pe drumurile astea noroioase.

Gina zâmbi simţind vocea amuzată a lui Leo şi deschise uşa.

– Lasă-mă să intru, spuse Leo băgându-şi un picior plin de noroi prin uşa crăpată. Gina, încetează să mă mai priveşti ca pe un infractor. Sunt eu, Leo.

– Eşti ud, constată absent Gina privindu-l cu ochi devoratori.

Leo purta un pulover negru şi faţa lui udă părea mai palidă, în contrast cu hainele. În afară de faptul că era palid şi ud, era acelaşi dintotdeauna.

– Plouă, explică el arătând cu degetul spre potopul de afară.

Văzând-o pe Gina că se afla într-un fel de transă, Leo luă iniţiativa şi se strecură în casă ducându-se direct spre foc.

– Ce cauţi aici? întrebă Gina fără să-şi ia ochii de la el, temându-se de răspuns.

– N-am venit cu un scop anume, răspunse el amuzat din cine ştie ce motiv.

Gina părea slăbită, obosită, pierdută. Probabil că lucrase până la epuizare. Leo tremură amintindu-şi scopul pentru care venise s-o vadă. Gina îi interpretă greşit tremuratul şi, văzându-i îngrijorarea din priviri, Leo se simţi triumfător – Gina încă îl mai iubea.

– Cred că eşti rece ca gheaţa. Ar fi bine să te usuci, spuse Gina înfrângându-şi dorinţa de a-l încălzi cu braţele ei.

– Mai târziu...

– Dar...

– Nu contează asta, Gina, spuse el scuturându-şi părul şi împroşcând-o cu stropi reci de apă. N-am venit aici ca să mă dădăceşti. N-am nevoie de o mamă.

– Atunci, pentru ce ai venit? întrebă Gina dur, fără

să mai spere nimic.

– Caut o prietenă...

Îi cerea prietenia? Cum putea să fie aşa de insensibil?

– O iubită... continuă el.

O, Doamne! Îi cerea să-i fie amantă?

– Şi o soţie!

– Poftim?

– Am divorţat!

– Nu... şopti Gina simţind cum încep să-i ţiuie urechile.

Leo o minţea. Nu se putea să fie adevărat. Ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat.

– Azi am primit toate actele. Legal sunt divorţat de Cynthia. Nu-ţi cer să mă crezi pe cuvânt. Uite, aici găseşti tot adevărul, spuse el întinzându-i un plic mare, alb.

– Nu vreau să văd, nu vreau...

– Vezi că te iubesc? Vezi că încă vreau să mă căsătoresc cu tine? Niciodată n-am încetat să-mi doresc asta. Şi, Doamne, cât mi-am dorit-o!

– Şi Nic?

– Este al meu şi am dreptul să-l cresc cum şi cu cine vreau. Este al nostru, draga mea.

– Dar Cynthia? întrebă Gina încă neîncrezătoare, sperând ca totul să nu fie o glumă proastă.

Plicul căzu pe jos şi nici unul nu-l observă. Leo şi Gina nu mai aveau ochi decât pentru ei. Se sorbeau din priviri.

– Se recăsătoreşte şi ea. Slavă Domnului, şi-a găsit un bărbat mai aproape de genul ei. O roagă să se căsătorească cu el de luni de zile, dar se pare că nici el nu doreşte să-şi asume responsabilitatea creşterii unui copil ca Nic. Abia când ai plecat, Cyn şi-a dat seama că nu-l mai doreşte pe Nic. Îţi ceruse să pleci, din ambiţie. Dar a simţit că şi-a câştigat premiul prea uşor,

aşa că s-a îndreptat spre alt ţel. Vrea să-şi demonstreze că poate fi o soţie bună, cu bărbatul potrivit. Şi, cine ştie? Îi doresc să fie fericită. Nu-ţi mai spun că, după ce ai plecat, noroc cu Thomas şi Liana, pentru că eram în stare s-o omor pe Cynthia.

– Nu credeam că vei divorţa aşa de uşor şi repede.

Repede? Oricum, de la ultima îmbrăţişare disperată parcă trecuseră secole.

– Am trăit separaţi ani de zile, aşa că divorţul a fost o formalitate. Mai mult au durat acordarea custodiei lui Nic şi partajul.

Gina simţi cum sângele i se pune în mişcare şi se trezeşte la viaţă.

– Vrei să spui că ştiai de câteva luni că vei divorţa şi nu mi-ai spus? M-ai abandonat şi m-ai lăst să cred că...

Gina se sufocă de indignare amestecată cu fericire.

– N-am îndrăznit, spuse Leo scuturând-o de umeri. Dacă încercam să te văd, nu făceam decât să tărăgănez lucrurile. Ştii bine că nu mă pot abţine să nu te ating. Sunt dependent de tine. Aş fi pus în pericol viitorul nostru. Cynthia este o scorpie. Te-ar fi rănit şi eu n-aş putea fi mereu alături de tine ca să te apăr. Şi apoi, nu tu mi-ai spus că nu mai vrei să auzi minciuni şi să-ţi faci speranţe deşarte? Dacă nu finalizam divorţul? Şi apoi, tu ai fost aceea care m-a abandonat, îţi aminteşti? Daniel Austin mi-a spus că te-ai mutat aici şi până te-am găsit... Doamne! Înnebuneam să-ţi dau vestea cea mare. Dar nu ştiam cum vei reacţiona. Dacă nu mă mai iubeai? Dacă mă urai? Voiam să vin la tine doar atunci când totul avea să fie...

– Perfect? îl opri ea din tiradă râzând. Leo, nu mi-ai spus tu că nimeni nu este perfect?

– Mă mai iubeşti, zâmbi Leo.

– Da. Şi mă culc cu gândul la tine în fiecare noapte.
– Doamne! gemu el luând-o în sfârşit în braţe.
Mi-a fost dor de tine. Nic ţi-a dus şi el dorul. La
început m-a învinuit şi m-a ameninţat că fuge la
Cynthia. Dar după ce a plâns câteva săptămâni şi a
ţipat, s-a liniştit.
156
– A plâns din cauza mea? Nic nu plânge...
– Ei, uite că a plâns. Şi eu am plâns. Am plâns
amândoi, unul în braţele celuilalt, ca doi copii pierduţ
i. Cred că i-a plăcut la nebunie să-şi vadă tatăl
plângând.
– Şi tu ai plâns? repetă neîncrezătoare Gina.
– Da. Când i-ai trimis cartea “Jao şi magicianul”
m-a pus să i-o citesc în fiecare seară. Cred că am crescut
un mic sadic.
– Iartă-mă, spuse Gina amintindu-şi că, la fel ca şi
Leo atunci când îi trimisese manuscrisul, nici ea nu-i
scrisese vreo scrisoare explicativă.
Erau prea multe şi în acelaşi timp prea puţine
lucruri care mai rămăseseră de spus.
– Să nu-ţi pară rău. Cartea ta ne-a prins bine amândurora.
Mai sunt magicianul tău, Gina? întrebă el
mângâind-o provocator.
– Da, oh, da! suspină ea arcuindu-şi trupul. Te rog,
arată-mi câteva lucruri magice pe care numai tu ştii să
le faci.
Îşi smulseră hainele de pe ei, se sărutară, îşi
înfipseră dinţii unul în carnea celuilalt înfometaţi,
îmbătându-se de atâta dragoste. Când ajunseră la limita
insuportabilului, Gina îşi pierdu glasul, iar Leo
izbucni într-un râs ciudat, triumfător şi se uni violent
cu ea. În acel moment amândoi ajunseră la apogeu şi,
după câteva secunde, se prăbuşiră unul în braţele
celuilalt, transpiraţi, sorbindu-se din priviri.

– Iartă-mă, mormăi Leo întorcând-o pe Gina cu spatele spre căldura focului. A trecut atâta timp de când... Voiam să mă abţin mai mult, dar n-am mai rezistat.
– Nici eu, spuse Gina râzând.
– Mă bucur că încă reuşesc să te las fără grai, spuse el sărutând-o cu tandreţe. Mi se pare că eşti a mea dintotdeauna. Dumnezeu mi-e martor – te-am dorit din prima clipă, când te-am văzut în patul cumnatului meu. Dar n-am vrut să accept acest lucru. De asta eram aşa de furios pe tine, când ai venit pe insulă. Mi-am spus că am nevoie de tine pentru că doar tu mă puteai ajuta cu Nic. Dar motivele erau mai complexe. După ce am început să te cunosc mai bine, mi-am dat seama că dezvolţi în mine un sentiment nou – nevoia de a proteja. Voiam să descopăr ce mă înnebuneşte la tine. Când am aflat că eşti virgină mi-am dorit şi mai tare să te am. Şi m-am minţit spunându-mi că vreau să te ajut să scapi de obsesia de Niven.
– M-ai ajutat, râse Gina încântată să descopere că Leo fusese la fel de confuz ca şi ea.
– Nu eram convins că te iubesc. De fapt nu cunoscusem dragostea şi de aceea n-o recunoşteam.
– La fel s-a întâmplat şi cu mine.
– În schimb, îmi dădeam seama că tu începeai să te îndrăgosteşti de mine.

– Îngâmfatule! îl apostrofă Gina ciupindu-l.
– Abia după ce am aflat că decizia ta de a pleca este definitivă, mi-am dat seama cât de mult te iubesc. Am avut multe amante, dar nici una nu m-a făcut să mă simt aşa, prin simplul lor fel de a fi. Tu ai o frumuseţe

naturală, interioară şi exterioară. Mi-a fost teamă să-ţi spun că sunt căsătorit, ca să nu te pierd. Abia mai târziu mi-am dat seama că teama mea prostească te-a rănit şi mai tare. În ziua în care te-am lăsat să pleci am suferit îngrozitor, dar îmi meritam soarta.

– Am fost aşa de singură fără tine, spuse Gina încet, cu privirile strălucindu-i de dragoste.

– Până să te întâlnesc pe tine am crezut că voi fi singur toată viaţa, îi spuse el cu seriozitate, mângâindu-i cicatricele de pe gât, care curând aveau să fie îndepărtate printr-o operaţie estetică. Dar de acum încolo nu vom mai fi niciodată singuri, ţigăncuşa mea. Te am sub vraja mea pentru toată viaţa şi nimeni nu poate rupe această vrajă, pentru că este făcută din dragoste.

Sfârşit